

МАРГАРЕТ СЪМЪРВИЛ

ЛУДОСТТА НА БОГАТСТВОТО

Превод от английски: Антоанета Янкова, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Престани да се въртиш, Лизи — подвикна Пандора Марш и забодде още една топлийка върху подгъва на роклята на сестра си. — Ако не стоиш мирно, ще отнеме много повече време.

— Но, Пан, това сякаш продължава до безкрайност! — отвърна Елизабет Марш. — Сигурно знаеш колко изморително е да стоиш така, като мечка на синджир.

Пандора се усмихна на по-малката си сестра, която беше толкова нетърпелива.

— Почти привърших — каза тя, докато забождаше още няколко топлийки. — Да, мисля че е достатъчно. Сега се завърти, Лизи. Бавно!

Сестра ѝ послушно се завъртя бавно и Пандора огледа работата си с критично око.

— Да, да, така е добре. Можеш да слезеш, Лизи.

Лизи скочи от дивана, на който се беше качила, забърза към огледалото и се огледа с одобрение.

— Чудесна е, Пан. Наистина мисля, че дори и госпожа Ръдърфорд не би я направила по-добре.

— Това се казва похвала — избъбри Пандора, като прие комплимента с лека усмивка.

Госпожа Ръдърфорд беше известна шивачка, често посещавана от най-добрата приятелка на Лизи — Фийби Рейнълдс, както и, според Фийби, от множество модни дами. От друга страна, Пандора Марш беше отлична шивачка, чиито забележителни умения можеха да посрамят госпожа Ръдърфорд.

Пандора шиеше още от дете. След като отрано показва сръчност в използването на иглата, тя се отдаде усърдно на шиенето. Когато уменията ѝ се усъвършенстваха, нейното семейство беше учудено и възхитено от дарованието ѝ.

Тя се захвана и с шиене на костюми. Логична стъпка за млада жена с четирима братя. Уинфийлд, най-голямото от момчетата на Марш, имаше претенциите, че е модерен мъж. Отнесе се скептично

към ранните опити на сестра си в областта на мъжкото облекло и отстъпи недоверчиво пред неумолимите измервания и проби на сестра си. Тъй като полученото в резултат сако от фин плат с маслинен цвят беше без съмнение равностойно на всяко друго, купено в града, възхищението на Уинфийлд беше разбираемо. Той обяви сестра си за истински гений.

Богатството на семейство Марш намаляваше с годините и затова умението на Пандора да шие ставаше все по-важно. Въпреки че парите за шивачи бяха станали оскъдни, талантът на Пандора позволяваше на семейство Марш да изглежда модерно и добре облечено.

— Безценна си, Пан — каза Лизи, като се отдалечи от огледалото. — Фийби ще позелене от завист като ме види у леля Летис.

— Наистина стана добре — обяви скромно Пандора.

Тя беше много доволна от създадената от нея вечерна рокля от светлосин атлаз. Корсажът с голямо деколте на роклята с къс ръкав и висока талия беше гарниран с френска дантела, взета от една стара рокля на майка им. Лизи изглеждаше прекрасно в тази рокля, но пък Лизи Марш изглеждаше прекрасно с почти всяка дреха.

Докато оглеждаше сестра си, Пандора не успя да спре леката тръпка на завист. Седемнадесетгодишната Лизи беше красавицата в семейството. Тя беше надарена с лице с класическа красота. Тези, които я видеха, оставаха изненадани от изключителната ѝ хубост — от големите ѝ порцеланово — сини очи, от кожата ѝ, без нито един недостатък, и от естествено къдравата, блестяща, черна коса. Висока и елегантна, Лизи се движеше с грацията на газела, а стройната ѝ фигура беше възхвалявана дори и от най-взискателните съдници на женската външност.

Пандора въобще не се смяташе за хубава. Строг критик на собствената си външност, тя преценяваше себе си като прекалено ниска, за да е модерна. За носа си мислеше, че е прекалено дълъг, а устата ѝ — прекалено голяма. Тя съвсем не беше впечатлена от своите сиви очи и смяташе, че сините очи на сестра ѝ са нещо много повече. А всяка вечер, докато навиваше на книжки правата си коса, която въобще не беше в тон с модата, си мислеше с копнеж за вълнистите кичури на Лизи.

Накратко, Пандора Марш се смяташе за доста обикновена и незабележима личност. Разбира се, тя беше прекалено строга към себе си. По-малко взискателните не откриваха много недостатъци във външността ѝ. Всъщност нейните познати я намираха за доста симпатична, въпреки че трябваше да се признае, че не е такава голяма красавица като сестра си.

Пандора имаше червеникавозлатиста коса, прекрасна кожа и отлична фигура. Много се възхищаваха на вълнуващата ѝ усмивка и на хубавите ѝ сиви очи.

— Хайде, Лизи, трябва да ми дадеш роклята, ако искаш да я завърша — каза Пандора.

Лизи кимна и се обърна с гръб към сестра си, за да може Пандора да разкопчее множеството мънички копченца, които затваряха роклята на гръба.

— А ти какво ще облечеш за леля Летис, Пан? Предполагам, че не си имала време да си направиш нещо ново.

— Ще облека роклята от розова коприна.

— Но, Пан, ти не я ли носеше последния път, когато бяхме у леля Летис.

— Какво от това? — сви рамене Пандора, докато разкопчаваше роклята на Лизи.

— Просто се чувствам толкова виновна, че нося нова дреха, докато ти трябва да облечеш стара.

— Е, не е чак толкова стара.

— Но там ще бъде господин Андъррууд.

— За Бога, Лизи, защо все ми опяваш за господин Андъррууд? Знаеш, че не давам и пет пари за този човек. Всъщност аз дори не го харесвам.

— Но той изглежда много симпатичен, Пан! Наистина трябва да призная, че за жалост той е малко по-стар от теб.

— Малко по-стар? — повдигна вежди Пандора. — Господи, Лизи, той сигурно е по-стар и от татко.

— Но, Пан, той толкова много те харесва — каза Лизи. — И е доста богат. Уни ми каза, че имал нова карета, която е страшно шик.

— Наистина ли? — удиви се Пандора с престорена сериозност. — Тогава със сигурност ще трябва да преосмисля мнението си за него.

Без да забележи иронията на сестра си, Лизи кимна.

— Надявам се да го направиш, Пан.

Пандора сдържа усмивката си. Знаеше, че сестра ѝ иска тя да прояви повече внимание към господин Андърууд. В края на краищата Пандора беше на двадесет и две и скоро щеше да ѝ стане трудно да си намери мъж. Лизи смяташе, че по-голямата ѝ сестра не гледа достатъчно сериозно на въпроса за намирането на съпруг. Според Лизи, Пандора вече беше на път да остане стара мома.

Пандора не отричаше, че намирането на съпруг не е от първостепенна важност за нея. Беше толкова заета да се оправя със семейството, че ѝ оставаха много малко време и желание да се замисля за брак.

Майка им почина преди осем години и върху петнайсетгодишната тогава Пандора се стовариха много отговорности. Най-голяма от шестте деца, Пандора зае мястото на господарката на дома. Господин Марш, бащата на Пандора, беше мил, очарователен, но слаб човек, който беше повече от доволен да остави решенията за способната си дъщеря. Пандора беше тази, която надзираваше слугите и семейните финанси. Между шиенето и задълженията ѝ с прислугата и по-малките деца, Пандора имаше много малко време за светски занимания.

През последните месеци Пандора въобще не се беше замисляла над възможностите си за брак. Всъщност, изглеждаше невъзможно дори да ѝ мине през ума идеята да напусне баща си и децата, защото всички бяха напълно зависими от нея.

Сега, когато Лизи порасна достатъчно, за да бъде въведена в обществото, Пандора беше много по-загрижена за възможностите на сестра си за брак. Брат им Уинфийлд беше ѝ казал безброй пъти, че красотата на Лизи би трябвало да ѝ осигури множество предложения за женитба.

На двайсет години Уинфийлд нямаше търпение да си проправи свой път сред обществото, но липсата на средства като че ли затрудняваше напредъка му сред спортуващите господа. Един богат зет с множество връзки беше много привлекателна перспектива и затова той се надяваше, че Лизи ще успее да склучи изгоден брак.

След като издърпа роклята през главата на Лизи, Пандора я постави внимателно на леглото.

— Толкова се вълнувам за роклята, Пан — каза Лизи, като взе домашната си рокля и я облече. — Трябва да пиша на Фийби за нея.

— Тогава върви да го направиш — подкани я Пандора. — Няма да имам нужда от теб. Сега започвам да шия подгъва.

Лизи се усмихна сияйно и бързо излезе от стаята на сестра си. Малко се бе притеснявала, че Пандора може би очаква тя сама да направи подгъва на роклята, тъй като мразеше да шие, а и това не ѝ се отдаваше особено добре. Пандора много отдавна се беше отказала да прави от по-малката си сестра шивачка, въпреки че то не стана без множество опити да я научи на това. Лизи не пропускаше да превърне всеки опит за шиене в бъркотия и затова Пандора реши, че ще ѝ бъде много по-лесно, ако сама свърши работата.

Когато сестра ѝ си тръгна, Пандора взе кошничката с принадлежностите си за шиене и се настани в стола до леглото. Едва започнала да работи, едно почукване на вратата я накара да вдигне поглед.

— Лизи ми каза, че си тук, Пан. — Уинфийлд Марш влезе в стаята. — Трябва да говоря с теб.

Пандора хвърли един поглед на брат си, после отново се върна към шиенето. Не ѝ харесваше това трябва да говоря с теб, защото при Уинфийлд то обикновено предшестваше искане на пари.

Уинфийлд се приближи към нея.

— Лизи каза, че новата ѝ рокля е цяло чудо. И виждам защо. За Бога, Пандора, тя изглежда прекрасно! Ти си най-изобретателното момиче!

Пандора не отвърна на похвалата на брата си, защото знаеше, че Уинфийлд обикновено си служи с ласкателство при опитите си да получи някаква услуга. Той седна на леглото до нея и ѝ се усмихна с очарователната си усмивка.

Уинфийлд беше много красив младеж. Приличаше на сестра си Лизи и имаше същите черни къдрици и сини очи. Беше висок и с хубава, мъжествена фигура, която изглеждаше много добре в тесните сака, които бяха на мода.

— Не се съмнявам, че Лизи ще бъде най-добре облечената от всички дами.

Пандора вдигна поглед от иглата си.

— Уини, надявам се, че няма да ми искаш пари. Наистина не мога да отделя и пени.

Красивото лице на Уинфийлд се намръщи.

— Дявол да го вземе, Пан, защо все си мислиш, че ще ти искам пари!

— Защото винаги го правиш, Уини.

— Как да не го правя, като никога нямам достатъчно пари в джоба си, Пан. Ей Богу, та ние живеем като просяци!

— Ако знаеш как живеят просяците, нямаше да говориш така — срязва го рязко Пандора.

— Да, да — кимна Уинфийлд, — но какво може да стори човек...

— Трябва да пести. Толкова пъти сме спорили за това.

— Но аз наистина пестих. Повече от това не може да се направи. Човек трябва да поддържа реномето си. Едва ли си мислиш, че ми е приятно да идвам при теб и да прося пари. Само да беше поговорила с Андърууд да ми уреди някаква работа в Уайтхол, тогава щях да си имам някакъв приличен доход.

Пандора се намръщи. Идеята да разговаря с Артър Андърууд за брат си беше болен въпрос. Богат banker, Андърууд имаше няколко високопоставени приятели в правителството. Преди няколко месеца Уинфийлд се вкопчи в идеята да получи правителствена служба, защото вярваше, че там може да получава добър доход без големи усилия. Беше сигурен, че Андърууд има властта да му осигури такъв пост. Тъй като Андърууд очевидно беше влюбен в Пандора, Уинфийлд смяташе, че на сестра му не й струва кой знае какво да поговори за него.

Въпреки че искаше да види брат си на доходна работа, Пандора твърдо отказваше да говори с банкера. Тя нямаше намерение да се омъжва за него и не искаше да му дава надежди.

— Уинфийлд, аз няма да говоря с господин Андърууд за теб и съм ти го казвала безброй пъти. Нищо не ти пречи сам да потърсиш помощта му.

— Но той изглежда не ме харесва, Пан — смънка Уинфийлд. — Наистина ми се иска пак да си помислиш. Една дума от теб и Андърууд ще направи всичко, което е по силите му.

— Това са глупости. Предупреждавам те да престанеш с тази тема, защото ако продължаваш, ще си помисля дали да не поговоря с

господин Андърруд да ти намери служба... в Индия!

— Това може да се окаже не съвсем лоша идея — избъбри Уинфийлд.

Каза го толкова унило, че Пандора започна да му съчувства.

— Е, какво има, Уини? Добре, от какво имаш нужда? Може да успее да отдели нещо.

— О, скъпа Пан — извика Уинфийлд, — имам нужда от петдесет лири.

— Петдесет лири! Много добре знаеш, че нямаме толкова пари.

Уинфийлд стана от леглото.

— Ти не разбираш. Това е много сериозно. Виж, преди известно време взех пари назаем от един човек. Страхувам се, че той има доста лоша слава. О, не ме гледай така! Толкова съм отчаян... Този мошеник ме преследва от седмици и ме заплашва с ужасна съдба, ако не му платя. Страх ме е, че той е готов да ме убие и да захвърли тялото ми в Темза.

— Голям наивник си, Уинфийлд! Татко ти е казвал толкова пъти да не вземаш пари назаем от такива хора. Сигурно ще хвърли тялото ти в Темза. Прекалено много драматизираш нещата.

— Съвсем сериозно говоря. Ако го беше видяла, нямаше да се съмняваш, че е истински главорез.

— Е, няма никакъв начин да намеря петдесет лири, Уини. Мога да отделия пет, но затова ще трябва почти да гладуваме. Ще ти се наложи да опиташ да продадеш някои от нещата ти. Едно от тях може да бъде златната ти табакера за емфие.

— Мила Пан, аз се разделих с нея преди известно време.

Пандора изгледа брат си с разочарование.

— Уинфийлд, трябва да бъдеш по-разумен. Ще ни съсипеш с твоето лекомислие.

— Моля те да не ми четеш лекции — каза Уинфийлд. — Искам помощ. Достатъчно добре разбирам, че бях пълен глупак.

Пандора се поколеба.

— Ако си си взел поука, Уини, това може би си заслужава петдесетте лири. Ще платим някак този твой дълг. Може би ако дадеш пет лири на този човек, той ще се поуспокои за известно време.

Тя стана от стола и отиде до бюрото, което стоеше в ъгъла на стаята. Отключи едно чекмедже, извади малка дървена кутия и взе

няколко монети от нея.

— Ето ти пет лири. Това е всичко, което имаме в момента. Кажете на твоя главорез, че ще получи останалите след известно време, въпреки че нямам представа откъде ще ги намерим.

— О, скъпа Пан — възкликна Уинфийлд, след като взе парите и се наведе да целуне сестра си по бузата. — Кълна се, че повече няма да взема назаем дори пукната пара.

Пандора погледна брат си и повдигна вежди с недоверие.

— Наистина, Пан — увери я той и се усмихна.

Младежът напусна доволен стаята и Пандора вече можеше да се завърне към шиенето си. Взе отново роклята на Лизи и се замисли.

Колкото и да обичаше Уинфийлд, тя знаеше, че на него не може да се разчита. Въпреки непрекъснатите предупреждения, той все имаше някакви заеми и изглеждаше съвсем незаинтересован от несигурното финансово състояние на семейството.

Не беше лесно с малък доход да се поддържа домакинство в Лондон. Средствата на баща ѝ се бяха стопявали постепенно през годините, благодарение на лоши вложения. Преди година се принудиха да продадат любимата си къща в Съфолк, за да свържат двата края. Парите, които им донесе продажбата, им позволиха да водят едно съществуване с доста ограничения в не особено модерен квартал. С тях можеха да се погрижат и за братята на Пандора — Огъстъс, който беше студент, и Хенри, ученик в Ръгби. Най-малкото от децата на Марш, Никълъс, беше все още у дома, но Пандора се надяваше, че той ще може да отиде в Ръгби, при Хенри, през следващия срок.

Липсата на пари създаваше непрестанни грижи на Пандора и тя следеше внимателно домакинските разходи. Баща ѝ правеше каквото може, но господин Марш изглежда не беше способен да донесе допълнителен доход. Той беше възпитан като благородник и не беше и сънувал, че богатството му няма да бъде достатъчно, за да живее по начина, към който беше привикнал.

Господин Марш съвсем не беше разточителен. Живееше скромно и през повечето вечери си стоеше у дома. Той беше общителен човек и затова се чувстваше разочарован, че не може да приема много от поканите поради факта, че за съжаление самият той няма възможност да кани в отговор у дома си много често.

Пандора направи един миниатюрен бод по подгъва на роклята на Лизи и отново се намръщи. Притесняваше се за Уинфийлд, който беше лекомислен и без никаква цел. Въобще не приличаше на Огъстъс — сериозен и разумен младеж на осемнадесет, който имаше много добри резултати в Кеймбридж. Огъстъс беше решил да стане адвокат и Пандора беше сигурна, че ще преуспее.

Замисли се и за Лизи, която щеше да бъде захвърлена сред неспокойните води на лондонското общество само след няколко кратки дни, когато започне Сезонът. Лизи беше очарователно момиче с весел нрав, но беше също лекомислена и незряла. Пандора знаеше, че няма да имат чет младите господа, които ще се нахвърлят на симпатичната ѝ сестра. Можеше само да се надява, че Лизи ще си намери подходящ млад човек с внушителен доход, който ще я направи щастлива.

— Пандора! Ето къде си била!

Детският глас извика усмивка върху лицето на Пандора. Брат ѝ Никълъс изтича в стаята с лице, поруменяло от вълнение. Следваше го малък териер — бял, на тъмни червеникавокафяви петна.

— Господин Стъбс и аз бяхме в парка, заедно с Марта. Прекарахме чудесно, въпреки че господин Стъбс беше изключително непослушен.

Пандора се усмихна с обич на най-малкия си брат. Никълъс Марш беше почти на единадесет. Беше хубаво, жизнерадостно момче със слънчев характер и всеки го обикваше, щом се срещнеше с него.

Прислугата душа даваше за него, както и баща му, братята и сестрите му.

— Защо така не ме изненадва да чуя, че Стъбс е бил непослушен? — Пандора отправи поглед към кучето, в краката на брат си.

Животното погледна Пандора и размаха доволно късичката си опашка.

— Какво направи този път подлецът?

— О, само дето се разлая доста свирепо срещу един много дебел господин. После се дръпна толкова силно, че изтървах каишката му. После много бързо избяга и подгони катериците в парка. И не искаше да се подчини, когато му наредих да дойде.

— Лошо куче, господин Стъбс — каза Пандора и поклати пръст срещу животното.

Кучето само навири глава и седна.

— Трябва да го обучиш по-добре, Ники. Прекалено упорит е.

— Знам, Пан, но обучаването на кучета не е лесно, особено ако са като господин Стъбс. — Той спря, защото забеляза дрехата в скута на сестра си. — Да не би да свършваш роклята на Лизи?

Пандора кимна.

— Да, но ще я оставя за известно време. Днес се уморих от шиене. Хайде да отидем да видим татко. Ще му кажем да се скара на Стъбс. Може би това ще помогне.

Никълъс се усмихна, а Пандора стана от стола си и внимателно остави роклята на Лизи върху леглото.

— Ще съжаляваш за поведението си, господин Стъбс.

Кучето скочи и размаха бясно опашка. Пандора се засмя на животното, а после двамата с брат си излязоха от стаята, като последваха палавото куче.

ГЛАВА ВТОРА

Въпреки че жилището на сър Хъмфри Мейтланд беше сред няколкото нови и модерни градски къщи, които обграждаха Уелингтън скуеър, вътрешността му беше тъмна и негостоприемна. Повечето от оскъдните мебели, разположени из къщата, бяха стари и протрити, тъй като това бяха изхвърлени неща от другите две къщи на сър Хъмфри.

Сър Хъмфри не беше посещаван често в лондонската си къща, но тези, които все пак се отбиваха, биваха изненадани, че домът на един много богат баронет може да бъде толкова зле обзаведен и мрачен. Не само скъперничеството беше причина жилището на сър Хъмфри да не бъде съвременно и стилно подредено. Просто той беше човек, който предпочиташе старото и познатото. Сър Хъмфри не одобряваше почти нищо от произведеното през настоящия век и вярваше, че качеството и майсторлъкът ужасно са западнали през последните години.

Двама мъже се появиха пред дома на баронета и икономът на сър Хъмфри им отвори. По-възрастният беше Джордж Уентуърт, един от най-добрите бижутери в Лондон.

Уентуърт огледа приемната с неодобрение. Човек с вкус и артистичен усет, той нямаше високо мнение за нащърбената гипсова отливка, която представляваше римски император и стоеше върху мраморен пиедестал, откъдето посрещаше посетителите. Не му харесваше и прояденото от молци ориенталско килимче под краката му.

— Почакайте тук, сър — каза икономът. — Ще кажа на господаря, че сте пристигнали.

Когато икономът ги остави, Уентуърт се обърна към широкоплещестия младеж, който го придружаваше.

— Внимавай с тази кутия, Джемс.

— Разбира се, сър — откликна младежът и стисна още по-здраво кутията с бижутото, притисната силно до гърдите му. — Няма страшно, в безопасност е при мен.

— Ще се радвам да се отървем от него — измърмори Уентуърт.
— Да се надяваме, че ще срещне одобрението на стареца.

— О, няма съмнение, сър — възкликна Джесъп. — Нима може да не го хареса?

На Уентуърт изглежда му стана приятно от въодушевения отговор на младежа. Но преди да успее да каже нещо повече, икономът се върна и ги поведе към гостната, където сър Хъмфри Мейтланд седеше върху един протрит диван. Седемдесетгодишен, сър Хъмфри беше здрав и закръглен. Облечен бе с раирано кадифено сако, жълта жилетка и бричове до коленете — дрехи, които носеше повече от две десетилетия.

— Добър ден, Уентуърт.

— Добър ден, сър — поздрави бижутерът. — Мога ли да ви представя господин Джесъп?

Сър Хъмфри изгледа младежа с безразличие.

— Е, седнете господа.

— Благодаря, сър.

Уентуърт и помощникът му се настаниха на столовете срещу баронета.

— Донесох огърлицата, сър.

— Добре, добре — кимна сър Хъмфри. — Бих искал да я видя.

— Джесъп, огърлицата.

Младежът стана и отвори кутията.

— Ето я, сър!

— О, красива е! Наистина е красива!

Когато сър Хъмфри пое кутията от Джесъп, в очите му се четеше задоволство. Върху черното кадифе лежеше смарагдова огърлица със зашеметяваща красота.

— Никога не бях виждал толкова изящно нещо.

Уентуърт беше доволен. Той се гордееше много с творението в ръцете на баронета, тъй като лично беше направлявал изработката — от проекта до изпълнението.

— Значи сте доволен, сър?

— Да, разбира се. За Бога, само магаре не би я харесало. Добре сте се справили, господине. Наистина.

Докато говореше, баронетът примижа, като че ли го присви някаква болка.

— Добре ли сте, сър? — попита Уентуърт.

— Няма нищо — отвърна възрастният мъж. — Лошо храносмилане. През последните дни се чувствам малко неразположен. — Той затвори кутията с бижутото. — Трябва да се погрижа една дама да получи това веднага. С такова нетърпение очаквах мига, в който ще й направя такъв подарък. Колко ли ще се изненада! — Сър Хъмфри сложи ръка на гърдите си. — Дяволски болки.

— Не трябва ли да ви види лекар, сър? — изрече загрижено Уентуърт, защото забеляза, че баронетът съвсем не изглежда добре, а лицето му е доста зачервено.

— Лекарите са глупаци — изръмжа сър Хъмфри. — Нямам нищо общо с шарлатани. Ще се оправя като си почина. Но трябва да ви помоля за една услуга, Уентуърт.

— Ще се радвам, ако мога да направя нещо за вас, сър.

— Тази огърлица трябва да се занесе на една дама. Искаше ми се сам да ѝ я отнеса, но се чувствам малко неразположен. А пък аз желая тя да я получи още сега. Толкова ще я зарадвам! Да, да, тя трябва да я получи веднага. Ще ви напиша бележка.

— Добре, сър — кимна Уентуърт. — С удоволствие ще се погрижа огърлицата да бъде доставена.

Сър Хъмфри се затрудни малко, докато стане от стола, после върна огърлицата на Джесъп.

— Ходжис! Ходжис! — извика той.

Икономът се появи бързо в гостната.

— Хартия и писалка.

Слугата кимна и забърза да донесе поисканите неща. Щом той се върна, сър Хъмфри надраска набързо бележката. След като попи мастилото, баронетът сгъна листа, после отново взе писалката си, за да напише адреса. Поспря се несигурно, защото не можа да се сети какъв е адресът.

— Дявол да го вземе — промърмори той. — Беше някой от херцозите от кралското семейство.

— Извинете, не ви чух, сър? — каза Уентуърт.

— А, нищо — отвърна сър Хъмфри, като се опитваше да си спомни името на улицата. — Кларънс плейс — каза той най-накрая — Кларънс плейс, номер шестнайсет. — Написа името върху листа и се обърна към Уентуърт. — На Кларънс плейс, шестнайсет е. Трябва да

предадете това на госпожица М. В собствените ѝ ръце, имайте го предвид?

— Госпожица М? — запита Уентуърт.

— Да. Не мога да ви разкрия името на дамата. Госпожица М. е достатъчно, господине.

— Наистина, сър — кимна Уентуърт с разбираща усмивка.

Той се смяташе за светски мъж.

— Ще разчитам на вашата дискретност.

— Разбира се, сър. Ще отнесем веднага огърлицата.

Уентуърт се поклони леко и се отправи към вратата.

— Кажете ѝ, че е от нейния Ланселот. Тогава няма да има нужда да споменавате името ми.

— Разбирам, сър — изрече Уентуърт, без да издаде чувствата си, въпреки че го развесели мисълта, че възрастният господин може да бъде наречен Ланселот.

— И ѝ кажете, че утре ще я посетя.

— Добре, сър — отвърна бижутерът, след което кимна на баронета и се обърна да си върви, заедно с младия си помощник.

— Уентуърт!

— Сър?

— Трябва да ми дадете думата си, че няма да разкриете пред никого къде сте отнесъл тази огърлица. Заложено е доброто име на една дама.

— Можете напълно да ми вярвате, сър, че няма да разкрия пред никого тази информация.

— Имам ли думата ви, господине?

— Наистина имате думата ми по този въпрос.

— А младежът?

Баронетът погледна към Джесъп.

— Имате и моята дума, сър — обеща той.

— Добре. Свободни сте. И благодаря.

Уентуърт и помощникът му си тръгнаха.

— Дяволски неприятно е, че трябва да отнесем огърлицата на метресата на стареца — изръмжа Уентуърт.

— Така е, сър — отвърна Джесъп, въпреки че нямаше търпение да види жената, обект на чувствата на този позастарял господин. — Какво казахте, че е името на възрастния мъж, господин Уентуърт.

— Името му не е твоя работа, Джесъп. В тези неща дискретността е от изключителна важност. Няма нужда да знаеш кой точно е господинът.

— Разбира се, сър — кимна Джесъп доста разочаровано.

Уентуърт извади часовника си от джоба.

— Почти два часът.

Бижутерът също беше заинтригуван от дамата на сър Хъмфри, но той беше зает човек и имаше още доста ангажименти.

— Ти ще отнесеш огърлицата, Джесъп. Аз трябва да се върна в магазина.

— Да, сър — отвърна по-младият мъж.

— Но внимавай. Ще ти откъсна главата, ако се случи нещо с тази огърлица.

— Няма защо да се притеснявате — каза Джесъп, доволен да поеме отговорността, което му даваше възможност да види една истинска метреса.

Уентуърт даде нарежданията си на кочияша и двамата мъже се качиха в каретата.

След като обсъди недостатъците на господин Стъбс с баща си и Никълъс, Пандора ги остави, като им каза, че и другите имат нужда от нея. Всеки вторник следобед Пандора разговаряше с готвачката за следващите менюта.

Тъкмо тя и готвачката бяха седнали във всекидневната и се появи една от прислужниците.

— Моля да ме извините, госпожице Марш — каза тя, — но е дошъл един господин. Името му е Джесъп и иска да види госпожица М.

— Госпожица М. — повтори Пандора. — Много странно. Мислиш ли, че има предвид мен?

— Попитах го дали има предвид госпожица Марш и той каза, че така предполага, госпожице.

— Това е необичайно, Марта.

Прислужницата кимна.

— Да, госпожице, но той каза, че е много важно да се срещне с вас.

— Е, добре, Марта — отвърна Пандора, пообъркана от този посетител. — Предполагам, че трябва да го видя, за да разбера защо ме

нарича госпожица М. Моля да ме извиниш, готвачке. Ще те извикам веднага щом поговоря с този господин.

— Да, госпожице — готвачката стана от стола си и излезе.

— Марта, покани господина тук.

— Да, госпожице — поклони се прислужницата и излезе от всекидневната.

След малко тя се върна с някакъв младеж.

— Господин Джесъп? — Пандора Марш огледа посетителя с интерес. — Аз съм госпожица Марш. Искал сте да ме видите?

— Да — каза помощникът на бижутера. — Тук съм, за да ви донеса подарък... от един господин.

Пандора повдигна леко вежди.

— Наистина ли? От какъв господин?

Джесъп се усмихна глуповато.

— Наредиха ми да ви кажа, че е от вашия Ланселот.

— Моят Ланселот! — повтори Пандора и се засмя. — Наистина, господине, не мога да се сетя кого може да имате предвид с това име.

— Има и бележка. А това е подаръкът.

Младежът подаде кутията на Пандора и тя я отвори.

— За Бога! — ахна тя, когато видя проблясващата огърлица.

Удовлетворен от удивлението на Пандора и от очевидното ѝ възхищение от бижутото, Джесъп се осмели да забележи:

— Мога да разбера защо господинът е избрал смарагди. Ако ми позволите, ще кажа, че те са идеални за жена с вашата външност.

Пандора беше дотолкова изумена при вида на огърлицата, че едва чуваше думите му. Известно време тя остана безмълвно загледана в смарагдите.

— Сигурно има някаква грешка — промълви тя накрая.

— Ето бележката — отвърна Джесъп.

Пандора взе листчето от ръката му. Тя забележа, че думите Госпожица М. Кларънс плейс 16 са изписани съвсем ясно върху него. Разгъна посланието и прочете написаното в нея.

„Моя безценна госпожице М.

Това е само малък знак за моята привързаност.

Ваш Ланселот.“

Пандора премести поглед от бележката към Джесъп.

— Как се казва господинът, който е изпратил това?

Бижутерът изглеждаше доста изненадан. Да не би дамата да има и други любовници, в добавка към възрастния господин? Той се спря объркан.

— Той смяташе, че не е необходимо да споменава името си и аз всъщност не го знам — отговори ѝ той.

— Господинът каза, че ваш Ланселот ще бъде достатъчно.

— Моят Ланселот — повтори Пандора. — Признавам ви, че съм напълно озадачена.

Тя прочете още веднъж бележката и се намръщи. Не можеше да се сети за никого, който би ѝ изпратил такъв подарък. Освен... Пандора присви очи замислено. Напоследък Артър Андърууд беше станал доста по-решителен при проявата на възхищението и привързаността си. Той беше богат човек и можеше да си позволи скъпи подаръци.

Пандора продължи да размишлява по въпроса. Внезапно се сети, че веднъж, преди няколко месеца, след като пи повечко пунш с ром, Андърууд беше говорил някакви глупости за това, че е нейният доблестен рицар. Все пак тя не помнеше той да е споменавал сър Ланселот.

— Господинът каза, че ще ви посети утре — додаде Джесъп. — Беше страшно разочарован, че не може сам да донесе огърлицата, но едно малко неразположение го възпря.

— Вие видяхте ли този господин?

— Разбира се.

— Как изглежда той?

Джесъп се поколеба. Как можеше човек да опише стареца?

— Господинът е възрастен. И доста пълен.

Пандора се намръщи. Наистина приличаше на Артър Андърууд, който беше едър и почти на шейсет.

— Господин Джесъп, аз не мога да приема такъв подарък. Вземете и го върнете на господина.

— О, не мога да направя това — обърка се Джесъп. — Не можете ли да го върнете на господина утре, щом ви посети? Смятам, че така наистина ще бъде най-добре.

Пандора обмисли предложението му.

— Добре, ще обсъдя нещата с този господин, когато ме посети.

— Чудесно — въздъхна Джесъп с облекчение, че жената не го принуждаваше да върне огърлицата. Нямаше търпение да се отърве от нея. — Тогава трябва да тръгвам, госпожо.

Щом той си отиде, Пандора седна на дивана и се загледа в смарагдите. Когато най-накрая извади огърлицата от кутията, тя не се съдържа и я постави на шията си, а после забърза към огледалото, което висеше в приемната.

Искрящите зелени камъни просветваха с почти неземна светлина, а златото блестеше завладяващо. Без съмнение, тя не беше виждала по-великолепна огърлица. Продължи да се взира в огледалото и да разглежда приказните камъни.

— Какво правиш, Пан?

Един мъжки глас накара Пандора да се отдели от огледалото. Брат ѝ веднага видя огърлицата.

— О, богове! Пан, какво е това, което си си сложила?

— Това е подарък. Един мъж току-що го донесе.

— За Бога, Пан! Ако е истина, това струва страшно много пари. Сигурно Андърууд има много сериозни намерения към теб.

— Можеш ли да си представиш господин Андърууд да ми изпрати такава огърлица? — каза Пандора, като продължаваше да разглежда смарагдите в огледалото. — Донесе я един младеж, но беше доста загадъчно. Той дори не знаеше името на човека, който я изпраща. Каза, че била от моя Ланселот.

Уинфийлд се ухили.

— Старият Андърууд твой Ланселот? Това е прекалено смешно, Пан! За Бога, смятах, че е прекалено стиснат, за да ти изпрати нещо наполовина на този подарък. Трябва да си го омагьосала.

— Има и бележка.

Тя му я подаде.

— Това почеркът на Андърууд ли е?

— Не мога да кажа. Никога не ми е писал писмо. Но младежът каза, че моят Ланселот ще ме посети утре.

— За Бога, Андърууд сигурно е решил най-после да поиска ръката ти. Може би си е мислил, че подарък като този може да ти повлияе. — Уинфийлд се засмя отново. — Трябва да кажа, че ако бях жена, такъв подарък щеше да ми повлияе.

Пандора също се разсмя.

— Сега не знам какво да кажа на татко. А Лизи още щом погледне тази огърлица ще реши, че трябва веднага да се омъжа за Андърууд.

— Всъщност, Пан — разсъдливо промълви Уинфийлд, — когато Лизи види огърлицата, ще реши тя да се омъжи за Андърууд.

Пандора отново се разсмя и тръгна с брат си към всекидневната.

ГЛАВА ТРЕТА

Робърт Диспенсър, четвърти виконт Сарсбрук, вървеше забързано през Хайд парк. Беше ясен, слънчев ден в края на април. Лондончани, нетърпеливи да се възползват от предимствата на хубавото време, изпълваха парка. Имаше модерни дами и господа, които се возеха в бляскави файтони, както и всякакви други хора, обикалящи из обширния зелен парк.

Лорд Сарсбрук отдавна имаше обичая всяка сутрин да се поразходи, независимо дали вали или е слънчево. Тези разходки осигуряваха необходимото раздвижване на виконта, като му даваха и време за размишления.

Негова светлост беше създание с много постоянни навици и добре подреденият му живот предлагаше малко изненади. Жилището на виконта в Лондон беше Сарсбрук хаус — един впечатляващ замък, построен по времето на кралица Ан. Живееше там сам, посрещаше малко посетители и прекарваше недостатъчно време сред лондонското общество.

За човек със забележително богатство и видни предшественици, той водеше изключително просто съществуване. Негово височество се обличаше много обикновено, защото нямаше търпение да се докарва. Обръщаше повече внимание на удобството, отколкото на това, което диктуваше модата. Не се интересуваеше от нещата, които другите си мислеха за него — нещо, което рядко се срещаше. И така той беше свободен да прави каквото му харесваше и да живее както си пожелае.

Въпреки че беше обичайно господата с неговото положение да прекарват голяма част от времето си в спортни надпревари, подобни забавления малко интересуваха Сарсбрук. Не обичаше лова и стрелбата, а конните надбягвания въобще не го засягаха. Не се впускаше и в надпреварата между някои благородници да преследват жени със съмнителна репутация.

Виконтът ненавиждаше и проявите на обществото, отвратен от непрестанното бърборене на младите дами, които се надяваха да го

впечатлят. Поради ранга и богатството си, Сарсбрук беше смятан за отличен улов, но той съвсем нямаше желание да бъде хванат.

Негово височество нямаше много високо мнение за женския пол, но ако някой го наречеше женомразец, нямаше да бъде точен, защото като цяло мнението му за мъжкия пол беше също толкова лошо. На двайсет и шест, Сарсбрук беше получил чрез наблюденията си над човешката раса една много мрачна картина. Беше необичайно цинично и имаше склонността да мрази повечето хора. В резултат, всички, които се срещнеха с виконта, го обявяваха за горделив, груб и съвсем неприятен.

Това, че обществото не го одобряваше, съвсем не го тревожеше. Вместо това той предпочиташе компанията на книгите си и на малкото близки приятели.

Ако някой наблюдаваше разхождащия се из парка Сарсбрук, то щеше да види висок млад мъж, облечен във внушително сако и панталони и с цилиндър на главата. На слабото ъгловато лице на виконта имаше замислено изражение, защото той размишляваше върху някои заплетени въпроси от гръцката философия.

Отдаден на интелектуални занимания още от детските си години, виконтът живо се интересуваше от класически учения. Притежаваше толкова голяма дарба за латински и гръцки, че удиви преподавателите си в Итън. Сред благородниците не се срещаха често учени. Всъщност, ако човек се отдадеше сериозно на науката, повечето членове на обществото смятаха това за съмнително. Въпреки това нищо не можа да възпре Сарсбрук, който беше упорито момче с учудваща самоувереност. В Итън се беше сприятелил с по-усърдните момчета, независимо дали семействата им отговаряха на изискванията на останалите аристократи.

След смъртта на баща си, преди пет години, Сарсбрук наследи земите и титлата му. Поради чувството си за дълг и отговорност, той много добросъвестно стопанисваше земите на рода Сарсбрук.

Интересът на виконта към управлението на обширната му собственост, както и непресъхващото въодушевление при изучаването на древногръцкия и древноримския свят, заемаха голяма част от времето му. В настоящия момент той прекарваше доста време като правеше нов превод на омировата Илиада.

Виконтът излезе от парка и тръгна към Сарсбрук хаус. Когато пристигна в жилището си, той беше посрещнат от иконома.

— Господарю!

— Арчър — отвърна той и подаде шапката и ръкавиците си на слугата.

— Господин Хънт е тук, за да се срещне с вас. Чака във всекидневната.

— Господин Хънт? Добре. Ще се видя с него.

Сарсбрук се намръщи, учуден какво ли може да иска посетителят му. Хънт беше адвокат и се занимаваше с работите на вуйчо му — сър Хъмфри Мейтланд.

Негово височество влезе в стаята и адвокатът се изправи.

— Лорд Сарсбрук — поздрави той и се поклони леко.

— Хънт — отвърна виконтът, забелязал мрачното изражение на другия мъж. — Нещо не е наред ли?

— Страхувам се, че е така, милорд. Нося много лоши новини.

— За вуйчо ли? Болен ли е?

— Много съжалявам, че нося такава вест, милорд, но сър Хъмфри почина снощи.

— Мили Боже! Но аз го видях миналата седмица. Изглеждаше съвсем добре.

— Така е, милорд. Аз се срещнах с вуйчо ви само преди два дни. Доктор Ийвънс смята, че е от сърцето. Съчувствам ви. Вашият вуйчо беше добър човек. Ще ни липсва много.

Сарсбрук кимна, като се опитваше да възприеме чутото. Новината за смъртта на вуйчо му беше ужасен шок. Сър Хъмфри му допаднаше. В действителност той беше сред малкото личности, към които виконтът беше привързан. Баронетът беше единственият роднина, на когото Сарсбрук разчиташе. Виконтът с мъка запази изражението си непроменено.

— Извинете ме, Хънт. Тази новина е така неочаквана...

— Така е, милорд. Поседнете.

Сарсбрук се отпусна на дивана. Хънт продължи да говори за уреждането на погребението, но виконтът почти не го слушаше. Усети, че се е размислил за сър Хъмфри. Баронетът беше симпатичен и добродушен, но и ексцентричен човек. Той беше много привързан към племенника си Робърт, който винаги вземаше неговата страна.

Адвокатът продължаваше да нарежда, а Сарсбрук се взираше унило напред. Искаше му се да има някаква възможност да се сбогува с любимия си роднина.

Следобеда, след получаването на смарагдовата огърлица, Пандора прекара у дома си в страх от предстоящото посещение на Андърууд. Беше прекарала сутринта в мрачни размишления, като се чудеше дали не проявява глупост, щом отблъсква толкова богат човек. В края на краищата, сега семейството им изпитваше жестоко финансово напрежение. Със сигурност един мъж, богат колкото Артър Андърууд, можеше да им помогне. Ако тя се омъжи за него, той ще бъде задължен да го направи.

Господин Марш държеше непреклонно на мнението си, че Пандора трябва да откаже на Андърууд, като казваше, че такъв брак ще бъде много потискащ. Неведнъж ѝ беше казвал, че няма желание да я види омъжена за човек, който е по-стар и от него, особено ако този човек се казва Артър Андърууд.

Когато господин Марш видя смарагдовата огърлица, той бе поудивен и от Пандора. Самият той беше благ човек, но въпреки това се раздражни от дързостта на Андърууд. Беше немислимо да изпратиш подарък като тази огърлица на млада дама още преди да си се разбрал нещо с нея за женитбата, каза той на Пандора.

Лизи не споделяше бащиното си раздражение от подаръка за Пандора. По-малката сестра Марш беше изпищяла от възторг при вида на смарагдите. Тъй като винаги беше мечтала да притежава скъпоценности, Лизи настоя да пробва огърлицата и почти се разплака, когато баща ѝ, ѝ нареди да я свали.

Мнението на Лизи за господин Андърууд се бе повишило рязко, след като видя неочакваната му щедрост. На следващата сутрин тя предложи Пандора отново да поразмисли върху нежеланието си да приеме предложението на Андърууд. Да, жалко, че той не е по-млад, призна тя, или пък по-хубав и представителен, но пък беше доста богат. И ако осигурява на съпругата си скъпоценности и дрехи, какво значение имат другите недостатъци?

Както можеше да се очаква, тази сутрин забележките на Лизи не допадаха особено на сестра ѝ. Господин Марш, разочарован от по-

малката си дъщеря, я беше изпратил заедно с Уинфийлд на гости на леля им Летис.

Този следобед, докато чакаше появяването на Андърууд, Пандора седеше във всекидневната си стая и довършваше роклята на Лизи. Когато свърши, тя взе една книга и се опита да чете, но ѝ беше трудно да се концентрира. Непрекъснато поглеждаше към часовника. Искаше ѝ се най-после Андърууд да се появи, за да може да му върне огърлицата и да му откаже, когато той ѝ предложи да се ожени за нея.

Най-накрая тя се отказа да чете и отиде в гостната. Там намери баща си, който седеше на дивана, зачетен във вестника.

— Татко — започна Пандора, щом влезе и седна до него, — става късно, а моят Ланселот още не е дошъл.

По лицето на господин Марш се появи лека усмивка. Той беше петдесетгодишен, хубав мъж с изискана външност, посивяла коса и яносини очи.

— Не мога да повярвам на дързостта на този човек. Да ти изпраца такава огърлица! Ще му кажа без заобикалки, че поведението му не подхожда на един благородник.

— Хайде, татко, не се увличай. Смятам, че е по-добре да се опитаме да останем в добри отношения с Андърууд.

— Наистина ли? Мисля, че това ще бъде невъзможно, момичето ми. Очевидно е много очарован от теб, щом ти изпраца такъв подарък. Предполагам, че ще бъде съкрушен, когато му откажеш.

— Не знам, татко. Смятам, че господин Андърууд наистина ме харесва, но едва ли му вдъхвам някаква голяма страст. Не, наистина не мога да си обясня странното му поведение. Да ми изпрати толкова скъпа огърлица — Пандора помълча. — Колко могат да струват смарагди като тези?

— Честна дума, не знам. — Той се усмихна. — Навремето не съм купувал много бижута. Все пак изглежда много скъпа. Дори съм изнервен от това, че е вкъщи. И ще се чувствам по-щастлив, когато отпратиш Андърууд, заедно със смарагдите му.

— Но, татко, нима съвсем нямаш желание господин Андърууд да ти стане зет? Лизи смята, че пропилявам златна възможност за богат съпруг.

— Не ставай смешна! Той няма да ми бъде зет.

Пандора се усмихна.

— Уинфийлд ми вадеше душата да попитам господин Андъррууд дали може да му помогне да си намери служба. Нямах желание да го направя, но вероятно съм била нехайна. Може би той щеше да препоръча Уини на някоя държавна служба. Сега не знам как въобще ще мога да го попитам.

— Не се тревожи за това, скъпа. Съмнявам се, че Андъррууд ще се потруди заради брат ти. — Господин Марш погледна към стенния часовник. — Четири часът. Смятах, че ще се обади досега. Прекалено мудар е за толкова влюбен мъж.

— О, татко!...

Баща ѝ се засмя.

— Искаш ли да поиграем шах, за да запълним времето?

— Да. Това е добра идея — кимна Пандора.

Тя и баща ѝ играеха ненаситно и прекарваха много часове над шахматната дъска в съревнование между умовете си.

— Това ще отвлече мислите ти от Андъррууд — додаде господин Марш.

Пандора кимна. Тя смяташе за добра идея всяко нещо, което би отвлякло мислите ѝ от този господин. Двата станаха от дивана, за да заемат местата си край масата в отсрещния край на стаята, където стоеше шахматната дъска — винаги готова. Скоро Пандора и баща ѝ потънаха в играта.

Час по-късно господин Марш триумфално матира дъщеря си.

— Пипнах те, момичето ми. Явно, че умът ти е на друго място. — Той отново погледна часовника. — А Андъррууд все още го няма. Денят почти отмина. Чувам нещо, дали е карета?

Бащата и дъщерята станаха от масичката за шах и забързаха към прозореца, откъдето можеха да видят улицата. Пред къщата спираше една карета, но това не беше стилният екипаж на Андъррууд, за който Лизи се беше изказала толкова въодушевено, а невзрачната кола на леля Летис.

— Леля Летис ги е изпратила до дома с нейната карета — разбра Пандора, докато наблюдаваше как брат ѝ и сестра ѝ слизат от колата.

— Без съмнение сестра ти е заявила, че е прекалено уморена да върви — каза господин Марш.

Лизи и Уинфийлд влязоха в гостната, нетърпеливи да чуят за посещението на Андъррууд. И двамата бяха много изненадани и

разочаровани, че той не е идвал.

Скоро дойде време за вечеря. В трапезарията към четиримата се присъедини малкият Никълъс, който беше прекарал следобеда заедно с учителя си, агонизирайки над латинските склонения.

Разговорът на масата премина от темата за господин Андъррууд към клюките, чути от Лизи и Уинфийлд в дома на леля им Летис, която официално беше позната като госпожа Паджит. Тъй като сестрата на господин Марш беше това, което злите езици биха нарекли клюкарка, то Уинфийлд и Лизи бяха пълни с всякакви пикантни новини. Госпожа Паджит винаги можеше да разкаже най-очарователните истории за хора, които те познаваха, както и за високопоставени членове на обществото, които те никога не бяха срещали.

Когато вечерята приключи, семейството се оттегли в гостната и Лизи продължи да обсъжда чутото от леля си.

— Не се съмнявам, че за един следобед сте се наслушали на достатъчно истории — каза господин Марш.

— Но, татко, не съм се виждала с леля от почти цяла седмица — каза Лизи, — и ми беше толкова трудно да премълча пред леля Летис за огърлицата на Пандора.

Лизи отправи към баща си един изстрадал поглед. Господин Марш беше предупредил строго дъщеря си да не споменава нищо за Андъррууд или за смарагдите. Като знаеше каква клюкарка е Летис Паджит, той не искаше тя да разнася историята из целия град.

— Струва ми се изключително странно, че господин Андъррууд не е дошъл — вметна и Уинфийлд.

— Може да е болен — предположи Лизи.

— Болен или не, можеше да изпрати съобщение — отвърна Уинфийлд.

Пандора се намръщи. Наистина беше странно, че Андъррууд не се обади.

— Нямам намерение да седя тук и утре, за да го чакам. Татко, ще дойдеш ли с мен сутринта, за да му върна огърлицата?

— Това е добра идея — съгласи се господин Марш. — С удоволствие ще го направя. Колкото по-скоро се отървем от тази огърлица, толкова по-доволен ще бъда.

Пандора кимна, но Лизи отбеляза, че съвсем не бърза да се отърве от великолепната скъпоценност.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Късно сутринта на следващия ден Пандора и баща ѝ изминаха милята от дома им до жилището на Артър Андърууд. Времето беше захладняло, но денят беше добър за утринно раздвижване. Пандора се наслаждаваше на разходката с баща си, въпреки че господин Марш беше попритеснен заради смарагдите, които носеше. Беше увил кутията с бижутото в груба хартия, за да изглежда по-малко привлекателна за разбойниците, и я притискаше здраво до себе си, докато вървяха по заобиколените с къщи улици.

Когато пристигнаха в дома на Андърууд ги посрещна икономът.

— Съжалявам господине, госпожице — каза слугата, в отговор на въпроса им дали господин Андърууд си е вкъщи. — Господарят ми го няма. Господин Андърууд замина за Брайтън.

— Брайтън? — каза господин Марш, после се обърна към Пандора. — Това е изключително странно.

— Кога замина? — попита Пандора.

— Преди три дни — отговори икономът, — и не го очаквам да се върне по-рано от две седмици.

— Две седмици! — възкликна господин Марш.

Пандора се пообърка. Защо Андърууд ще ѝ дава подарък, а след това ще напуска града? А и той беше заминал преди три дни, доста преди да донесат огърлицата. Пандора беше завладяна от странно усещане. Може би огърлицата не е изпратена от Андърууд. Но ако не е бил той, кой друг може да е? Тя чу, че баща ѝ пита икономата за адреса на Андърууд в Брайтън. Слугата услужливо им даде името на хотела му.

Докато вървяха обратно към къщи, господин Марш поклати глава. Той все още стискаше увитата в хартия кутия с бижутото.

— Надявах се да оправим тази работа. Защо му е трябвало на Андърууд да напуска града?

— Не мога да си представя защо ще го прави — каза Пандора, като изгледа баща си замислено.

— Освен ако не е бил съвсем сигурен, че ще му откажеш. Заминал е, за да ти даде време да размислиш.

— О, не ми се вярва — усъмни се Пандора.

Господин Марш се усмихна.

— Защо не? Той може би смята, че по времето, докато го няма, ти така ще се влюбиш в огърлицата, че ще решиш да се омъжиш за него, за да я задържиш.

Пандора се разсмя и двамата продължиха напред към дома си.

Седмицата след смъртта на вуйчо му измина трудно за Сарсбрук. Сър Хъмфри беше оставил указания, че желае да почива в църковния двор на селцето Хеджуик, една малка общност на тридесет мили от Лондон, откъдето произлизаше семейството на майката на виконта. Виконтът отпътува за Хеджуик със сестра си Изабел, която изглеждаше изключително недоволна, че я принуждават да напусне града, макар и за кратко.

Погребението, на което присъстваха само неколцина опечалени, беше доста мрачно. Сарсбрук и Изабел представляваха семейството. Имаше и двама възрастни мъже, които се познаваха със сър Хъмфри от много години, от времето, когато служили заедно в армията. Бяха се присъединили и трима от слугите на баронета, както и една жена с воалетка, която седна в дъното на църквата и си тръгна преди края на погребението.

Виконтът и сестра му трябваше да останат да пренощуват в Хеджуик, необходимост, която не беше по вкуса на никого от тях. Сарсбрук беше прекалено привикнал към уюта на собственото си домашно огнище, че да му е приятно да прекара нощта в една мизерна странноприемница. Изабел, лейди Върдън, беше ужасена от обстановката и непрестанно се оплакваше, което много го дразнеше.

Сарсбрук и сестра му рядко прекарваха времето си заедно, въпреки факта, че през сезона Изабел отсядаше в Лондон, недалеч от Сарсбрук хаус. Независимо че виконтът доста харесваше сестра си, те се разбираха много по-добре, когато се виждаха по-рядко.

Десет години по-голяма от брат си, Изабел често се отнасяше към виконта с майчинско неодобрение. Високоуважавана, модерна жена, Изабел смяташе, че брат ѝ не отделя достатъчно внимание на

външността си. Тя беше много недоволна и от това, че той избягва обществото, както и от факта, че той съвсем не се интересува от толкова сериозно нещо, като избора на виконтеса.

Изабел се беше омъжила на седемнадесет. Най-преследваната млада дама по онова време, тя бе избрала лорд Върдън — енергичен барон, който тогава беше близък с принца на Уелс. Много преди това Върдън вече не беше любимец на принц — регента, но все още представляваше впечатляваща фигура в обществото. Смятаха го за един от най-хубавите и най-добре облечени мъже в града.

Бракът на Изабел беше щастлив, през по-голямата част от времето. Преди години имаше някои лоши моменти, преди да се примири с изневерите на съпруга си. Постепенно те постигнаха разбирателство, което им позволяваше да живеят заедно в спокойствие. Изабел имаше три много хубави деца, които обожаваше. Като цяло, тя се смяташе за твърде щастлива жена.

Сарсбрук не обичаше да прекарва времето си със сестра си или със семейството ѝ. Не харесваше зет си, защото го смяташе за изкуфяло конте. Виконтът нямаше много търпение с децата и не се интересуваше особено от племенниците си, за които смяташе, че са разглезени и с лоши маниери.

В повечето случаи, когато братът и сестрата се окажеха заедно, не изминаваше много време, преди да се скарат. Пътуването до Хеджуик не беше изключение. Бяха тръгнали заедно от града и едва излезли от очертанятията му, Изабел подхвана темата за новия Сезон и за това, че брат ѝ е задължен да престане да се крие в Сарсбрук хаус. Виконтът ѝ отговори доста рязко, че това, което той прави, не е нейна работа и че ако тя смята да продължава с дрънкането си по въпроса, то той ще каже на кочияша да спре каретата и да остави Изабел и камериерката ѝ на пътя.

Тъй като Изабел не се съмняваше, че брат ѝ е способен да изпълни тази си заплаха, тя прекара остатъка от пътуването в мълчание, като му изпращаше свирепи погледи. Щом пристигнаха в Хеджуик, Изабел наруши клетвата си за мълчание, която очевидно си беше дала, за да изрази крайно неблагоприятното си мнение за селото.

Сарсбрук се зарадва, когато се върна в града на следващия ден след погребението. Той с удоволствие остави сестра си пред жилището ѝ, като изрази съжаление, че няма време да влезе, за да види децата.

Щом се върна в Сарсбрук хаус, виконтът се оттегли в библиотеката си и се зае със своите гръцки текстове, докато отпиваше от чаша шери.

— Извинете ме, милорд — икономът влезе в стаята малко неуверено.

Господарят му не обичаше да го безпокоят, когато работи в библиотеката и Арчър неведнъж беше бурно нахокван за дързостта да влезе в светилището на негово височество.

— Какво има? — изръмжа Сарсбрук малко нетърпеливо.

— Господин Такър е тук, милорд. Ще го приемете ли?

— Да, разбира се. Покани го.

Икономът кимна успокоен. Тъй като Такър беше най-добрият приятел на виконта, Арчър беше предположил, че господарят му няма да е недоволен, задето са го обезпокоици. Все пак със Сарсбрук човек никога не можеше да бъде сигурен, защото негова светлост имаше непостоянен характер и беше трудно да се отгатне реакцията му.

— Робин, толкова се радвам, че те намирам вкъщи...

Посетителят влезе в стаята. Той беше висок, едър младеж с широко, момчешко лице и немирна черна коса. Такър, приветлив и жизнерадостен, се усмихна на приятеля си.

— Надявам се, че пътуването ти до Хеджуик не е било прекалено голямо изпитание.

— Так — виконтът се изправи зад бюрото си, — много хубаво, че дойде. Заповядай, седни. Искаш ли шери?

Такър нямаше абсолютно нищо против да се отдаде на удоволствието. Той седна в едно от креслата, докато виконтът му наливаше шери. Сарсбрук се настани срещу приятеля си и отпи една голяма глътка от своята чаша.

— Пътуването ми беше дяволски трудно поносимо, Так. На никого не бих пожелал да бъде затворен заедно със сестра ми по изровения път до Хеджуик.

— Но сестра ти е очарователна?

— Така ли? — Сарсбрук изгледа приятеля си поизненадан. — Мислиш ли? Щеше да промениш мнението си, ако знаеше тя какво мисли за теб.

Такър се разсмя.

— Знам какво мисли за мен — че съм едно нищожество с долен произход, което си цапа ръцете с търговия. Но тя не би могла да се противопостави на това. Тя е възпитана да мисли по този начин.

— Мили Боже, Так, безкрайната ти търпимост е абсурдна!

— Но точно заради това търпя и теб, Робин — каза Такър ухилено.

Сарсбрук се усмихна. Много харесваше приятеля си. Бяха се срещнали в Оксфорд и като студенти бяха неразделни. Приятелството им продължи и след като напуснаха университета и сега двамата се виждаха често.

Бащата на Такър беше богат собственик на текстилна фабрика, издигнал се от скромното начало до огромен финансов успех. Въпреки че мамичките от лондонското общество го гледаха без въодушевление, заради низшия му произход, Такър беше много харесван от голям кръг приятели с най-различно положение и занимания.

— И така, приятелю — продължи Такър, — направи ли лейди Върдън всичко по възможностите си, за да те ядоса?

Виконтът кимна.

— Като повечето представителки на своя пол, тя много умело може да подразни един мъж.

— Прекалено строг си към жените, Робин.

— О, да, ти винаги ги превъзнасяш. Но сега, когато си женен мъж, предполагам, че няма да мине много време, преди и галантният Так да осъзнае колко непоносими могат да бъдат жените.

Усмихнат Такър поклати глава.

— Какъв инат си, Робин. Трябва да ти кажа, че бракът е чудесно нещо. Фани и аз сме безкрайно щастливи.

— Може и да си, но си един на милион.

— Глупости! Само ми се иска някой ден и ти да познаеш това щастие. Наистина трябва да помислиш за брак.

— Внимавай, Так! Навлизаш в опасна зона. С Изабел едва не се сбихме заради тази тема. Било мое задължение към семейството, каза тя, да осигуря наследник. Е, прекалено млад съм, за да се вържа с някое същество с птичи мозък.

Такър се развесели.

— Надявам се, че стрелата на Купидон ще улучи някой ден мрачното ти сърце.

Виконтът повдигна леко вежди.

— Как можеш да говориш така жестоко, Так?

И двамата се разсмяха сърдечно на коментара му.

После Сарсбрук започна да разказва на приятеля си за пътуването до Хеджуик и за погребението на вуйчо си.

След известно време икономът отново влезе в библиотеката.

— Господарю, господин Хънт е тук. Искане да говори с ваше височество.

Сарсбрук се намръщи.

— Това е адвокатът на покойния ми вуйчо — обясни на Такър. — Покани го тук, Арчър.

— Тогава ще си ходя — Такър се изправи.

— Не, чакай, Так. Хънт няма да остане дълго. Трябва да останеш за чая.

— Добре — кимна Такър.

Адвокатът влезе в стаята с подобаващо тържествен вид.

— Лорд Сарсбрук — поздрави той.

— Хънт! Мога ли да ви представя господин Такър?

— Ваш слуга, сър — Хънт кимна на Такър. После погледна към виконта. — Няма да ви притеснявам много, милорд. Прегледах книжата на вуйчо ви. Работите му, в по-голямата си част, са в ред. Тъй като сър Хъмфри беше забележително пестелив човек, се оказа, че е оставил много малко дългове за погасяване. Разбира се, ще мине известно време, преди да се прегледа всичко. Това, което исках да ви кажа, е, че вуйчо ви е оставил специални инструкции личните му книжа да се прегледат от ваша светлост. Така че — трябва да ви дам този ключ, който е за бюрото в библиотеката му. Отварянето на завещанието е определено за следващия вторник, в единадесет часа, ако това ви е удобно.

— Да, така мисля — кимна Сарсбрук.

— Добре, милорд. Ако имате някакви въпроси, не се колебайте да ме извикате.

След като адвокатът си замина, двамата с Такър се върнаха към шерито си. Сарсбрук погледна ключа в ръката си.

— Личните книжа на вуйчо ми? Каква ужасна работа.

— Предполагам, че ще бъде много потискащо да се четат стари писма и разни такива неща.

Виконтът повдигна рамене.

— Очаквам, че ще е така. За Бога, заниманието не ме привлича.
— Внезапно той сякаш измисли нещо. — Так, ти трябва да ми помогнеш.

— Робин, аз наистина ще бъда много зает през следващите няколко дни.

— Ами сега?

— Сега?

— Да. Хайде да вървим там.

Такър беше малко изненадан от предложението, въпреки факта, че в главата на Сарсбрук често се появяваше някаква идея и той веднага се захващаше с нея. Никога не е бил от тези, които се помайват.

— Е, добре, мисля, че сега мога да дойда.

— Добре. Да тръгваме тогава.

Без повече приказки двамата мъже станаха от столовете си и напуснаха библиотеката.

ГЛАВА ПЕТА

Изминаха още три дни, без да се получи вест от Артър Андърууд и Пандора му написа писмо. Тя прекара дълго време, опитвайки се да реши какво да му пише и преди да остане доволна, трябваше да изхвърли три чернови. Като смяташе, че е най-добре да не споменава направо огърлицата, Пандора го питаше дали той е изпратил интересния пакет, който тя е получила. Когато изпращаше писмото, тя вече започваше да си мисли, че вероятно Артър Андърууд няма нищо общо с това.

Смарагдите бяха внимателно скрити в семейния сейф, въпреки че често се вадеха навън, за да може Лизи да им се любува. Когато дойде денят на соарето на леля Летис, Пандора се зарадва, че им се предлага нещо, което да отклони вниманието им.

Първото навлизане на Лизи в обществото беше голям успех. Тя изглеждаше толкова изящна в роклята, ушита ѝ от Пандора! Както се очакваше, Лизи възбуди голяма част от мъжкото внимание, но когато се върнаха у дома, по-младата от сестрите Марш изрази огромно разочарование, че обкръжението на леля ѝ изглежда скучно и посредствено. Господата не били достатъчно остроумни или хубави, за да заинтригуват Лизи и тя се оплака, че са извън висшите кръгове на обществото.

Очевидно изискванията на Пандора бяха много по-малки, защото тя се беше забавлявала при леля си. Въпреки че в началото се почувства безпомощно старомодна до бляскавата си сестра, Пандора беше доволна, че вижда множество приятели и познати.

След като се върна вкъщи, Пандора разбра защо толкова много се забавлява тази вечер — Артър Андърууд го нямаше. Когато присъстваше на събиранията, той така обсебваше компанията ѝ, че тя имаше чувството, че едва диша.

Два дни след соарето на леля Летис Пандора беше във всекидневната и работеше над друга рокля за Лизи. Брат ѝ Никълъс се втурна в стаята, с господин Стъбс по петите му.

— Пандора! Дойде писмо за теб. Знаех, че ще искаш да го видиш. Може да е от господин Андъррууд.

Пандора взе известието от нетърпеливия си малък брат.

— Благодаря, Ники.

Тя разчупи печата и отвори плика, а Никълъс седна на един стол до нея.

— От господин Андъррууд е. Най-последно има някакъв отговор.

Ники клатеше краката си напред — назад, докато наблюдаваше как сестра му чете писмото. Той беше въодушевен от огърлицата почти колкото Лизи и си мислеше, че е жалко да връщат обратно нещо толкова красиво. Разбира се, за разлика от Лизи, Никълъс смяташе за невъобразима идеята Пандора да се омъжи за Андъррууд. Той се беше срещал три пъти с този господин и при всеки случай Андъррууд разрошваше грубо косата му и го наричаше симпатично човече. Поради този поздрав, Никълъс нямаше желание да продължава познанството си с Андъррууд.

— Какво пише той, Пан?

Пандора вдигна поглед от писмото.

— Остави ме да го довърша, Ники. — Тя обърна листа и набързо прехвърли останалата част.

„Скъпа моя госпожице Марш, що се отнася до въпроса ви, засягащ някакъв интересен пакет, то аз се страхувам, че не зная нищо за това. Не съм изпращал нищо.“

— Но, Пан, ако не е изпратил огърлицата, кой го е направил?

Пандора се намръщи.

— Това — каза тя — е един добър въпрос.

Когато Пандора четеше писмото на Андъррууд, Сарсбрук и Такър пристигнаха в дома на сър Хъмфри Мейтланд. Къщата беше тъмна, някои от мебелите бяха покрити.

Когато отвори вратата на племенника на покойния си господар и на неговия приятел, икономът на сър Хъмфри се оказа в окаян вид.

Въведоха ги в библиотеката на баронета. Завесите бяха дръпнати върху прозорците и стаята беше много тъмна. Когато икономът отмахна завесите, в стаята нахлу ярка светлина, която показва полиците с книги и тежката дъбова мебелировка на библиотеката.

— Мили Боже — възкликна Такър. Той се огледа наоколо и забеляза единствената картина, която висеше в стаята. Беше портрет на един много мрачен предшественик от седемнадесети век.

— Кой е този?

— Това е сър Ричард Мейтланд. Бил е обезглавен от Хенри Осми.

— Тогава той има причина да е недоволен — забеляза Такър с развеселено изражение. — Оказва се, че вуйчо ти е имал доста много книги.

— Те бяха единственото му разточителство — каза Сарсбрук.

Той отиде до бюрото и извади от джоба на жилетката си ключа, който Хънт му беше дал. Отключи чекмеджето и го отвори. Имаше една кутия, натъпкана вероятно с писма.

— Так, ще прегледаш ли книгата върху бюрото? Виж дали има нещо важно. Аз ще прегледам тази кутия с писма.

Такър кимна и се зае с купчина книга от бюрото.

— Като че ли са разписки — каза той, като ги преглеждаше една по една.

Виконтът изглежда не го чу, защото четеше едно от писмата, извадено от кутията. Такър продължи да разглежда разписките. Повечето бяха за домакински разходи. Такър кимна замислено, като забеляза датите върху листите хартия.

— Изглежда вуйчо ти е бил много редовен при изплащането на сметките си. Представям си колко ли са го обичали месарят, пекарят и майсторът на свещи.

Сарсбрук вдигна поглед.

— Да, не се съмнявам. Оказва се, че повечето писма са от майка ми. Доста са стари. Искат ми се да ги прочета. Предполагам, че и Изабел ще бъде силно заинтригувана.

Такър кимна разсеяно и започна да преглежда друга разписка.

— Но какво е това? — възкликна той внезапно.

— Кое?

Такър изглежда приятеля си с интерес.

— Оказва се, че книгите не са единственото разточителство на вуйчо ти.

Той подаде листа на Сарсбрук.

— Какво е това, по дяволите! — възкликна и виконтът. — Уентуърт и Джонсън, бижутери. Хиляда лири за смарагдова огърлица! Издадена е в деня, когато е починал. Това е много странно, Так.

— Наистина — отвърна той. — Смятах, че вуйчо ти не е оставил вдовица.

— Той беше заклет ерген. Мислех, че живее като монах. Не може да си мислиш, че е купил тази огърлица за някоя жена?

— Скъпи ми Робин, за кого друг се купуват бижута?

Сарсбрук продължи да се взира в разписката.

— Може би сред писмата му ще има някакъв ключ. Ако има някаква жена, със сигурност ще има и кореспонденция.

— Вероятно. Да потърсим любовни писма. Сигурно има тайник под чекмеджето, където сър Хъмфри ги е скрил.

— Не говори абсурди — сръза го Сарсбрук.

Такър избухна в смях.

— Не е толкова невероятно, Робин. Прегледай останалите неща в бюрото.

Виконтът отвори другите чекмеджета. Там намери канцеларски материали, восък за писма, пера за писалки, парчета хартия с драсканици по тях, но нямаше никакви внимателно увити парфюмирани писма.

— Няма нищо.

— Дай да видя — намеси се Такър, като отиде от другата страна на бюрото, откъдето можеше да надникне в чекмеджетата.

— Моят баща имаше подобно на това бюро и там имаше тайно чекмедже.

— Тайни чекмеджета — присмя се Сарсбрук. — Прекалено много романи четеш.

— Може и така да е — отговори Такър, като продължи да изучава бюрото.

Бавно издърпваше чекмеджетата и леко почукваше по дъното на всяко. Търсенето му се оказа безплодно, но Такър остана невъзмутим.

— Премести се, ако обичаш, Робин. Пречиш ми.

— Разбира се — изръмжа Сарсбрук, стана от стола и се отдръпна от бюрото.

Такър отмести стола, застана на колене и се мушна под бюрото. Виконтът го чу да почуква някъде отдолу.

— Какво правиш, дявол да го вземе! — възмути се той.

— Чакай малко — изръмжа Такър и продължи да пълзи. — Мисля, че го намерих.

— Какво!

— Да, тук долу има чекмедже. Не съм сигурен как трябва да го отворя.

Смълчаха се, докато Такър се опитваше да освободи езичето на скритото чекмедже.

— Voila^[1]! — извика той накрая и се измъкна изпод бюрото със самодоволен вид. — Виж, тук има нещо. Някаква книга.

Сарсбрук взе книгата от приятеля си.

— Има вид на дневник.

— Чудесно. Може би вуйчо ти споменава за късметлийката, която е получила смарагдовата огърлица.

Виконтът отново седна зад бюрото и отвори книгата. Такър придърпа едно кресло до него.

— Дневник е. Първите записки са от февруари 1814.

— Преди около две години. Споменава ли някаква дама?

Сарсбрук прегледа първата страница.

— Не знам дали вуйчо ми би искал да чета дневника му. Може би е по-почтено да го хвърля в огъня.

— Можеш да го хвърлиш, щом откриеш нещо за огърлицата. Гризе ме любопитство.

Виконтът не отговори. Той отгърна страницата на дневника, като четеше с изострено внимание.

— Мили Боже! — промърмори той.

— Какво има, Робин?

— Почакай малко, Так — махна с ръка Сарсбрук и продължи да чете.

Такър седеше и го наблюдаваше с интерес. Виконтът смяташе, че четивото е колкото увлекателно, толкова и шокиращо. Беше смятал застаряващия си вуйчо за саможив старец, който нищо не знае за жените и откритието, че дневникът на сър Хъмфри представлява

подробно описание на любовните му отношения с някоя си госпожица М. беше едно обезпокоително откровение.

Госпожица М. беше, според думите на баронета, богиня, която му донесла радостите на Венера. Въпреки че не се смяташе за прекалено срамежлив, виконтът не беше подготвен да открие толкова живо описание на прелестите на дамата. Сър Хъмфри започваше достатъчно невинно, като разкриваше млечнобелите шия и рамене на любимата си, а после продължаваше към нейните съвършени гърди, нежни и апетитни сфери, с които правех каквото си поискам и нейните закръглени бедра, които тръпнеха от моето докосване. По-нататъшните описания накараха Сарсбрук да се изчерви.

— По дяволите, Робин, ще ми кажеш ли какво пише там? — настоя Такър, който, като забеляза изражението на приятеля си, стана нетърпелив.

— След малко, Так — възпря го Сарсбрук, като прелистваше страниците. Очите му спряха на един параграф.

„И аз я открих в спалнята ѝ, легнала в леглото, а нощницата ѝ се беше свлякла от раменете ѝ. Червените ѝ коси се бяха разпилели върху възглавницата, а прекрасното ѝ лице беше поруменяло от желание.“

Разказът продължаваше, описвайки неприличните веселби, които са следвали. Докато четеше, Сарсбрук усети, че тялото му неволно потръпва. Той затвори рязко книгата и малко трудно си възвърна самообладанието.

— Какво е писал? — настоя Такър.

Виконтът се намръщи, после подаде дневника на приятеля си.

— Трябва да се закълнеш, че на никого нищо няма да казваш за това.

— Заклевам се в честта си — обяви Такър и взе книгата.

Сарсбрук наблюдаваше как очите на приятеля му се разшириха, щом започна да чете.

— За Бога, вуйчо ти ли е писал това? И ти мислеше, че е живял като монах. Но предполагам, че има и много развратни монаси, нали?

— Той продължи да чете. — Небеса, ще ми се да видя тази госпожица М.

— Женен мъж си, Так!

— Благодаря на Бога. След като четох това, много се радвам, че си имам прекрасно момиче, което довечера ще сподели леглото ми.

— Върни ми го — изрече сприхаво Сарсбрук и грабна дневника от приятеля си. — И престани да се хилиш. Не виждам нищо смешно в това.

— Не, разбира се, че не — съгласи се Такър, като едва се въздържа да не избухне в смях. — За смарагдите споменава ли?

Виконтът отново отвори дневника, отгърна на последната страница и прочете на глас:

„Поръчал съм за моята най-скъпа госпожица М. огърлица от смарагди, за които казват, че са от короната на древна кралица. Колко прекрасно ще изглеждат с чудесните ѝ червени коси.“

Прегледа следващите няколко реда и продължи:

„Днес ще ѝ отнесат огърлицата. Не се чувствам достатъчно добре, за да отида сам при нея. Най-скъпата ми госпожица М. беше толкова нетърпелива да я види. Искане ми се да съм там, за да я наблюдавам, когато я погледне за пръв път. Знаем, че трябва да променя завещанието си, за да предпазя моето скъпо момиче, ако нещо се случи с мен. Веднага ще пиша на Хънт. Трябва да пиша и на Сарсбрук. Той е добро момче. Ще поверя милата ми госпожица М. на неговите грижи. Той няма да ме разочарова.“

— Променил ли е завещанието си? — попита Такър. — Предполагам, че скоро ще научим самоличността на тази госпожица М.

— Не съм толкова сигурен, Так — промълви виконтът. — Тези записки са от деня, в който е починал.

Сарсбрук отново се намръщи и затвори дневника.

---

[1] Voila (фр.) — Ето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Бащата на Пандора я посъветва да изчака няколко дни, преди да се заеме с въпроса за смарагдовата огърлица. Въпреки че дъщеря му настояваше, че не знае за други кандидати за името Ланселот, господин Марш си мислеше, че дъщеря му може да има таен обожател. Този тайнствен мъж все още можеше да се разкрие, предполагаше господин Марш.

Тази идея забавляваше страшно много Уинфийлд и Лизи, които въодушевено предлагаха възможности, колкото и нелепи да бяха. Пандора не смяташе, че ситуацията е кой знае колко забавна. Като знаеше, че е направена грешка и че не тя е получателката на бижутото, Пандора нямаше търпение да се оправят нещата и да се открие истинската собственичка на огърлицата.

Най-накрая, по настояване на Пандора, господин Марш изпрати Уинфийлд със задачата да посещава бижутери и да ги пита дали знаят нещо за огърлица, изпратена на госпожица М. Уинфийлд се върна след известно време и каза, че след изтощителни посещения при всеки един бижутер в града, не е успял да открие някого, който да знае нещо за скъпоценностите.

Уинфийлд говореше много убедително за различните магазини, които бил посетил, но в действителност беше ходил при един — единствен бижутер. Щом получи първия отрицателен отговор, братът на Пандора започна сериозно да се замисля какво точно прави.

Уинфийлд зави към една пивница, където можеше да осмисли нещата над чаша ейл^[1]. Знаеше, че ако открие бижутерския магазин, където знаят за огърлицата, въпросът без съмнение ще се уреди много бързо. Пандора щеше да върне огърлицата и това щеше да бъде краят.

На Уинфийлд му се струваше, че ще бъде ужасно жалко, ако смарагдовата огърлица, която вероятно струва цяло състояние, бъде отнета от семейство Марш. Ако продадяха скъпоценните камъни, щяха да имат достатъчно пари, за да върнат дълговете му, както и да покрият разходите на семейството за дълго време напред.

Той осъзнаваше, че идеята да задържи и продаде огърлицата е несъмнено неетична, но тя изглеждаше толкова практично разрешение на много от техните проблеми. В крайна сметка, животът на Уинфийлд започваше да става се по-труден, защото се беше принудил да взема заеми от непочтени лихвари при гигантски лихви. През последните седмици тези лихвари бяха показали съвсем ясно, че искат да им бъде платено скоро.

Пандора беше разочарована, че брат ѝ не успя да открие нищо за огърлицата. Тя настояваше, че той сигурно е пропуснал някой магазин и го помоли да опита на следващия ден. Уинфийлд обеща, че ще го направи и че няма да се успокои, докато не разрешат тази мистерия.

На следващия следобед Артър Андърууд се появи в дома им, с букет нарциси в ръка. Когато той влезе в гостната, където Пандора седеше с Лизи и баща си, тя потисна една въздишка. Все пак успя да се усмихне мило, когато нейният ухажор ѝ подаде цветята.

Андърууд не бе красавец. Беше много пълн и оплешивяваше, имаше закръглено лице с двойна брадичка и червеникав, месест нос. Андърууд се опитваше да прикрие разреждащата се коса, като сресваше напред по-дълга коса от задната част на главата си. Резултатът не беше кой знае какво постижение.

Тъй като се мислеше за модерен мъж, Андърууд усилено се опитваше да се облича в стила на контетата. Но впитите сака и панталони, които бяха на мода, съвсем не подхождаха на пълната му фигура. Въпреки това, с помощта на стегнати корсети, Андърууд успяваше да се навре в самото от гълъбовосива фина материя, което беше толкова тясно, че Пандора започваше да си мисли за стегнат в обвивката си салам.

Господин Марш се изправи, като влезе техният посетител. Въпреки че нямаше никакво желание да окуражава Андърууд, господин Марш много учтиво го покани да седне. Андърууд направи това доста предпазливо, поради самото и панталоните, които го стягаха. Когато най-накрая се намести в креслото, той се усмихна сияйно на господин Марш и Лизи, преди да отправи възхитения си поглед върху Пандора.

— Не можете да си представите колко се радвам, че съм пак в града — започна доволно Андърууд. — Жестоко ми липсваше

тукашната компания. — Той погледна Пандора многозначително. — Толкова приятна изненада беше да получа писмо от госпожица Марш.

Пандора се намръщи леко. Само да не й се бе налагало да му пише! Винаги се стараяше да изглежда безразлична към вниманието му, но сега несъзнателно го беше окуражила с това писмо.

— Надявам се, че Брайтън ви е харесал, господин Андърууд — изрече Пандора, като се надяваше да отклони вниманието от злополучното писмо.

— Имах работа там, госпожице Марш. Беше доста скучно през по-голяма част от времето. Но там беше принц — регентът.

— Видяхте ли Негово кралско височество? — намеси се Лизи, доста заинтригувана.

— Точно така, госпожице Лизи. И принцът ми кимна много любезно, когато минах покрай него на разходката. Доста се учудих, когато го видях да гледа право към мен. Той кимна така — Андърууд показва как, като кимна с глава величествено.

— О, колко вълнуващо! — възкликна Лизи. — Колко ми се иска да го видя. Какъв паметен ден, господин Андърууд!

— Да, наистина — Андърууд се усмихна широко. — Моята братовчедка, лейди Шелбърн, е добра позната на Негово кралско височество. Тя неведнъж е разговаряла с него.

— Какво щастие за нея — отбеляза Пандора, като се надяваше, че забележката й няма да прозвучи саркастично.

За разлика от сестра си, Пандора не изпадаше във възторг от идеята за среща с член на кралското семейство. Андърууд обичаше да споменава братовчедката си лейди Шелбърн, която беше омъжена за пер. Тази впечатляваща връзка беше източник на голяма гордост за банкиера, който почти не оставяше да измине час, без да припомни на слушателите си, че е роднина на титулувана дама.

— Наистина ми се иска да се срещна с лейди Шелбърн — отрони Лизи замечтано.

— Е, може и да я срещнете — каза Андърууд. — Всъщност, много се надявам, че моята братовчедка скоро ще приеме покана да вечеря с мен и аз непременно ще поканя всички вас.

Лизи изрази голямо въодушевление от идеята за среща с великата лейди Шелбърн, а Пандора се опита да скрие раздражението си. Беше се изморила да слуша за контесата на Шелбърн, особено пък

след като знаеше, че тази дама няма нищо общо с Артър Андърууд. Лейди Шелбърн беше се омъжила случайно за човек, който я изведе сред висшите кръгове на обществото. Според няколко познати на Пандора, нейна светлост побързала да изостави по-обикновените си роднини.

— И така, госпожице Марш — продължи Андърууд, като се обърна към Пандора, — успяхте ли да откриете отговора на вашия въпрос за онова, което сте получила? Споменавахте го в писмото си и то доста ме заинтригува. Не казвате какво точно е било.

— Не, не съм — намръщи се Пандора. — Господине, това наистина няма значение. Просто глупаво объркване. Не биваше да ви тревожа.

— Въобще не сте ме тревожила, госпожице Марш. Всъщност, можете да се чувствате свободна да ме питате каквото си поискате.

— Много сте любезен, господин Андърууд — отвърна учтиво Пандора.

— Но, разкажете ни повече за Брайтън, господин Андърууд — намеси се Лизи, нетърпелива да върне разговора отново към принц — регента. — Не казахте с кого е бил принцът, нито пък как е бил облечен Негово кралско височество.

Андърууд с голямо удоволствие допълни подробностите и побъбри известно време за принц Джордж. Въпреки че и Пандора се интересуваше от първия държавен мъж, тя осъзна, че се надява Андърууд да си тръгне скоро. Когато той най-после го направи, Лизи отправи поглед към сестра си.

— Защо не каза на господин Андърууд за огърлицата, Пан?

— За Бога, Лизи — сопна се господин Марш, — не бъди такава гъска! Андърууд е почти толкова голям клюкар, колкото и леля ти Летис. Пандора наистина постъпи много разумно като не каза нищо за това.

— Татко — започна Лизи замислено, — ако не успеем да открием собственика на огърлицата, Пандора ще може да я задържи, нали? В края на краищата тя е госпожица М. Какво повече може да се направи?

— Предполагам, че може да се свържем с подходящите власти — каза господин Марш. — Трябва да се отървеш от идеята, че Пандора ще задържи това бижу, Лизи. Въобще не може и дума да става за това.

— Наистина — каза Пандора, но всъщност по-късно се замисли колко прекрасно би било, ако тя наистина е госпожица М, за която са предназначени смарагдите.

---

[1] Вид силна английска бира. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

При прочитането на завещанието на сър Хъмфри Мейтланд никой не се изненада, че лорд Сарсбрук е главният наследник. Баронетът имаше малцина близки родственици. Най-голямото от три деца, сър Хъмфри имаше две сестри, едната, от които беше майката на Сарсбрук. Другата сестра — Ан, се беше омъжила против желанието на семейството си, като избягала с по-малкия син — неудачник на земеделец. Родителите на сър Хъмфри бяха лишили от наследство упоритото си отроче. Баронетът се беше съгласил с родителите си и до края на живота си отказваше всякакви контакти със сестра си.

През последните години сър Хъмфри беше отстъпил дотолкова, че приемаше по-малкия син на сестра си, Майлс Брекли. Но след като се срещна няколко пъти с племенника си, баронетът започна да изпитва неприязън към него. Антипатията му се дължеше предимно на нахалството на младия господин Брекли да поиска финансова помощ от богатия вуйчо.

Майлс Брекли и майка му присъстваха при четенето на завещанието на сър Хъмфри. Въпреки неблагоприятното положение в семейството, Брекли имаха някаква надежда, че баронетът е променил нещо в последната минута. Все пак госпожа Брекли и синът ѝ бяха жестоко разочаровани, когато чуха, че сър Хъмфри оставя на сестра си Ан скромната сума от сто лири. На племенника си Майлс той оставяше жалката сума от десет лири.

Повече провървя на сестрата на Сарсбрук и семейството ѝ. Изабел получаваше десет хиляди лири, а всяко от децата ѝ по пет хиляди. Имаше още няколко разпореждания за дългогодишни прислужници, но остатъкът от богатството на сър Хъмфри оставаше за Сарсбрук. Тъй като баронетът беше живял пестеливо, увеличавайки през годините богатствата си чрез благоразумни вложения и покупки на плодородни земи, то притежанията му бяха огромни.

Трудно беше да се изчисли точната стойност на всичко, но знаещи хора смятаха, че наследството на Сарсбрук е повече от милион

лири. И тъй като той вече имаше значителна собственост, виконтът щеше скоро да се превърне в един от най-богатите мъже в Англия.

Сарсбрук очакваше, че ще бъде основният приемник на собствеността на вуйчо си, защото много добре знаеше, че сър Хъмфри никога не се е сдобрявал истински със сестра си Ан. Все пак той съжали братовчед си и леля си, когато чу нищожната сума, която оставаше за тях.

След прочитането на завещанието Майлс Брекли отправи леден поглед към виконта, а майка му държеше кърпичка до очите си. Сарсбрук ги пренебрегна, като придоби презрителния вид, запазен за хората, които действително му бяха неприятни. Въпреки че беше срещал Майлс Брекли само четири пъти, това му беше достатъчно, за да си състави изключително неблагоприятно мнение за братовчед си. Виконтът и Изабел не говориха нито с Брекли, нито с майка му и минаха покрай тях, сякаш те не съществуваха.

След прочитане на завещанието виконтът неохотно се съгласи да се присъедини към сестра си и съпруга ѝ за чая. Когато седнаха в гостната на Изабел, разговорът, разбира се, се насочи към завещанието.

— Трябва да кажа, че не съм очаквал старецът да се отнесе толкова добре с мен — каза съпругът на Изабел, като взе чашата си с чай. — Той едва ни познаваше.

— Той си беше особен — додаде Изабел. — Не се срещаше с никого друг, освен с Робърт. Ужасявах се от него.

— Това е смешно — каза Сарсбрук.

— Беше нещо като отшелник — продължи замислен лорд Върдън. — Мисля, че съм го срещал веднъж. Поздрави ме едва — едва. Но сега имам по-добро мнение за него.

— Както и аз — прибави Изабел. — Видя ли как ни гледаше този противен Майлс Брекли? Какво безочие! Защо ще си мисли, че вуйчо Хъмфри би му оставил нещо? В края на краищата, когато леля Ан избяга с баща му това едва не уби баба. От това, което съм чувала за леля си и братовчед си, те не заслужават да мислим за тях.

— Толкова обичам семейните вражди — изхихика Върдън. — В моето семейство всички се разбираме славно. Искане ми се една кавга.

Сарсбрук погледна зет си. Смяташе го за голям тъпак. Реши, че самият той не би имал нищо против една семейна вражда, която ще му попречи да разговаря с Върдън.

— Доста ми е жал за тях — каза той накрая.

— О, хайде, Робърт — нацупи се Изабел. — Не може да мислиш, че те заслужават да получат нещо повече от вуйчо.

Виконтът повдигна рамене.

— Съмнявам се, че въобще някой заслужава нещо. Но Брекли и майка му получиха направо нищо. Тяхната кръвна връзка е толкова близка, колкото и нашата.

— Е, ти имаш прекалено меко сърце, Сарсбрук — изгледа го с интерес Върдън. — Чувал съм много истории за братовчед ти Брекли и нито една от тях не е положителна.

— Наистина — кимна Изабел, — той е само един интригант, който гони зестра.

— Не се и съмнявам — съгласи се виконтът, — но такива са половината от посетителите на най-представителните гостни в Лондон. Със сигурност не липсват гонещи зестра, било мъже или жени.

— Толкова си циничен, Робърт — изрече строго Изабел.

— Ако някой може да живее на този свят, без да е циник — отвърна Сарсбрук, — той е глупак.

— Хайде, хайде, това са глупости — намеси се Върдън. — Аз не съм циник, ни най-малко.

Виконтът се изкушаваше да отбележи, че думите на зет му са доказателство за тази теория, защото той наистина смяташе Върдън за голям глупак. Наложил си огромен самоконтрол и само повдигнал леко вежди.

— Страхувам се, че трябва да се връщам в Сарсбрук хаус. Извинете ме.

— Ще дойдеш ли на вечеря в петък, Робърт? Ще има малко събиране. Кажете ми, че ще дойдеш.

— Невъзможно, Изабел — отговори Сарсбрук. — Знаеш, че мразя тържествените вечери.

— Всяка моя покана ли смяташ да отказваш?

— Най-вероятно.

— Не може да си решил да се криеш от обществото през целия Сезон.

— Смятам това за отлична идея — отвърна Сарсбрук. — Сега трябва да ме извините. Трябва да си вървя.

Доста пораздразнена от брат си, Изабел не съжаляваше, че си тръгва. Когато той напусна гостната, тя поклати глава.

— С всяка година брат ми става се по-ексцентричен. Много скоро той ще бъде същият отшелник, какъвто беше вуйчо Хъмфри.

Върдън кимна.

— Брат ти не ме харесва.

— Той не харесва никого.

Някак си утешен от това, че не е единственият, към когото богатият виконт е зле разположен, Върдън се усмихна.

— Скъпа ми Изабел, навярно не съм ти разказал какво каза госпожа Фицхъбърт на лейди Уестлът.

Очевидно забравил изцяло трудния си зет, баронът се отдаде на последната клюка.

На следната сутрин виконтът стана рано, както си му беше обичаят. След като приключи с редовната си енергична разходка в Хайд парк, той хапна лека закуска, преди да се оттегли в библиотеката си, за да работи над превода на Омир. Известно време Сарсбрук работи прилежно, но откри, че му е трудно да се концентрира. Колкото и да се опитваше, все не можеше да откъсне мисълта си от покойния си вуйчо Хъмфри и от необичайния дневник на баронета.

Известно време Сарсбрук се труди над един особено мъчен откъс, но скоро го остави настрана. След това отключи чекмеджето на бюрото си и извади дневника на сър Хъмфри от новото му скривалище. След като го донесе в дома си, той го прочете изцяло. Въпреки че Сарсбрук се чувстваше неудобно от нездравия си интерес към неприличните откровения на вуйчо си, книгата беше неустоима.

След като препрочете отново първата част на дневника, виконтът го затвори. Нищо нямаше да се реши, ако се мотае над неприличния документ, каза си той строго. Винаги беше вярвал твърдо, че човек може да контролира страстите си. Класическите гръцки учения го бяха привързали към идеята, че логиката и разумът трябва да ръководят низките инстинкти.

Той се намръщи, осъзнавайки, че низките инстинкти изглеждаха по-лесни за овладяване, преди да прочете за тази госпожица М. След като научи за любовницата на вуйчо си, той откри, че мисли за тази

дама тревожно често. Разбира се, тя трудно можеше да се нарече дама, според виконта.

Сарсбрук се замисли за последните притеснения на вуйчо си за госпожица М. Той беше очаквал от племенника си да се погрижи за нея. Виконтът се намръщи. Какво се очакваше от него? Как се грижи човек за любовницата на вуйчо си? Най-вероятно сър Хъмфри вече я е засипал с подаръци и пари. В крайна сметка оставаше доказателството за смарагдовата огърлица.

Виконтът издърпа разписката за бижутото, която беше пхнал в дневника. Ако имаше желание да открие самоличността на госпожица М, единственото, което трябваше да направи, беше да посети Уентуърт и Джонсън, които се намираха на крайбрежната улица.

Известно време Сарсбрук се вира замислено в разписката, после пхна листа хартия в джоба си. Върна дневника в чекмеджето, заключи го, стана от бюрото и извика за каретата си.

Не мина много време, преди виконтът да пристигне в бижутерския магазин. Господин Уентуърт поздрави Сарсбрук учтиво и с достойнство, както поздравяваше вероятните клиенти. Когато високият, млад господин извади разписката за смарагдовата огърлица и я подаде на Уентуърт, бижутерът го погледна с любопитство.

— Искам да знам на кого е изпратена тази огърлица — обяви Сарсбрук.

— Страхувам се, господине, че тази информация е поверителна. Мога ли да попитам за името ви и защо я искате?

— Името ми е Сарсбрук — отвърна виконтът, — а причините ще запазя за себе си.

— Лорд Сарсбрук? Значи вие сте племенникът на покойния сър Хъмфри. Моите съболезнования, милорд.

— Да, да — избъбри виконтът нетърпеливо. — А сега, какви са името и адресът на личността, на която е изпратена огърлицата?

— Разбира се, милорд — кимна Уентуърт. — Трябва да ме извините. Не знаех кой е ваша светлост. Наистина ме извинете. Веднага ще ви дам тази информация. — Той се отдалечи забързано и след малко се върна с лист хартия, който подаде на Сарсбрук. — Това са името и адресът на дамата, на която е отнесена огърлицата.

Виконтът им хвърли един поглед.

„Госпожица Марш. Кларънс плейс, 16“

— Благодаря — кимна Сарсбрук.

— О, за мен беше огромно удоволствие, милорд — каза бижутерът.

Сарсбрук отвърна на тази забележка с ново, величествено кимване и напусна бижутерския магазин. Каза на кочияша да отиде на адреса, който му беше дал Уентуърт и се отпусна в плюшената седалка на каретата си. Значи името ѝ беше госпожица Марш, каза си той. Достатъчно обикновено име, нищо крещящо. Той се взираше през прозореца, докато каретата минаваше по шумните лондонски улици. Ако има късмет, помисли си, много скоро ще съзре страстната госпожица М.

Пандора се прибра вкъщи в чудесно настроение. Тъкмо се връщаше от разходка в парка, заедно с Никълъс и господин Стъбс. Времето беше хладно, разходката — освежителна. Пандора се беше наслаждавала на веселото бърбене на Никълъс и на бурния ентузиазъм на господин Стъбс, когато той забележеше катерици или други очарователни същества в парка.

Влизайки, Пандора остави сламената си шапка върху един от столовете в гостната. После взе сутрешната поща и седна на дивана. Никълъс, който се беше поспрял в преддверието, за да даде шапката си на прислужницата, се втурна в стаята с господин Стъбс по петите.

— Марта каза, че татко е завел Лизи при шивача на ръкавици — информира той.

— Къде е Уини?

— Марта каза, че е отишъл при господин Олдрих.

— О — промълви Пандора.

Господин Олдрих беше един от най-близките приятели на Уинфийлд. Въпреки че доста го харесваше, Пандора смяташе, че господин Олдрих е безотговорен младеж, който окуражаваше лошите навици на брат ѝ. Пандора погледна към часовника на камината.

— Почти десет е. Учителят ти ще бъде тук в десет и тридесет. Готов ли си с уроците си?

— Никога не съм готов — въздъхна Никълъс. — А господин Мосън е толкова сърдит.

— Ако ти учеше уроците си, той нямаше да бъде толкова сърдит. По-добре върви да учиш, преди да е дошъл.

— Добре, Пан — съгласи се мрачно Никълъс. — Хайде, господин Стъбс.

Малкото куче последва господаря си, който неохотно напусна гостната.

Пандора започна да преглежда пощата. Имаше няколко писма и доста други пликосе, които Пандора знаеше, че ще се окажат сметки. Като позна почерка на една добра приятелка върху едното писмо, Пандора го отвори нетърпеливо. Тъкмо беше започнала да чете, когато брат ѝ отново влезе в стаята с книга в ръка.

— Ники, трябва да учиш.

— Но аз нищо не разбирам. Какво пише тук?

Той пхна книгата в ръцете на сестра си и показа един откъс. Пандора го погледна.

— Както казва Шекспир Нищо не разбирам. — Тя се усмихна. — Много добре знаеш, че съм учила съвсем малко гръцки. Татко винаги е казвал, че изучаването на гръцкия трябва да бъде оставено за господата.

— Не разбирам защо жените трябва да имат такъв късмет — промърмори Никълъс. — Нищо ли не можеш да разбереш?

Пандора поклати глава.

— Страхувам се, че много малко разбирам.

— Извинете, госпожице — прислужницата влезе в гостната. — Един господин иска да ви види.

Пандора изглеждаше изненадана. Не беше час, в който човек очаква посетители.

— Кой е, Марта?

— Даде ми картичката си, госпожице.

Прислужницата подаде визитната картичка на господарката си. Пандора взе картичката и я погледна с любопитство. На нея пишеше Виконт Сарсбрук. Пандора погледна прислужницата малко изненадано.

— Виконт Сарсбрук?

— Той чака в преддверието, госпожице. Какво да правя?

— Не знам — избъбри Пандора, която се беше постреснала.

Кой беше този виконт Сарсбрук и защо ще иска да я види? Внезапно я прониза предчувствие. Огърлицата! Сигурно е заради смарагдите.

— Ще се срещна с него, Марта. Покани го.

Прислужницата кимна и побърза да се върне при високопоставения посетител.

— Кой е, Пандора? — попита Никълъс.

— Един господин ще ни посети. Внимавай с маниерите си, Никълъс — каза Пандора, като стана от мястото си на дивана и се загледа в очакване във вратата.

След миг влезе един господин. Като забеляза Пандора и Ники, той спря и ги огледа. На лицето му имаше странно изражение, близко до объркване.

— Лорд Сарсбрук? — посрещна го Пандора, като забеляза неуверения поглед на посетителя. — Аз съм госпожица Марш. А това е брат ми Никълъс.

Нетърпелив да покаже добрите си маниери, Никълъс се поклони тържествено.

— Ваш слуга, господине — каза той.

Виконтът осъзнаваше, че се е зазяпал, но беше изключително изненадан от външността на госпожица Марш. Той си помисли, че е много симпатична, но доста по-млада, отколкото беше очаквал. Все пак, ето я медночервената коса, която вуйчо му беше възпявал. Очите му обходиха хубавата фигура на Пандора с остър интерес, като отбелязаха чувствено закръглените ѝ гърди под скромната муселинена рокля с високо деколте, в която беше облечена.

Значи това била буйната и страдна госпожица М. Колко благоприлична и скромна изглежда, помисли си виконтът. Но като погледна лицето ѝ, Сарсбрук реши, че е открил отблясък от чувствената ѝ натура в привлекателните пълни устни и в изразителните очи.

— Нещо не е наред ли, милорд?

— Не е наред ли? — каза Сарсбрук. — Не, нищо.

Пандора погледна виконта с очакване. Той продължи да я оглежда толкова напрегнато, че тя се почувства неловко. Въпреки че беше пообъркана от посетителя, Пандора успя да отвърне на погледа

му. В него имаше нещо, помисли си тя, което беше доста привлекателно.

Пандора знаеше, че Лизи няма да обяви виконта за впечатляващ, защото той беше облечен съвсем обикновено и не беше изключително красив. Лицето му беше тясно и прекалено ъгловато. Но в кафявите му очи имаше някаква сила, която ускори пулса ѝ.

— Седнете, ако обичате, лорд Сарсбрук — покани го най-накрая Пандора, като се надяваше, че гласът ѝ няма да издаде факта, че смята посетителя си за доста смущаващ.

— Да, благодаря.

Виконтът изчака учтиво Пандора да седне, преди да заеме мястото срещу нея. Никълъс, абсолютно очарован от високопоставения посетител, побърза също да седне. Негова светлост го изгледа с неодобрение.

— Смятам, госпожице Марш, че е по-добре да поговоря с вас насаме.

— Да, разбира се. Никълъс, върви в стаята си. Трябва да научиш урока си по гръцки, преди господин Мосън да пристигне.

— Добре — въздъхна той и се изправи без желание от стола.

Запъти се към вратата, но после спря. Момчето погледна виконта и се поколеба.

— Знаете ли гръцки, милорд?

— Гръцки? — Неочакваният въпрос отклони вниманието на Сарсбрук от Пандора. — Да, знам.

— О, добре. Бихте ли погледнали това за малко, господине? Тази част въобще не мога да я разбера. Господин Мосън ще ми се ядоса. Той има ужасен нрав. Пандора не може да ми помогне, защото жените рядко знаят гръцки, нали, господине? — Никълъс бързо прелисти страниците на книгата, докато стигне търсения откъс. Той го показа с пръст. — Ето тук, господине. Виконтът погледна текста.

„Персийците имали обичай да обмислят важни теми, след като са се позагрели с вино, но каквото и да решили в такова състояние, то отново им се предлагало на сутринта, когато са по-охладнели. А също, каквото и да обсъждали

трезви, то винаги било преглеждано втори път, след като си пийнели.“

Сарсбрук се обърна към момчето:

— Херодот.

Никълъс го погледна с неприкрито възхищение.

— О, благодаря, милорд! Сигурно знаете гръцки почти толкова добре, колкото и господин Мосън.

— Наистина — отвърна Сарсбрук, като позволи на една лека усмивка да се появи на устните му — и предлагам да поработите по-сериозно, господине.

— Послушай лорд Сарсбрук, Никълъс — намеси се Пандора. — Предполагам, че когато е бил на твоята възраст, той е учил много старателно. А сега тръгвай. Лорд Сарсбрук иска да говори с мен.

— Благодаря ви отново, господине — избъбри Никълъс, преди да си тръгне с нежелание.

Когато той излезе, Пандора се почувства попритеснена, че е сама с виконта.

— Изглежда се занимавате с наука, лорд Сарсбрук — започна тя.

— Посветих значително време на изучаването на гръцки — поясни той и продължи да я наблюдава с голям интерес.

— Наистина — смотолеви Пандора. Тя погледна надолу към ръцете си, после отново към него. — Може би ще е най-добре, милорд, ако кажете каква е целта на посещението ви.

— Целта на посещението ми? — Сарсбрук внезапно се смути. — Да, разбира се — каза той. — Простете ми. Сигурно се чудите защо ли съм дошъл тук?

— Така е, милорд.

— Добре, ще мина направо на въпроса. Аз съм племенник на сър Хъмфри Мейтланд. — Виконтът очакваше неговото изявление да предизвика някаква реакция в слушателката му, но Пандора просто продължи да го гледа с очакване. — Желанието на вуйчо ми е да се погрижа за вас. Не бива да се тревожите. Ще направя това, което искаше вуйчо ми и ще се погрижа добре за вас.

— Съжалявам, лорд Сарсбрук — изрече бавно Пандора, като му отправи объркан поглед. — Не разбирам за какво говорите. Не

познавам сър Хъмфри Мейтланд. Страхувам се, че ме бъркате с някого. Аз съм Пандора Марш. Вие със сигурност търсите друга жена.

— Пандора — каза Сарсбрук. — Тази, която пуснала злото по света.

— Това е абсурдна история — не се съгласи Пандора. — Извинение на мъжете, за да обвиняват за всичко жените.

— Може би — разтегли Сарсбрук, като си мислеше, че Пандора е много подходящо име за госпожица М. — Но госпожице Марш, искам да ви кажа, че няма никаква нужда да се преструвате, че не познавате вуйчо ми.

— Не се преструвам. Никога не съм срещала сър Хъмфри Мейтланд.

— Тогава значи не сте получавала една смарагдова огърлица, изпратена ви от моя вуйчо?

— Огърлицата! О, да, наистина получих огърлицата, но това беше грешка. Сигурно са я доставили на погрешен адрес.

— А нима вие имате навика да задържате смарагдови огърлици, изпратени ви от съвсем непознати хора?

— Не знаех кой я е изпратил — заекна Пандора. — Опитвах се да открия кой го е направил. Щях да я върна. Веднага ще я донеса.

— Не, няма нужда. Моят вуйчо е искал да ви я даде. Това е било едно от последните неща, които е сторил, преди да умре.

— Преди да умре? — сепна се Пандора.

— Не знаехте ли?

— Не, не знаех. Но защо да знам? Никога не съм го срещала.

— Госпожице Марш, наистина няма нужда да отричате. О, вероятно мога да разбера нежеланието ви. Очевидно сте внимавала да поддържате външно благоприличие. Но имате думата ми, че никой няма да узнае, че сте била любовница на вуйчо ми.

— Негова любовница? — Пандора го изгледа изумена. Внезапно се почувства като в някакъв лош сън. — Трябва да ви помоля да напуснете дома ми, господине! Не съм била ничия любовница. Направил сте много сериозна грешка. — Тя стана от стола си и Сарсбрук я последва. — Това е съвсем нелепо. Бих се разсмяла, ако не бях толкова засегната. Наистина трябва да ви помоля да си вървите веднага, милорд. Ще отида да донеса огърлицата.

— Няма нужда, госпожице Марш! Искам да задържите огърлицата. И няма да ви притеснявам повече. Не се съмнявам, че вестта за смъртта на вуйчо ми е изключително разстройваща.

— Не познавам вуйчо ви! — кресна Пандора раздразнено.

— Както желаете, госпожице Марш — отвърна виконтът. Той ѝ кимна и се обърна да си върви. После спря и отново застана срещу нея. — Според желанието на вуйчо ми, реших да ви изплатя веднага хиляда лири. След това ще получавате по петстотин лири на година. Смятам, че това ще бъде повече от достатъчно.

— Това е изключително абсурдно! Защо отказвате да повярвате, че никога не съм била любовница на вуйчо ви!

Сарсбрук я погледна мрачно.

— Защото сте точно такава, каквато ви описва. Сега трябва да ви оставя. Приятен ден, госпожица М. Можете да очаквате парите си много скоро.

— Няма да ги приема — отрязва Пандора.

— Както желаете. — И виконтът напусна стаята.

Когато той си тръгна, Пандора отново седна на стола. Взе визитната картичка, която беше изпуснала там. Луд ли беше този лорд Сарсбрук? Той щеше да ѝ изплати хиляда лири, защото си мислеше, че тя е любовница на вуйчо му, въпреки факта, че тя бурно отричаше това? Всичко беше прекалено абсурдно.

Поне загадката с огърлицата се разреши, каза си Пандора. Тя се намръщи, като си помисли за бижутото. Сега поне знаеше на кого може да го върне. Тя реши да накара Уинфийлд да направи това веднага.

Пандора седеше със скръстени ръце и си припомняше невероятната сцена, в която тъкмо беше участвала. Зачуди се за истинската любовница на сър Хъмфри. Къде ли е тя? Дали е очаквала да получи смарагдова огърлица? Пандора се замисли. Може би истинската любовница на сър Хъмфри щеше да се появи. Може би ще се обади на виконта и ще обясни коя е. Колко унижен ще бъде лорд Сарсбрук, когато разбере, че сам се е направил на глупак.

Пандора се усмихна при тази мисъл, като искрено се надяваше истинската госпожица М. да се появи.

ГЛАВА ОСМА

Когато Уинфийлд се върна вкъщи, той влезе в гостната и откри Пандора, която прелистваше модно списание.

— Уини! — Пандора захвърли списанието настрана. — Връщаш се рано.

Уинфийлд повдигна рамене.

— Олдрих беше неразположен. Щяхме да ходим да огледаме един нов кон, който той смяташе да купува, но имаше страхотно главоболие и не пожела да отидем.

В друг случай Пандора би предположила, че приятелят на брат ѝ страда от последиците на снощното пиянство, но сега не се интересуваше от Олдрих.

— Благодаря на Бога, че си тук, Уини! Трябва да ти кажа какво стана.

— Нещо важно ли е?

— Не съвсем. А може и да е. О, Уини, това беше нещо съвсем невероятно. Направо не знам какво да кажа на татко.

Уинфийлд седна на стола срещу Пандора.

— Тогава ми кажи какво те притеснява.

— Преди около час тук дойде един господин, заради смарагдовата огърлица.

— Мили Боже, надявам се, че не си му я дала, без да ти е доказал, че е негова.

— Той не искаше да я вземе, въпреки че аз много настоявах да му я дам. Името му беше Сарсбрук.

— Да не е виконт Сарсбрук?

— Чувал ли си за него?

— Разбира се. Е, той е много богат човек. Всъщност, говори се, че тъкмо е наследил ново богатство от вуйчо си. Можеш ли да си представиш? Човек, който и без това е богат като Крез, да получава още повече? Няма справедливост. Да не искаш да кажеш, че той е изпратил огърлицата?

— Не, вуйчо му. Покойният му вуйчо, по-правилно.

— Онзи, който му оставил богатството?

— Не знам — сви рамене Пандора. — Името му е сър Хъмфри Мейтланд.

— Да, мисля, че това беше името.

— Но, Уини, аз не можах да го убедя, че всичко това е грешка. Никога няма да познаеш какво си мисли той.

— Какво искаш да кажеш?

Пандора изчака за по-голям ефект.

— Този виконт Сарсбрук смята, че съм била любовница на вуйчо му.

Уинфийлд се вгледа за миг във възмутеното лице на сестра си, преди да избухне в смях.

— О, Пан, това е прекалено смешно...

— Смешно! — повтори Пандора. — А аз си мислех, че ще се ядосаш.

— Но това е толкова абсурдно! Ти да си любовница на някого — и Уинфийлд се разсмя отново.

Пандора се почувства обидена. Намръщи се.

— Уинфийлд Марш, радвам се, че го намиращ за толкова смешно.

— Съжалявам, Пан. Просто беше доста неочаквано. Непременно ще проявя подobaващо и необходимо възмущение. — Той се спря и продължи с мелодраматичен тон. — Как смее този човек да опетнява името на моята сестра!

Пандора не успя да се сдържи и се засмя.

— Е, добре, абсурдно е. Вече ти го казах.

— Кажи ми какво точно каза Сарсбрук.

— Каза, че желанието на вуйчо му било да се погрижи за мен и че той ще гледа да съм добре осигурена. Казах му, че ме бърка с някого, защото не познавам вуйчо му. Но изглежда той нямаше желание да ми повярва и каза, че се опитвам да се правя на почтена. После каза да не се притеснявам. Нямало да каже на никого, че съм била любовница на вуйчо му.

— Мили Боже — изохка Уинфийлд. — Това е дяволски странно. А когато ти отрече, че си била любовница на сър Хъмфри, той отказа да ти повярва?

Пандора кимна.

— Каза, че съм била точно такава, каквато ме описвал вуйчо му.

— Небеса, всичко това е много странно — удиви се Уинфийлд.

— А на това ще се учудиш още повече, Уинфийлд. Сарсбрук ме уведоми, че ще ми изплати веднага хиляда лири. После ще получавам по петстотин лири на година.

— За Бога! — кресна Уинфийлд. — Хиляда лири! Трябва да кажа, че този Сарсбрук не е стиснат.

— А когато поисках да му върна огърлицата, той каза, че няма да я вземе.

— Хиляда лири — Уинфийлд отново поклати глава. — Е, почти ми се иска да си била любовница на онзи човек, Пан.

— Уинфийлд!

— О, само те дразня, Пан. Но мога да разбера защо този разговор е бил толкова потискащ за теб.

— Какво трябва да направя? Какво да кажа на татко?

Уинфийлд се замисли.

— Може би ще е най-добре да не му казваш, че Сарсбрук е мислил, че си любовница на вуйчо му. Това сигурно ще го разстрои много. Семейната чест и други такива. Човек никога не знае. Да, смятам, че е най-добре да не му казваме много.

— Сигурно си прав, Уини. Аз смятам, че е най-добре да върна смарагдовата огърлица на Сарсбрук. Двамата с теб може да отидем при него.

— Мисля, че е най-добре аз да върна огърлицата на Сарсбрук — предложи Уинфийлд. — Не е хубаво да ходиш ти. Това действително е нещо, което е най-добре да се свърши от мъж.

— Сигурно е така, Уини. Ще можеш ли да върнеш огърлицата веднага? Искане ми се да оправим нещата, преди татко да се е върнал у дома.

— Разбира се, Пан! Веднага ще отида при този Сарсбрук. Предполагам, че ще бъде проста работа да разбера къде живее. Ще отнеса смарагдите и ще се отървем от тях.

— Добре — кимна Пандора и стана от стола си. — Ще отида да я донеса.

След като сестра му напусна гостната, Уинфийлд скръсти ръце на гърдите си. Значи този виконт ще даде на Пандора хиляда лири, а

после по петстотин на година? Колелцата в комбинативния ум на Уинфийлд се завъртяха бързо и той запресмята какво значение могат да имат за него тези пари. С всяка изминала седмица финансовите му трудности ставаха по-сериозни. Наистина нямаше представа какво ще прави, ако не намери малко пари, за да изплати най-неотложните си дългове.

И сега Пандора го уведомяваше, че някакъв богаташ предлага да ѝ изплати една значителна сума. Когато Уинфийлд осъзна иронията, върху красивото му лице се появи усмивка. Със сигурност беше жалко, че Пандора не е била в действителност любовница на стареца.

След като се смъмри за тези си мисли, Уинфийлд се зачуди дали няма начин да спечели нещо от грешката на Сарсбрук. Наполовина му се искаше сестра му да не е чак толкова почтена дама. Ако и тя беше безпринципна като него, тогава двамата можеха да измъкнат значителна сума от този виконт, като приемат предложената издръжка. Все пак, отбеляза си Уинфийлд, сигурно имаше начин да задържи огърлицата.

Той продължи да обмисля нещата, докато Пандора се завърна в гостната.

Сарсбрук влезе в библиотеката си, седна зад бюрото си и се загледа в яркия огън, който гореше в масивната камина. След като напусна дома на госпожица Пандора Марш, той отново и отново си преповтори тяхната среща.

Колко различна беше тя от това, което той си беше представял, си мислеше. Колко възхитително от нейна страна да отрича, че познава вуйчо му. Повечето жени в нейното положение нямаше да имат търпение да получат пари от него.

А и беше дяволски привлекателна, отбеляза виконтът, като си представи седналата в гостната Пандора. Тя притежаваше почти царствено достойнство, което му се стори много привлекателно. Сарсбрук винаги се беше гордял със способността си да издържи на привличането на различните жени, които му се нахвърляха, и никога не беше изгубвал ума си, да не говорим за сърцето, по някое симпатично момиче. Все пак Пандора оказва особено, неопределимо влияние върху него.

— Извинете ме, милорд.

Думите на иконома накараха виконта да вдигне изненадано поглед.

— Господин Майлс Брекли е дошъл да ви види. Да му кажа ли, че не приемате никого?

— Брекли? — измърмори виконтът. — Дявол да го вземе — продължи той. — Не, Арчър, ще се срещна с него. Покани го.

Слугата се поклони и се оттегли. След известно време се върна с един младеж.

Майлс Брекли беше много красив мъж, който се обличаше по последна мода. Среден на ръст, рус, с широки рамене и здраво телосложение. Жените винаги забелязваха как добре оформените му прасци и бедра изпълват прилепналите му панталони. Множеството негови обожателки смятаха мъжествената му външност за особено привлекателна. Аристократичният нос, светло сините очи и квадратната брадичка на Брекли бяха породили трепет в много женски сърца.

— Сарсбрук.

Брекли стоеше пред братовчед си и го оглеждаше с хладен, презрителен поглед.

Виконтът не стана от стола си, нито пък предложи на Брекли да седне.

— Брекли — поздрави той.

— Няма да отнемам много от времето ви, братовчеде. Искам само да кажа, че смятам, че с мен и майка ми беше извършена несправедливост.

— Наистина ли? — И виконтът изгледа Брекли с неприязън.

Въпреки че при прочитането на завещанието той съчувстваше на братовчед си, сега, като го виждаше пред себе си, Сарсбрук си припомни колко малко го бе харесал.

— Струва ми се, че сър Хъмфри се отнесе към мен и майка ми по един неизразимо безчестен начин. Очаквам вие, господине, да оправите нещата.

— И как предлагате да направя това?

— Ами като ни отпуснете полагащото ни се наследство.

— И какво е полагащото ви се наследство?

— Сестра ви получи десет хиляди лири. Очаквам подобна сума за майка си, както и за мен. Бих счел това за справедливо.

— Нима? — сви вежди виконтът. — Аз бих сметнал това за крайност, в светлината на факта, че очевидното желание на вуйчо ми е било да ви изключи. Задължен съм да взема под внимание неговите намерения.

Брекли се намръщи. Братовчед му, който седеше и го наблюдаваше с очевидна неприязън, започваше да го изкарва от търпение. Въпреки че едва се познаваха, Брекли хранеше дълбока омраза към виконта. Беше израснал с историите на майка си за несправедливото поведение на семейството ѝ спрямо нея. През годините като гнойна рана го дразнеше мисълта за огромното богатство на Сарсбрук, докато те живееха, според Брекли, едва ли не в мизерия.

Фактът, че Сарсбрук беше помагал на братовчед си при всеки случай, когато той го беше молил за пари, изглежда само влоши нещата. Горделив младеж, на Брекли не му беше приятно да ходи смирено при богатия си родственик. Отблъскваше го неохотната щедрост на Сарсбрук и студенината му към него.

— Означава ли това, че нямате намерение да ни дадете това, което ни се полага?

— Мили Боже, Брекли, не говорете като глупак — каза виконтът. — Имам намерение да осигуря вас и майка ви. Ще обсъдя въпроса с адвоката си.

— О, да — изръмжа Брекли, — ще обсъдите това с адвоката си, а после ще ни отпуснете някаква мизерна издръжка, за да успокоите съвестта си.

Кафявите очи на Сарсбрук се присвиха заплашително.

— Нямам нужда да успокоявам съвестта си, Брекли. Предлагам да се махнете от погледа ми, преди да съм решил да не ви дам нищо. Предлагам също, ако се наложи да общуваме някога, да изпратите писмо.

— Добре — тросна се Брекли. — Лек ден... братовчеде.

В последната дума имаше толкова отрова, че виконтът доста се изненада. Преди да успее да отговори, братовчед му се завъртя и измарширува навън.

— Идиот — промърмори Сарсбрук.

Той смяташе, че Брекли е един глупак, който лесно се пали. Ако имаше малко разум, отбеляза негова светлост, той щеше да изпрати много учтиво, отстъпчиво писмо, вместо да се появява пред него негодуващ и кисел. Виконтът стана от стола си и погледна през прозореца. Видя как братовчед му скача в стилин кабриолет, теглен от два идеално подходящи си сиви коня. Брекли взе юздите и замахна нетърпеливо с камшика към едното от животните. Докато наблюдаваше дръзкото му отдалечаване, Сарсбрук клатеше глава с отвращение.

После той се върна зад бюрото си, където се опита да забрави и Майлс Брекли, и Пандора Марш, като се зае с превода на Омир. След известни размисления за Пандора, виконтът успя да се съсредоточи върху работата си.

Беше напреднал доста, когато икономът отново го прекъсна.

— За Бога, Арчър — въздъхна Сарсбрук. — Не искам повече прекъсвания.

— Но, милорд — разколеба се слугата, — дошъл е един млад господин, който казва, че е много спешно. Искаше да предам това на ваша светлост.

— Какво е това? — изръмжа виконтът.

Икономът се приближи до бюрото и остави върху него малка кутия за бижута. Сарсбрук отвори кутията и видя огърлицата на Пандора. Смарагдите проблясваха прелъстително върху кадифето. Негова светлост вдигна поглед към иконома.

— Прати при мен този младеж, Арчър.

Уинфийлд Марш влезе в библиотеката с известен трепет. Въпреки че беше самоуверен младеж, не беше свикнал да посещава личности с ранга и богатство на виконт Сарсбрук. Докато следваше иконома на път за библиотеката, Уинфийлд не пропусна да забележи великолепието на Сарсбрук хаус.

Като погледна към седналия зад бюрото виконт, Уинфийлд видя млад човек, не много по-възрастен от самия него. Беше очаквал някого в по-напреднала възраст и с по-внушителен вид. Уинфийлд забеляза, че виконтът е облечен в съвсем обикновено сако и че шалчето на негова светлост е завързано много просто. Уинфийлд, който се грижеше толкова много за кройката на собствените си дрехи, беше

изненадан, че човек с богатството на негова светлост може да бъде така безразличен към модата.

Докато се приближаваше към виконта, Уинфийлд си мислеше, че в мъжа, който седеше зад бюрото, има нещо заплашително. Изражението на Сарсбрук беше ледено, а погледът — напрегнат. Уинфийлд се поклони леко.

— Милорд. Аз съм Уинфийлд Марш. Пандора е моя сестра.

— Ясно — кимна Сарсбрук и посочи един стол, близо до бюрото. — Седнете.

— Благодаря, милорд — отвърна Уинфийлд и седна. — Много сте добър, че ме приемате. Моята сестра ми разказа всичко за вашето посещение. Настоя да ви върна смарагдите веднага. Тя не ги иска.

Сарсбрук погледна от проблясващите камъни към Уинфийлд.

— Вие знаете ли за разговора ми с госпожица Марш?

— Да, милорд.

— Вие също ли ще отречете, че сестра ви е познавала вуйчо ми, сър Хъмфри Мейтланд?

Уинфийлд помълча, преди да отговори. Доста беше помислил какво да каже, когато се срещне с виконта.

— Страхувам се, че не мога да отрека това, сър — промълви той.

— Тогава защо сестра ви го прави?

Уинфийлд доби наранено изражение.

— Надявам се, че ще разберете чувствителността на сестра ми. Пандора е... или беше почтена млада дама, преди да се запознае с вуйчо ви.

Сарсбрук повдигна вежди при тази забележка, но не каза нищо. Уинфийлд продължи, като се вживя в историята си.

— Ние не сме богати, лорд Сарсбрук, но семейството ни е старо и почтено. Пандора се запозна със сър Хъмфри Мейтланд случайно, при една разходка в парка. Той беше много впечатлен от нея. Въпреки че тя не го окуражаваше, сър Хъмфри я преследваше упорито. Страхувам се, че той беше намислил да я прелъсти. — Уинфийлд сведе глава и сложи ръка на челото си, като се надяваше да изглежда подобаващо трагично. — Той се възползва от младо, невинно момиче, чието доверие беше спечелил.

Сарсбрук се намръщи. Трудно му бе да си представи, че вуйчо му е прелъстил невинно, младо момиче. Но той също не можеше да си

представи, че вуйчо му ще участва в лудориите, описани в дневника. Виконтът си мислеше, че всъщност хората знаят много малко един за друг.

— И вие знаехте за сестра си и вуйчо ми?

Уинфийлд провеси глава засрамено.

— За Бога, лорд Сарсбрук, аз наистина научих за това. Но какво можех да направя? Пандора ме молеше да не казвам на баща ни. А сър Хъмфри беше много щедър към Пандора. Разбира се, Пандора не използваше парите му за себе си. Използваше ги за семейството. Имаме трима братя, господине. Единият е в Кеймбридж, а другият — в Ръгби. А най-малкият е все още вкъщи.

— Запознахме се — промърмори виконтът.

— Тогава знаете колко симпатично момче е. Имаме и по-малка сестра, за която сега е първият й Сезон. Виждате, милорд, че имаме много малко пари и доста членове на семейството, за които да се грижим. Много се срамувам, лорд Сарсбрук, но аз нищо не направих по въпроса за сър Хъмфри, защото и самият аз толкова се нуждаех от пари. Не знаете какво е да живеете с такова нещца.

Уинфийлд отново сложи ръка на челото си.

Виконтът го наблюдаваше с любопитство, като си мислеше, че посетителят му или казва истината, или е много добър актьор. Като реши, че първото обяснение е вярно, Сарсбрук кимна.

— Казах на сестра ви, че съм определил да й се изплати известна сума. Тя каза, че няма да я приеме.

— Тя е много разстроена, милорд. Надявам се, че разбирате как се чувства тя. Разяждана е от вина за случилото се. Исква да ви кажа, че тя не очаква нищо от вас. Само да запазите тайната й.

Уинфийлд спря и погледна искрено Сарсбрук.

— Казах й, че няма да го спомена пред никого. И не разбирам защо не ми позволява да й определя един доход. Вуйчо ми очакваше, че ще се погрижа за нея.

— Но Пандора настоя, че не иска никакви пари, милорд. Искаше да ви върна огърлицата. Предполагам, че смята за... непочтено да я задържи. Само ще й напомня... — Уинфийлд отправи съкрушен поглед към Сарсбрук — ... за нейния позор.

Сарсбрук погледна смарагдите.

— Това принадлежи на сестра ви. Аз не го искам. Върнете й го. Ако й причинява болка, може да го продаде. Ако не иска да приеме никакви пари, трябва да задържи поне огърлицата. Трябва да й кажете това.

Зарадван, Уинфийлд стана от стола си. Разговорът вървеше както го беше замислил. Като скри истинските си чувства зад мрачно изражение, той кимна.

— Много сте добър, милорд. Ще й предам какво сте казал. Ще я убедя да приеме огърлицата.

— Вярвам, че ще го сторите — отвърна виконтът, като му подаде кутията за бижута. Беше си направил извода, че Уинфийлд Марш е малко мошеник. Очевидно беше безскрупулен, защото призна, че парите са по-важни от честта на сестра му. — Кажете на сестра си, че ако промени решението си, трябва само да ме извести. Ще се радвам да й помогна.

— Ще й кажа, милорд — кимна Уинфийлд.

Сарсбрук се намръщи леко, когато младежът се поклони и напусна библиотеката. Отбеляза си цинично, че най-вероятно ще чуе пак за Пандора Марш. Не се съмняваше, че брат й щеше да се опита много усилено да я убеди, че е глупаво да отблъсква предложената й подкрепа.

Когато Уинфийлд напусна Сарсбрук хаус, той едва сдържаше радостта си. Много доволен от разговора, той се поздрави, че успя да изиграе Сарсбрук. На Уинфийлд му се искаше да заподскача надолу по улицата, но вместо това той се качи съвсем спокойно в наетия файтон и започна да си тананика, докато се отдалечаваше.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Докато Пандора чакаше нетърпеливо завръщането на Уинфийлд, баща ѝ и Лизи се върнаха, след посещениято си при майстора на ръкавици. Лизи беше изключително доволна от ярешките ръкавици, които си беше купила. Тя не спираше да бърбри за пътуването до магазина и за чудесно облечените модни дами, които беше видяла там.

Господин Марш беше в добро настроение, както обикновено. Той изпрати нареждане в кухнята да сервират обяда рано, тъй като беше изключително гладен.

Никълъс се присъедини към тях, когато Пандора, Лизи и баща им заемаха местата си край масата за хранене, където имаше студено агнешко с картофи.

— Добър ден — поздрави той, забързан към стола си. — Добър ден, Никълъс — отвърна господин Марш. — Добре ли мина урокът ти с господин Мосън?

Никълъс повдигна рамене.

— Поне не ми беше ядосан още от началото, благодарение на господина, който посети Пандора тази сутрин.

Господин Марш погледна по-голямата си дъщеря с известна изненада.

— Тук е идвал някакъв господин?

— Да — кимна Пандора. — Тъкмо се канех да ти кажа за него.

— Знаете ли, беше истински лорд — додаде Никълъс. — И знаеше гръцки. Направи ми страхотен превод. Господин Мосън каза, че съм се справил много добре.

— Лорд? — възкликна Лизи. — Защо не спомена нищо, Пан?

— Нямах тази възможност — смотолехи Пандора.

— Кой беше той, Пан? — настоя Лизи. — Не ни карай да гадаем.

— Виконт Сарсбрук.

— Сарсбрук? — учуди се господин Марш. — Чувал съм името. И той беше тук? Заради огърлицата ли?

— Да, татко. Покойният вуйчо на лорд Сарсбрук е изпратил огърлицата. Беше някаква грешка.

— Наистина — възкликна господин Марш. — Даде ли му огърлицата?

— Не искаше да я вземе. Когато Уинфийлд се върна вкъщи, го помолих да отнесе смарагдите на лорд Сарсбрук. Скоро трябва да се върне.

— На първо място, изключително странно е, че човекът не е взел огърлицата — започна господин Марш.

— Но какъв късмет, че не го е направил — вметна Лизи. — Не е ли много по-добре Уинфийлд да го посети? Сега Уинфийлд ще се запознае с лорд Сарсбрук. Няма ли да е чудесно, ако той ни покани на вечеря или на бал?

— Лизи — възпря я господин Марш, — отново отпускаш прекалено много въображението си. Знам, че синът ми е очарователен, но се съмнявам да стане веселото приятелче на този Сарсбрук отведнъж. Не, мила моя, не мисля, че виконтът ще се появи отново.

— Човек никога не знае — промълви Лизи с надежда. — Пандора, как изглежда той? На колко години е? Беше ли много елегантен?

— Не бих го нарекла елегантен, въпреки че не е грозен — каза Пандора. — Доста млад е, няма трийсет, висок е, с кафяви очи.

— О, как ми се иска да бях тук — изписка Лизи. — Фийби щеше да умре от завист, ако се бях срещнала с него.

— Какъв късмет тогава, че си отсъствала — забеляза господин Марш и се усмихна на Лизи. После се обърна към Пандора и продължи: — Първо искам да знам как така вуйчо му ти е изпратил такава скъпа огърлица?

— Страхувам се, че не знам, татко — промълви Пандора, като не искаше да разкрие, че огърлицата е била предназначена за любовницата на сър Хъмфри.

В този момент Уинфийлд влезе в трапезарията.

— Уини! — извика Лизи. — Видя ли лорд Сарсбрук? Пан тъкмо ни казваше, че е идвал тук заради огърлицата. Ти видя ли го?

— Да. Прие ме в библиотеката. Трябва да кажа, че Сарсбрук хаус е великолепно място. Но пък се говори, че Сарсбрук е един от най-богатите хора в Англия.

— Трябва да ни разкажеш всичко — настоя Лизи развълнувано.

— Да — кимна Пандора. — Какво стана?

Уинфийлд седна край масата.

— Занесох огърлицата на лорд Сарсбрук. Поговорихме малко и това беше всичко.

— Беше ли любезен? — попита Лизи.

— Изключително любезен — кимна Уинфийлд.

— Направи ли му добро впечатление? — продължи Лизи.

Уинфийлд се ухили.

— Кога не съм правил добро впечатление, Лизи?

— Не бъди такъв отвратителен — нацупи се Лизи. — Смяташ ли, че те хареса?

— Не мога дори да си помисля, че той не ме намира изключително приятен човек — отвърна Уинфийлд с широка усмивка.

Пандора се разсмя.

— Лизи се надява ти така да си очаровал виконта, че той да ни изпрати покана за вечеря в дома му.

— О, не съм сигурен, че съм бил чак толкова очарователен, Лизи — смути се Уинфийлд. — Страхувам се, че не разговаряхме много дълго. А и Сарсбрук не е от най-дружелюбните хора.

— Жалко — въздъхна Лизи. — И огърлицата няма да видим никога повече.

— Радвам се, че я няма — намеси се господин Марш. — Обясни ли ти този Сарсбрук как така е станало, че бижутото е донесено тук.

Уинфийлд поклати глава.

— Той наистина говори много малко, татко.

— Е, въпросът приключи. Предполагам, че великолепната огърлица ще ти липсва, Пандора — изгледа я господин Марш.

— Не, татко — отсеке Пандора. — Мисля, че смарагдите не ми стоят много добре — тя се усмихна. — Предпочитам рубини и диаманти.

Лизи въздъхна.

— Не е ли прекрасно човек да е истински богат като лорд Сарсбрук?

— Ако бяхме богати — вметна нетърпеливо Никълъс, — Пандора ще може да купи онази коприна, която видя в магазина за

платове, а аз ще имам оловните войници, които видяхме в магазина за играчки.

— Да — въздъхна Лизи, — и аз ще имам нова шапка, а татко — ново палто.

— А аз — карета с четири коня! — додаде и Уинфийлд.

Ураган от смях посрещна изявлението му.

— Всички сте много глупави — обяви Пандора.

— Не боли, ако помечтаем, Пан — възрази ѝ Уинфийлд с усмивка.

— Наистина е така — подкрепи го Лизи, — но, Уинфийлд, ти не ни каза всичко. Разкажи ни нещо повече за лорд Сарсбрук и за дома му.

Уинфийлд стори това с голямо удоволствие. Докато той се вживяваше в описанието на великолепието на Сарсбрук хаус, Пандора гледаше брат си замислено, като ѝ се искаше да разбере какво точно се е случило в жилището на виконта.

Следобед Сарсбрук се разсея с някои дела, засягащи имението му в Съмърсет. Посети го адвокатът му, който донесе множество финансови документи за одобрение.

Малко след като адвокатът си тръгна, икономът извести за друг посетител.

— Господин Такър е тук, милорд. В гостната е.

Винаги доволен да види приятеля си, Сарсбрук кимна.

— Ще отида при него.

Когато влезе в гостната, виконтът откри Такър, застанал пред портрета на един от предшествениците на негова светлост — още един господин с кисела физиономия и костюм от епохата на Елизабет.

— Радвам се да те видя така очарован от тази картина, Так.

Такър се обърна и се усмихна на виконта.

— Намирам всичките ти предшественици за очарователни, Робин. Всички те изглеждат толкова свирепи и заплашителни.

— Всички от рода Диспенсър са били свирепи и заплашителни — отвърна Сарсбрук, — особено членовете от женски пол.

Такър се разсмя.

— Е, Робин, тук съм, за да те измъкна от кабинета ти и да те изведа под слънчевата светлина. Навън е чудесен пролетен ден,

милорд. А аз имам нов файтон. Ела на разходка.

— Страхувам се, че не съм в настроение, Так. Може би някой друг ден. Но останни за чая.

— Ще ми е приятно — прие Такър. — Чаят на твоята госпожа Чембърс е несравним.

Добродушният господин Такър намести широкоплещестото си тяло на дивана, докато виконтът звънесе за чая. Когато слугите слязоха със закуската, Такър се усмихна, оценявайки разнообразните хлебчета и сладкиши, поставени върху сребърните подноси.

— Да, да, оказва се, че госпожа Чембърс е в добра форма.

— Да — кимна Сарсбрук и взе чашата си с чай, заедно с филийка хляб с масло, докато Такър натрупа множество прекрасни сладкиши в своята чиния.

— Е, Робин — поде Такър, — чух, че завещанието на вуйчо ти вече е отворено. Сега си още по-богат човек.

Сарсбрук кимна.

— Така се оказва.

— Поздравявам те за късмета ти — Такър отхапа от сладкиша. — Но успя ли да откриеш нещо повече за любовницата на вуйчо ти? Трябва да призная, че това ме интересува. Много ми се иска да разбере коя е тази госпожица М.

Виконтът отпи от чая си.

— Наистина открих коя е. Вуйчо ми е искал да се погрижа за нея, така че нямах друг избор, освен да я намеря. Всъщност срещнах се с нея.

— Срещнал си се с нея! Трябва да кажа, че действаш бързо, Робин. Какво представлява?

Сарсбрук се постара да изглежда безразличен.

— Тя не е това, което човек очаква да види. Има напълно почтен вид. Много млада е, около двацет или малко повече. Оказва се, че вуйчо ми я е отклонил от правия път.

— Доста я е отклонил, ако се вярва на дневника му — додаде Такър с усмивка.

Виконтът се намръщи.

— Опитах се да ѝ осигуря издръжка, но тя отказа помощта ми.

— Наистина ли?

Сарсбрук кимна.

— Това е нещо забележително според мен. Жена да откаже да приеме пари.

— Робин, не бъди толкова нелюбезен...

— Искан ми се тя да беше приела издръжката. Сега не мога да престана да мисля, че не съм изпълнил дълга си към вуйчо. И се чувствам виновен за това, което е сторил с младата жена. Той я е съсипал.

— Хайде, хайде сега, Робин, няма нужда да се чувстваш отговорен. Такъв е животът, независимо дали ти харесва или не. Сигурен съм, че си се опитал да бъдеш щедър с момичето. Предполагам, че това е повече, отколкото повечето хора биха направили.

— Но тя какво ще прави?

— Какво прави всяка жена? Ще си намери друг любовник, а може би и съпруг.

— Съпруг? — повтори Сарсбрук.

— Е, да, има много изоставени любовници, които са се омъжили сполучливо. Сигурно ще можеш да ѝ намериш съпруг, Робин. Действително, намери ѝ съпруг и направи почтена жена от нея.

Въпреки че Такър се шегуваше, той видя, че приятелят му приема думите му насериозно. Виконтът отново отпи от чая си със замислено изражение на лицето. По някаква причина не му харесваше идеята Пандора Марш да си намери друг любовник или съпруг.

Такър забеляза сериозното изражение на приятеля си със смесица от изненада и веселие. Изглежда Сарсбрук беше необичайно заинтригуван от любовницата на покойния си вуйчо. Такър потисна усмивката си, като се надяваше, че скоро ще може да види тази тайнствена госпожица М.

ГЛАВА ДЕСЕТА

При първата възможност Пандора поиска от Уинфийлд повече подробности по отношение на посещенията му при лорд Сарсбрук. Уинфийлд настоя, че е уредил нещата. Каза на сестра си, че е накарал виконта да разбере грешката си и че Сарсбрук бил подobaващо притеснен. Уинфийлд отбеляза, че въпросът е уреден и Пандора не трябва да мисли повече за това.

Все пак тя не можеше да не мисли за виконта и за беглата си среща с него. За Пандора беше много любопитно, че толкова кратка среща със съвсем непознат човек може да има толкова силно влияние върху нея.

Пандора никога не се отдаваше на романтични мечтания. Всъщност, тя съвсем не смяташе, че някой от господата, с които се беше срещала преди, е бил незабравим. Все пак в Сарсбрук имаше нещо, което я караше да продължава да мисли за него. Това беше особено обезпокоително.

Седмицата отминаваше и Пандора мислеше все по-малко за Сарсбрук и повече за ежедневните неща от домакинството. Шиеше нова рокля за сестра си, още по-сложна от последната. Голямо количество френска дантела трябваше да се прикрепя към полата и корсажа и поради тази пипкава работа Пандора беше постоянно заета.

През повечето време Уинфийлд беше с приятеля си Олдрих, факт, който не се харесваше на Пандора. Тя се притесняваше, че брат ѝ играе комар, въпреки че той отричаше бурно това. Пандора не знаеше откъде е взел парите, които проиграваше, но подозираше, че той задлъжнява още повече.

В събота сутринта Пандора стана преди осем. За разлика от другите членове на семейството, тя ставаше рано. Сутрин къщата беше тиха и времето беше подходящо да пише писма или да прегледа сметките от търговците.

Все пак този ден Пандора откри, че не е единствената, която е подранила. Изненада се, като видя в гостната Никълъс, който четеше

някаква книга, с господин Стъбс в краката си.

— Ники, днес си ранна птичка.

— Пан — погледна я момчето и хлопна книгата. — Не мога да спя. Прекалено съм развълнуван.

— Развълнуван? — учуди се Пандора. — За какво?

— Уинфийлд каза, че ще ме заведе в Хайд парк, за да пусна хвърчилото си.

— О, това е много хубаво. — Тя погледна часовника. — Страхувам се, че е доста рано за Уинфийлд.

— Знам. Ще отида да го видя. Може да се наложи да го събудя.

— Това е добра идея — усмихна се Пандора.

Никълъс кимна и излезе забързано от стаята, с териера по петите си. Пандора седна зад бюрото в ъгъла и извади принадлежностите си. Имаше няколко писма, които смяташе да напише.

Едва беше взела писалката и Никълъс се появи отново в гостната.

— О, Пан, Уинфийлд каза, че няма да ме заведе в парка — оплака се той мрачно. — Каза, че е прекалено уморен. Върнал се вкъщи много късно и сега не иска да го безпокоят. Смятам, че е много непочтено, ако някой даде дума, а после не направи това, което е обещал.

— Той със сигурност постъпва ужасно — съгласи се Пандора. — Но, Ники, вероятно ще може да отидеш някой друг път.

Никълъс поклати глава.

— Днес е идеално. Излизах навън. Много е ветровито. Идеално е за хвърчила. Не си и помислям, че някога ще бъде по-добре.

Като видя, че най-малкият ѝ брат е толкова разочарован, Пандора се намръщи съчувствено.

— Какво ще кажеш, Ники, аз да те заведе в парка?

— Ще го направиш ли, Пан? — възкликна Ники с просветляло лице. Ще бъде славно! Отивам да си взема хвърчилото!

Той излетя, а господин Стъбс хукна развълнувано след него.

Пандора отиде в стаята си, за да вземе шапката и наметката си. Тя беше облечена в очарователна рокля от муселин на клончета, която си беше ушила за миналия Сезон. Беше много горда с прилепналата наметка, която се носеше върху роклята. Пандора я беше копирала от френска кройка и я беше изработила от светло синя италианска

коприна. Моделът беше като военна униформа, с еполети и обточен със сребърна нишка по ръба. Докато си слагаше шапката, Пандора отправи очи към огледалото и огледа с одобрение отражението си, като си помисли, че тази сутрин изглежда доста представителна.

Когато слезе долу, тя намери Никълъс и неговото куче, чакащи нетърпеливо. Брат ѝ държеше хвърчилото в ръцете си.

— Хайде да тръгваме, Пан, става късно.

— Съвсем не е късно, Ники — успокой го Пандора. — Хайде, дай ми каишката на господин Стъбс. Нали трябва да носиш хвърчилото. Аз ще кажа на Марта, че излизаме.

— О, аз ѝ казах, Пан — докладва Никълъс, който не искаше да чака нито миг повече.

— Добре — кимна Пандора с усмивка. — Да тръгваме тогава.

Никълъс не се нуждаеше от повече подканяне. Той отвори вратата и учтиво отстъпи на сестра си да мине първа. Хайд парк се намираще на повече от миля от дома им, но за Никълъс и Пандора това беше малко разстояние, тъй като бяха свикнали да ходят пеша. По небето имаше облаци, но времето беше доста топло. За радост на Никълъс вятърът духаше на пориви, докато те вървяха напред.

Както обикновено, въпреки ранния час, в парка имаше много хора, които се възползваха от пролетното време и язدهа или се разхождаха сред огромното озеленено пространство. Пандора обичаше Хайд парк. Сега, когато обстоятелствата ги принуждаваха да живеят в града през цялата година, провинцията често ѝ липсваше. Хайд парк, с дърветата и обширните тревни площи, ѝ помагаше да се почувства по-добре всеки път, когато шумът и мръсотията на града я потискаха.

Нетърпелив да пусне хвърчилото си, Никълъс отведе Пандора до мястото, което отдавна си беше избрал. Там нямаше никой друг и Никълъс се зарадва още повече, че ще разполага сам с цялото място. Господин Стъбс беше изключително доволен, че е в парка, дърпаше каишката си и лаеше от чисто щастие.

На Никълъс му трябваша доста опити, за да вдигне хвърчилото си. В началото то сякаш политаше, само за да се срути на земята, но най-накрая крехката конструкция отлетя в небето, където се въртеше и извиваше и се издигаше все по-високо и по-високо. Никълъс бе възхитен. Отпускаше все повече нишката.

— Виждаш ли колко е нависоко, Пан? — кресна възбудено той.
— Не е ли чудесно?

— Така е — съгласи се Пандора, като наблюдаваше грациозните движения на хвърчилото.

Господин Стъбс изглежда също го наблюдаваше. Той поклащаше развълнувано късата си опашка, танцуваше наоколо и от време на време подскачаше във въздуха, сякаш също искаше да полети. Когато най-сетне се изтощи, териерът седна и вирна глава към Никълъс.

Хвърчилото дълго се носи във въздуха. Най-накрая Пандора реши, че трябва да се прибира вкъщи.

— Ники, мисля, че трябва да свалиш хвърчилото. Става късно. Трябва да си ходим вкъщи.

— О, Пан — изхленчи Никълъс, — не може ли да останем още малко?

— Добре, само още няколко минути.

След като изминаха тези няколко минути, на Никълъс отново беше напомнено, че трябва да тръгват. Той започна да прибира неохотно хвърчилото. Когато то загуби височината си, беше подхванато от силните ветрове, които започнаха да го свалят бясно надолу. Само за миг то се втурна надолу и се спря върху едно дърво.

— Не! — извика изплашено Никълъс.

Пандора беше наблюдавала неблагоприятното приземяване почти със същия ужас, както и брат ѝ.

— О, скъпи Ники! Страхувам се, че се свърши с твоето хвърчило.

— О, мисля, че мога да го стигна — каза Никълъс, като се втурна към дървото.

Крехкият предмет беше на един от горните клони.

— Не виждам как — каза Пандора, която последва брат си, заедно с кучето.

Тя надникна между клоните.

— Безнадеждно е.

Никълъс продължи да навива нишката, докато оглеждаше дървото.

— Ако се кача там, ще мога да го издърпам долу — каза той, като посочи един клон над главата си.

— Дума да не става — отрязва Пандора. — Няма да ти позволя да рискуваш крайниците си и живота си, заради едно хвърчило.

— Но, Пан, само до онзи клон там. Мога да скоча тук и на три крачки да се изкача там.

— Не — повтори твърдо Пандора.

— О, моля те, Пан, това е най-хубавото хвърчило, което съм имал...

Пандора огледа клона на дървото. Не беше много нависоко и наистина изглеждаше лесен за достигане.

— Е, добре, ако внимаваш. И няма да се качваш по-нагоре от този клон. Ако хвърчилото не се измъкне, веднага слизаш.

Ухилен, Никълъс подскочи, за да хване клона на дървото. С лекотата на маймуна, той се завъртя на клона и продължи към следващия, по-висок клон. — Оттам той задърпа нишката на хвърчилото. В началото не помръдна, но после се освободи от мястото си. Когато падна на земята, Никълъс нададе триумфиращо възклицание.

— Сега слизай, Ники!

Момчето се ухили и се спусна на долния клон.

— Виждаш, Пандора, че е толкова просто.

Едва произнесъл тези думи, Никълъс изгуби опората си на долния клон. Докато сестра му гледеше ужасена, той се преметна и тупна на земята.

— Никълъс!

— О, няма нищо, Пан — успокой я момчето. — Какъв прибързан дървенияк съм. Радвам се, че Уинфийлд не ме видя. Щеше да ме нарече несръчен идиот.

Успокоена, че Никълъс се оказа без наранявания, Пандора се наведе, за да му помогне да стане.

— Оу! — простена внезапно момчето.

— Какво има?

— Глезенът ми — изохка Никълъс, като се стараше да се отпусна на един крак. — Да, наистина боли.

— О, Ники, добре ли си? — изплаши се Пандора. — Можеш ли да вървиш?

— Не знам — отвърна Никълъс, но след като направи няколко стъпки, примижа. — Мисля, че мога, Пандора. Ако вървим бавно.

— Мога ли да помогна с нещо, госпожице Марш?

Пандора се завъртя при звука на мъжкия глас зад нея. Тя изгледа удивено мъжа, който стоеше пред тях. Беше Сарсбрук.

Виконтът правеше редовната си сутрешна разходка, когато видя хвърчилото. Видът на високолетящия предмет изпълни негова светлост с носталгия. Като момче често беше пускал хвърчила. Като спря да погледа полета на хвърчилото, Сарсбрук забеляза момчето и жената до него, заедно с малкия териер.

Въобщо не очакваше да срещне Пандора Марш и затова когато жената се обърна, той се слича. Дали беше тя? Смяташе, че сигурно е сгрешил, но като се приближи, разбра, че това наистина е Пандора Марш с момчето, което беше срещнал в дома ѝ.

Като видя обекта на много от мислите си в последно време, виконтът доста се стресна. Не знаеше дали да се оттегли или храбро да се приближи към жената. Падането на Никълъс го накара веднага да отиде там и да предложи помощта си.

Пандора само се взираше в него, онемяла.

— Пан, това е лорд Сарсбрук! — напомни Никълъс. — Добро утро, милорд.

Господин Стъбс, зарадван от вида на друго човешко същество, се разлая и се опита да скочи върху виконта. Пандора го дръпна назад.

— Лошо, господин Стъбс. Съжалявам, лорд Сарсбрук. Господин Стъбс не е от най-възпитаните кучета.

Виконтът погледна към господин Стъбс, но изглежда ни най-малко не го разтревожиха лошите маниери на териера.

Пандора изглеждаше доста притеснена.

— На Ники му е малко трудно да върви. Доста път има до нас, но той смята, че ще може да се справи.

— Моят дом е съвсем наблизко — каза виконтът. — Конярят ми може да погледне крака на брат ви. С конете се оправя много добре.

Пандора повдигна вежди и сивите ѝ очи срещнаха кафявите очи на Сарсбрук.

— Много мило, но не искам да ви притесняваме...

— Няма да ме притеснявате — отвърна любезно виконтът. — Хайде, момче. Можеш ли да вървиш? Не е далече.

— Да, милорд — промълви Никълъс, като тръгна бавно.

По изражението му се виждаше, че го боли.

— Чакай. Ще те нося.

— О, не, лорд Сарсбрук, моля ви, не... — Пандора се противопостави, но виконтът вече беше повдигнал Никълъс и тръгваше през парка. — Милорд, той е прекалено тежък!

Виконтът продължи, без да чуе думите на Пандора.

— Вземи хвърчилото, Пан! — подвикна Никълъс.

Пандора взе хвърчилото и забърза след виконта и брат си. Господин Стъбс, който смяташе положението на господаря си за изключително забавно, задърпа каишката си и така се втурна след тях, че Пандора едва успяваше да го настигне.

Щом пристигнаха в Сарсбрук хаус, един от лакеите на негова светлост взе Никълъс от ръцете му. После якият прислужник внесе Никълъс вътре.

— Отнеси го в гостната — нареди Сарсбрук — и доведи Уилис.

Лакеят кимна.

— Да, милорд.

Никълъс изглежда беше много доволен, че е в такава великолепна къща и е център на внимание. Когато лакеят го остави на дивана, той огледа гостната с жив интерес. Стаята беше разкошна, изпълнена с прекрасни мебели, картини от италиански и венециански художници и гръцки урни.

— Много сте любезен, лорд Сарсбрук — промълви притеснено Пандора.

Той я изгледа напрегнато.

— Няма нищо...

— Много се изненадах, когато ви видях, милорд — продължи Пандора.

— Надявам се, че не съм ви изплашил, госпожице Марш.

— Не, милорд.

Виконтът реши, че е най-добре да обърне внимание на Никълъс.

— А ти, момче, как е твоят глезен?

— О, сигурен съм, че не е сериозно, лорд Сарсбрук. Не ме боли много.

— Добре — отвърна виконтът.

— Лорд Сарсбрук — продължи Никълъс, — благодаря, че ми помогнахте за гръцкия. Веднъж поне господин Мосън да си помисли,

че не съм абсолютно слабоумен. Трябва да сте много умен, щом знаете гръцки, господине.

— Това не знам — смръщи се Сарсбрук.

— О, наистина трябва да е така — настоя Никълъс. — Дори и Пандора не знае гръцки, а тя е със сигурност най-умния човек в семейството.

— Хайде, Никълъс, не занимавай негова светлост с глупости.

В това време се появи конярят на Сарсбрук, придружен от лакея, който беше внесъл Никълъс. Дребен, жилав мъж, конярят коленичи, за да прегледа глезена на момчето.

— Боли ли те така, момче?

— Не. О, така боли малко.

— Не е счупено, милорд — докладва конярят, като се изправи на крака. — Навяхване. Ще се оправи за няколко дни, ако момчето не стъпва на него.

— Добре. Благодаря, Уилис.

Слугата се поклони и излезе.

— Вашият човек наистина изглежда уверен в думите си — каза Пандора.

— В цял Лондон няма друг, който да се оправя по-добре с конете — обясни Сарсбрук.

— Човек ще си помисли, че може да поиска разрешително и от Кралския лекарски колеж — вметна Пандора с ироничен поглед.

Сянка на усмивка се появи по тясното лице на виконта.

— В Лондон има много хирурзи с доста по-малко разум от Уилис — каза той и се обърна към лакея. — Заведи момчето в кухнята, Нед. Кажи на готвачката да му намери нещо за ядене.

— Да, милорд.

Лакеят грабна Никълъс и го отнесе, а господин Стъбс ги последва. Пандора остана в гостната сама с виконта. Той я погледна и забеляза стилната наметка и шапката, които тя носеше. Не обръщаше голямо внимание на женското облекло, но изглежда дрехите на госпожица Марш бяха много модни и впечатляващи. Тя е една много хубава жена, помисли си той отново.

Пандора добре осъзнаваше, че Сарсбрук се взира в нея със същата напрегната настойчивост, както и първия път, когато се срещнаха. Тя сведе поглед малко смутена.

— Радвам се, че имам тази възможност да поговорим, госпожице Марш. Не се притеснявайте за прибирането на брат си вкъщи. Ще ви откарам с каретата ми.

— Изключително любезен сте, милорд, но дори не мога да си помисля да ви се натрапваме така.

— Това е дреболия, госпожице Марш — възпря я Сарсбрук. — Уверявам ви, че не ме притеснявате. Но седнете. Видях ви в парка съвсем случайно. Не смятам, че първата ни среща беше особено успешна.

Пандора се поколеба за миг. Много добре знаеше, че е много неподходящо да стои сама в гостната на някакъв мъж, особено ако този мъж я беше мислил за любовница на вуйчо си. Най-накрая тя седна на елегантен френски шезлонг, тапициран с коприна с цвят на праскова.

Сарсбрук остана прав. Той продължи:

— Както, сигурен съм, знаете, брат ви ме посети и ми обясни всичко.

— Радвам се, милорд — промълви Пандора. — Убедена съм, че той е накарал ваша светлост да разбере истинското положение.

— Да, брат ви ми обясни всичко съвсем ясно — каза виконтът, като отправи мрачен поглед към Пандора.

Той се поколеба, като се чудеше дали да повдигне въпроса за издръжката.

Пандора очакваше Сарсбрук да се извини, че я е помислил за паднала жена, но никакво извинение не се задаваше.

— Наистина смятам, че е най-добре този въпрос да бъде забравен — каза Пандора.

— Да — отговори виконтът, като реши да не казва нищо повече.

Последва малко притеснено мълчание. Пандора определено се чувстваше неудобно в присъствието на Сарсбрук. В него имаше нещо, което предизвикваше безпокойство. Тя обходи с поглед прекрасната гостна и се загледа във великолепните ренесансови картини. Замисли се какво би било, ако човек живее в такова прекрасно място. Насочи вниманието си към една от картините.

— Това Тициан ли е, лорд Сарсбрук?

— Да — отвърна виконтът, доволен, че дамата изглежда е запозната с изкуството. — Харесва ли ви, госпожице Марш?

Пандора продължи да се взира в картината, която очевидно разкриваше случка от гръцката митология. Представляваше доста бурна сцена, с множество коне и мъже с копия, както и кентаври.

— Великолепна е, милорд. — Тя огледа другите картини, които красяха стените. — Сигурно изкуството наистина ви привлича, щом сте събрали толкова творби.

Сарсбрук повдигна рамене.

— Понякога съзнанието, че има индивиди от човешката раса, способни да създадат красота, ми носи облекчение. Изкуството пробужда в мен онова слабо пламъче на надеждата, че хората не са напълно пропаднали.

Пандора погледна виконта с любопитство и си помисли, че той очевидно няма високо мнение за своите събрата хората. Не беше сигурна как точно да отвърне на тази забележка.

— Вече трябва да се прибирам, лорд Сарсбрук — каза тя. — Бихте ли наредил да доведат Никълъс, за да си вървим.

— Добре — отвърна виконтът, не особено доволен, че посещението на Пандора е толкова кратко.

Все пак, като не знаеше как да го удължи, той позвъни на прислугата.

— Доведете господин Никълъс — разпореди той на лакея, който се яви след звънеца. — И пригответе каретата ми. — Сарсбрук се обърна към Пандора. — Ще отведа вас и брат ви до дома ви с каретата си.

— Наистина ви благодаря, че предлагате каретата си. Няма нужда да ни придружавате... — Пандора замълча. — Искам да кажа, ако сте прекалено зает, милорд.

— Съвсем не съм прекалено зает — каза виконтът настойчиво.

— Благодаря, милорд.

Никълъс беше в много повишено настроение, когато се присъедини към тях. Прислужниците на виконта се бяха суетили около него и той ги беше очаровал с маниерите и думите си. Лакеят, който донесе Никълъс в гостната, с удоволствие го отнесе и до каретата на негова светлост.

Виконтът помогна на Пандора да се качи в каретата — един прекрасен екипаж, теглен от четири великолепни черни коня. Гербът на виконта беше изрисуван на вратите. Никълъс смяташе, че е чудесно

да се окаже върху кожената седалка до сестра си. Господин Стъбс беше в скута му, а той надничаше през прозореца, докато кочияшът насочваше конете навън, към улицата.

— Конете са много красиви — каза Никълъс и се усмихна на виконта, който седеше срещу него.

— Така казват — отвърна Сарсбрук, — въпреки че аз самият нищо не разбирам от коне.

— Наистина ли, господине? — изненада се Никълъс. Той си мислеше, че лордовете непременно ще са наясно с конете. — Не обичате ли коне?

— Нито ги обичам, нито ги мразя — отговори виконтът. — Рядко се замислям за тях.

Пандора се вгледа във виконта с интерес. Тя си помисли, че той е необикновен човек, за разлика от другите мъже, които познаваше. Уинфийлд и приятелите му бяха луди по конете.

— Ами кучетата, лорд Сарсбрук — каза Никълъс.

— Какво кучетата? — повтори виконтът.

— Обичате ли ги? — каза Никълъс и погали господин Стъбс.

На лицето на негова светлост се появи лека усмивка.

— Наистина обичам кучетата, млади човече — каза той.

Това признание изглежда се хареса на господин Стъбс, който размахваше бясно опашката си и сякаш се готвеше да скочи при Сарсбрук.

Никълъс го задържа.

— Не, господин Стъбс. Внимавай с маниерите си.

— Да, Стъбс — каза Пандора, — негова светлост не те иска. Стой при Ники.

Кучето вдигна глава и изгледа господарката си въпросително.

Виконтът се засмя на изражението на териера. Учудена, че вижда Сарсбрук толкова дружелюбен, Пандора осъзна, че той е доста хубав, когато се усмихва.

Негова светлост премести поглед от кучето към Пандора. Когато срещна очите му, Пандора се надяваше да не се е изчервила, защото изучаващият му поглед отново я караше да се чувства изключително неудобно.

Без да осъзнава притеснението, което причинява на младата жена, Сарсбрук забеляза, че тя има забележително красиви очи.

Виконтът не можеше да не се учуди колко скромна и изтънчена изглежда госпожица Марш, както е седнала срещу него. Толкова интригуващо е, като си помисли, че това е същата госпожица М, която е дарила вуйчо му с такава наслада.

— Имате ли куче, лорд Сарсбрук? — каза Никълъс.

Виконтът неохотно отмести очи от Пандора.

— Не, младежо. Нямам си куче.

— О — въздъхна Никълъс, — това е много лошо.

— Нима? — учуди се Сарсбрук.

— Наистина, милорд — поясни Никълъс. — Те са много добра компания. Вероятно децата ви имат кучета?

— Моите деца? Мили Боже, аз нямам деца. Ерген съм, господин Никълъс.

— О — само изрече момчето, доволно от тази информация.

Никълъс беше харесал виконта, въпреки че понякога в него имаше нещо застрашително, а беше много впечатлен също и от това, че Сарсбрук е лорд, който живее в огромна къща. Беше му хрумнало, че виконт Сарсбрук би бил добър съпруг за сестра му.

— Не смятате ли, че е хубаво човек да се ожени, господине? — каза Никълъс.

— Ники! — възкликна Пандора, изключително притеснена. — Забравяш се. Не трябва да задаваш такива въпроси. Моля те да замълчиш.

— О, нямам нищо против да отговарям — отвърна виконтът, като наблюдаваше Никълъс снизходително. — Някои може да смятат брака за чудесна институция, но аз вярвам, че той причинява повече неприятности, отколкото всяка друга човешка глупост. Не, младежо, всеки разумен човек на всяка цена избягва брака.

— Вероятно затова Пандора не иска да се омъжи за господин Андърууд — разсъди Никълъс.

— Ники! — кресна Пандора отчаяно. — Лорд Сарсбрук не се интересува от господин Андърууд. Не искам да чувам повече нито дума от теб.

— Господин Андърууд? — И виконтът отправи любопитен поглед към Пандора. — Госпожице Марш, много ще ми бъде интересно да чуя за него. Кой е той? Поискал ли е ръката ви?

Пандора се изчерви.

— Наистина, лорд Сарсбрук, не смятам, че това ви засяга...

— О, не, предполагам, че не. Просто любопитство.

Виконтът скръсти ръце на гърдите си. Значи госпожица Марш има ухажор. Той се намръщи леко. Вероятно има дузина ухажори. Вероятно вуйчо Хъмфри е бил жалък стар глупак, като си е мислил, че неговата госпожица М. му е била вярна. В крайна сметка, тя беше жена като всяка друга, а женският род беше печално ненадежден.

Сарсбрук се чудеше защо ли не е приела този Андърууд. Предполагаше, че жена в нейното положение би се нахвърлила на шанса да се омъжи. Ако тя си намери съпруг, той няма защо да се притеснява за желанието на вуйчо си да се погрижи за нея. Виконтът се намръщи още повече. Знаеше, че трябва да бъде доволен от мисълта, че Пандора Марш ще се омъжи, но въпреки това идеята го дразнеше.

Пандора наблюдаваше Сарсбрук в мълчание, забеляза недоволното му изражение. Чудеше се за какво ли си мисли. Обърна се да погледне през прозореца и реши, че тази сутрин е изключително интересна.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тази сутрин Уинфийлд стана много късно. Почти цяла нощ беше гулял с приятели и сега усещаше последиците от разточително погълнатите вино и силен алкохол. И което беше по-лошо, имаше спомена за печално голяма сума пари, загубена на Фаро. Ето защо Уинфийлд не беше в особено добро настроение, когато най-после се отправи надолу по стълбите, за да отиде при баща си и Лизи в гостната.

— О, ето те, Уинфийлд — каза господин Марш. — Спиш до много късно.

В главата на господин Марш имаше нотка на неодобрение, но той всъщност не беше прекалено разтревожен за сина си. Господин Марш смяташе навиците на Уинфийлд за не много желателни, но като снизходителен баща знаеше, че младите мъже са склонни да бъдат доста буйни. Въпреки че собствената му младост беше много покротка, на него не му се зловидеше синът му да се повесели.

— Добър ден, татко, Лизи.

— О, Уини — каза по-малката му сестра, — такъв си ленивец, Мислех, че ще проспие целия ден.

— Къде е Пандора? — каза Уинфийлд, като пренебрегна забележката на Лизи.

— Тя и Никълъс отишли в парка много рано — отвърна господин Марш. — Така ни каза Марта.

— И вече много закъсняват — каза Лизи.

— Отишли са в парка? — каза Уинфийлд.

Той смътно си спомни, че Никълъс идва да го буди сутринта, като му говореше нещо за пускане на хвърчило.

— Да — каза Лизи. — Марта каза, че Ники е взел глупавото си хвърчило. Горката Пан. Колко чудовищно досадно е да стоиш и да гледаш хвърчило. Карета ли чувам? — Лизи се приближи бързо до прозореца. — Вижте! Карета е и спира тук. Каква възхитителна карета. О, елате да видите?

Уинфийлд и баща му отидоха до прозореца и погледнаха към прекрасното возило с четири великолепни коня.

— Мили Боже! — каза Уинфийлд. — На кого може да е?

Загадката бързо се разреши, когато единият от лакеите скочи от каретата, за да спусне стъпалата и да отвори вратата. Оттам излезе Пандора.

— Това е Пан! — извика Лизи. — Но вижте! Кой е този господин?

— Боже! — каза Уинфийлд. — Това е Сарсбрук!

Уинфийлд се чувстваше зашеметен. Как така Пандора се е срещнала със Сарсбрук? Дали ѝ е казал, че му е дал огърлицата? Ако го е направил, Уинфийлд щеше да си има значителни неприятности.

— Сарсбрук? — каза господин Марш. — Как е възможно? И Никълъс! Наранен ли е!

Сарсбрук помагаше на най-младия член на семейство Марш да излезе от каретата.

— За Бога! Нещо е станало! Хайде да отидем при тях!

— Почакайте! — извика Уинфийлд. — Трябва да ви кажа нещо. Моля ви да не споменавате смарагдовата огърлица в присъствието на Сарсбрук.

— Какво? — каза господин Марш.

— Ще ви обясня по-късно. Достатъчно е да ви кажа, че този въпрос може да постави лорд Сарсбрук в неудобно положение и че ще бъде по-добре да не се споменава.

— Добре, добре — каза господин Марш и се втурна през стаята, последван от Лизи и Уинфийлд. Когато стигна до входната врата, той рязко я отвори. — Пандора! Никълъс! Какво се е случило?

— О, няма нищо сериозно, татко — каза Пандора. — Никълъс падна от едно дърво в парка, но няма защо да се тревожиш.

Уинфийлд забърза към Никълъс, който се облягаше тежко на виконта.

— Ударил си се, Ники.

— О, не си заслужава да говорим за това — каза Никълъс. — Ще се оправя. Така каза Уилис, слугата на лорд Сарсбрук. Той знае всичко за конете и разни такива работи.

— Отдъхнах си — каза господин Марш. Той погледна Сарсбрук. — Много съм ви задължен, господине.

— Татко — каза Пандора. — Искам да ти представя лорд Сарсбрук. Милорд, това е баща ми господин Марш и сестра ми Лизи. Вече сте се срещали с брат ми Уинфийлд.

Виконтът кимна на семейството на Пандора. Въпреки че беше извън себе си от възторг, Лизи успя да направи приличен поклон.

— Да влезем вътре — каза господин Марш. — Няма защо да стоим тук. Влезте, милорд.

Сарсбрук много охотно прие поканата. Семейство Марш го беше заинтригувало. Удиви го това, че всички те бяха доста представителни, красиви и имаха почтен вид. Господин Марш изглеждаше приятен и любезен човек, мислеше си виконтът. Той забеляза, че момичето Лизи е изключително симпатично, ако на човек се харесва грациозен, безплътен вид, което не се отнасяше за негова светлост.

Уинфийлд се усмихваше приятно, но се чувстваше неловко и се чудеше дали Сарсбрук е казал на Пандора нещо за смарагдите. Но щом по-голямата му сестра не му хвърляше неодобрителни погледи, той имаше причина да се надява, че темата не е била обсъждана.

Сарсбрук седеше сред семейство Марш и се държеше необикновено любезно. Той отправяше по-голяма част от вниманието си към Пандора, която намираще за крайно очарователна и много привлекателна. Всъщност, каза си той, ако не познаваше сам себе си толкова добре, би си помислил, че се е увлякъл по нея.

След малко виконтът каза, че трябва да си върви. Членовете на семейство Марш отново изразиха дълбока благодарност към него за добрината му към Никълъс, а след това господин Марш го изпрати до вратата.

Когато той напусна гостната, Уинфийлд се обърна към сестра си.

— Не мога да ти кажа колко удивен бях, че виждам Сарсбрук тук.

— Може да си представиш как съм се чувствала аз, когато се обърнах и го видях в парка — каза Пандора.

— Изглежда много любезен — каза Лизи. — Жалко, че не е много хубав.

— Не бих го нарекла грозен — каза Пандора.

— Може би, но той съвсем не е впечатляващ — отвърна сестра й.
— Но все пак е виконт и е много богат.

— Наистина е така — каза Никълъс. — Къщата му беше великолепна. Тъкмо както я описа Уинфийлд. Само да можеше да я видиш, Лизи!

— Да, само да бях там — каза Лизи с копнеж. — Вие двамата сте такива късметлии. Но нямам търпение да разкажа на Фийби за това. Представи си! Да срещнеш виконт и той да дойде в собствената ти гостна. Фийби ще позелене от гняв. Ники, разкажи ми всичко.

Когато Никълъс се зае да осигури на сестра си подробен отчет за приключението си, Уинфийлд дръпна Пандора настрана.

— Той каза ли нещо? Искам да кажа, спомена ли огърлицата?

— О, не, Уини. Предполагам, че вероятно е бил доста притеснен заради грешката си. Но ми каза, че ти си му обяснил всичко. Аз му отговорих, че е най-добре да забравим този въпрос.

— Да, разбира се — каза Уинфийлд успокоен.

В този момент господин Марш се върна в гостната и изрази мнението си, че лорд Сарсбрук е изключително мил човек.

Никълъс, който беше стигнал до същия извод, премести поглед от баща си към Пандора. Няма ли да бъде чудесно, ако сестра му се омъжи за виконта, мислеше си той. Никълъс обмисли въпроса и реши, че сигурно ще може да направи нещо, за да съдейства за този брак.

Като напусна жилището на семейство Марш, Сарсбрук нареди на кочияша си да го откара до дома на господин Такър. След малко пристигна там и се зарадва, че е открил приятеля си вкъщи. Но не се зарадва чак толкова, като видя, че госпожа Такър е в гостната заедно със съпруга си. Тъй като много искаше да разговаря насаме с Такър, Сарсбрук се отнесе с неприязън към присъствието на госпожа Такър.

Фани Такър не можеше да не забележи, че виконтът съвсем не изглежда доволен да я види. Няколко пъти се беше срещала с приятеля на съпруга си, но всеки път Сарсбрук беше хладен и сдържан. Тя беше добродушна млада жена, която, също като съпруга си, имаше широк кръг приятели.

Въпреки това, опитите на Фани да бъде любезна с виконта се бяха провалили. Тя определено имаше впечатление, че Сарсбрук не я харесва, въпреки уверенията на Такър, че не е така. За нея беше

загадка, как може нейният обичлив и нежен съпруг да има приятел като Сарсбрук.

Фани поздрави посетителя и се опита да изглежда доволна, че го вижда.

— Колко мило, че ни посетихте, лорд Сарсбрук — каза тя.

Виконтът кимна отсечено.

— Добър ден, госпожо Такър. Страхувам се, че искам да обсъдя някои лични неща със съпруга ви. Моля да ни извините.

Доста изненадана, че така безцеремонно я изгонват от собствената ѝ гостна, Фани успя да кимне.

— Да, разбира се, милорд. Моля да ме извините.

Тя хвърли един многозначителен поглед към съпруга си и напусна стаята.

— Робин — каза Такър, подразнен от приятеля си, — наистина ми се струва, че можеш да бъдеш любезен с Фани. Беше изключително груб.

— Така ли? — каза Сарсбрук. — Вероятно е така. Наистина се извинявам, Так.

— Е, добре — каза Такър. — Ще ти простя, но настоявам да направиш малко усилие и да бъдеш учтив с жена ми, Робин.

Сарсбрук кимна мрачно.

— Добре. Ще опитам да се справя по-добре. Ще учудя госпожа Такър с моя чар.

Такър се разсмя, забравил раздражението си.

— Нямам търпение да го видя. А сега, заповядай, седни, Робин.

Виконтът кимна отново и се настани в един стол. Такър седна до него.

— Трябва да говоря за нещо с теб — каза Сарсбрук. — Ще ме помислиш за абсолютно луд.

— Няма да се изненадам — Такър се разсмя на изражението на приятеля си. — Шегувам се, Робин. Хайде, кажи ми. Изглежда е сериозно.

— Не бих го нарекъл сериозно — поколеба се Сарсбрук. — По дяволите, ще ти кажа направо. Става дума за тази жена, госпожица М.

— Госпожица М.?

— От там идвам.

— Какво говориш, дявол го взел! — възкликна Такър. — Мили Боже, Робин, погрешно съм те преценил. Разкажи ми всичко!

— Умът ти е печално покварен, Так. Аз просто прекарах известно време в гостната на дамата, заедно с баща ѝ, двамата ѝ братя, сестра ѝ и един малък териер, наречен господин Стъбс.

— И какво правеше ти там? Не си я посетил, нали?

— Придружих нея и брат ѝ до дома. Той падна от едно дърво в Хайд парк. Аз се случих наблизо.

— Случи се наблизо? За Бога, това ми звучи като съдба, старче! И какво искаше да ми кажеш? Да не си се влюбил в тази госпожица М.?

Сарсбрук се замисли.

— Не знам, Так. Не знам много за любовта. А и едва познавам тази жена. Виждал съм я само два пъти. Но тя ме смущава по някакъв неясен начин, Так. След като я срещнах, непрекъснато мисля за нея. Това дяволски ме безпокои.

— О, но това е чудесно! — възкликна Такър.

— Съвсем не мога да забележа кое му е чудесното — изрече Сарсбрук раздражено. — Чувствам се като глупак.

— Разбира се, всеки влюбен мъж се чувства малко като глупак. Е, сърдечно се радвам за теб, Робин! И какво ще правиш сега?

Виконтът повдигна рамене.

— Нямам представа. Не знам нищо за тези работи. Струва ми се, че вуйчо ми е бил изключително голям щастливец.

— И сега ти искаш тази жена за себе си.

Сарсбрук погледна приятеля си сериозно.

— Мисля, че да.

— Скъпи ми Робин, не смятам, че това е чак толкова голям проблем. Предполагам, че дамата се нуждае от покровител. След като е била любовница на един мъж, тя без съмнение гори от нетърпение да си намери друг. Не мога даже да си представя, че тя няма да е доволна да има теб — богат, високопоставен и красив мъж.

Сарсбрук стана от стола си и закрачи из стаята. После се обърна намръщен към Такър.

— Изглежда ми нередно.

— Е, до известна степен е така — кимна Такър с усмивка.

— Не, имам предвид това, че е била любовница на вуйчо ми.

— Скъпи ми Робин, аз въобще не бих се тревожил за това. Вуйчо ти е пожелал ти да се грижиш за нея.

— Съмнявам се, че е имал точно това предвид — отвърна виконтът с язвителна усмивка. — Дори и да не смятах за абсолютно осъдително да взема тази жена за себе си, не знам как се правят тези неща. Как си взема човек любовница?

Такър се ухили.

— Не съм специалист, Робин, но предполагам, че вземането на любовница не се различава много от вземането на съпруга. Може би е малко по-трудно, тъй като човек трябва да бъде предпазлив. Трябва да примамиш тази жена. Покажи ѝ чувствата си. Купувай ѝ разни неща и ѝ обещавай каквото поиска. Според дневника на вуйчо ти, бих казал, че тази жена е добра плячка. Помисли какви наслади те чакат, Робин!

Сарсбрук се намръщи. Откакто срещна Пандора, той мислеше за много малко други неща.

— Трябва да ми се закълнеш, че няма да казваш на никого, Так. Дори и на жена си.

— За Бога, мислиш ли, че бих казал такова нещо на Фани? Уверявам те, че доста бих я шокирал. Ще запазя тайната ти, Робин. Имаш думата ми.

— Тогава ще си вървя, Так — Сарсбрук рязко се обърна. — Благодаря и лек ден. — Той спря до вратата на гостната. — Моля те, кажи на госпожа Такър, че съжалявам, че толкова скоро ви напускам и че ще очаквам с нетърпение да я видя някой друг път. Ето, бях много любезен, нали?

— Очарователно любезен? — съгласи се Такър с усмивка.

Сарсбрук се засмя и излезе бързо, като остави приятеля си, който поклащаше глава, развеселен от изненадващия обрат на събитията.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Докато Пандора Марш усилено се опитваше да се прави, че посещението на Сарсбрук ѝ е било съвсем безразлично, то Лизи не скриваше вълнението си от факта, че високопоставен благородник ги е посетил за втори път. Лизи изглежда смяташе, че на Сарсбрук му е толкова приятно с тях, че би ги посетил отново и че скоро те ще получат покана за събития, посещавани често от висшите кръгове на лондонското общество.

Колкото и да се опитваше Пандора да върне сестра си към действителността, Лизи отказваше да охладят въодушевлението ѝ. През остатъка от преди обедата Лизи бърбореше непрестанно за това как те скоро ще се срещнат с каймака на обществото. Сега по-малката сестра Марш беше твърдо решена да се омъжи за маркиз или най-малкото за граф, както довери тя на Пандора.

Следобеда Пандора придружи Лизи до приятелката ѝ Фийби Рейнълдс. Пандора не обичаше да посещава семейство Рейнълдс, защото смяташе Фийби за глупаво и несериозно момиче. И за да влоши още повече нещата, майка ѝ беше непоносим сноб и говореше неспирно. От друга страна, Лизи нямаше търпение да види Фийби и майка ѝ, за да им разкаже за посещението на Сарсбрук. Едва бяха седнали на дивана в гостната на семейство Рейнълдс и Лизи започна развълнувано:

— О, Фийби и госпожо Рейнълдс, никога няма да познаете кой идва вкъщи тази сутрин!

— Нямам представа — каза Фийби.

— Лорд Сарсбрук. Той е виконт.

Госпожа Рейнълдс беше пълна жена с посивяващи коси и младежко лице.

— Лорд Сарсбрук? Наистина ли?

— Да — кимна Лизи. — Когато брат ми паднал от едно дърво в Хайд парк, лорд Сарсбрук им помогнал — на него и на Пандора. Доведе ги вкъщи с неговата карета. Беше великолепна.

— Небеса — възкликна госпожа Рейнълдс. — Това е наистина забележително! Какъв е той, Пандора?

— Наистина не знам, госпожо — отговори Пандора. — Беше така любезен да ни помогне.

— Чувала съм за този господин — продължи госпожа Рейнълдс. — Говори се, че е студен като риба. Да, чувала съм някои неща за него. Лейди Върдън, една от важните светски дами, му е сестра. Срещала съм я и я намирам очарователна. Трябва да кажа, че нейна светлост прояви възхитително снизхождение и разговаря с мен у Алмак.

Пандора се усмихна. Госпожа Рейнълдс никога не пропускаше възможността да спомене, че тя и дъщеря ѝ веднъж бяха получили ценната покана, която осигуряваше достъп до салоните, където се провеждаха августовските балове, посещавани от лондонското висше общество. Госпожа Рейнълдс продължи:

— Говори се, че този Сарсбрук е много богат, но това не си личи от начина, по който живее. Той отбягва обществото и предпочита да живее заврян в книгите си, като стар училищен директор. Наскоро умрял вуйчо му, сър Хъмфри Мейтланд. Говори се, че когато завещанието влезе в сила, Сарсбрук ще получи още едно огромно богатство — въздъхна госпожа Рейнълдс. — Може ли да си представиш човек с такова положение и богатство да не е женен? Смятам, че това е връхът на егоизма, да не споделиш това богатство с жена и деца. На колко години е той, Пандора?

Пандора вдигна рамене.

— Не е много стар. Няма трийсет, предполагам.

— Е, все още може да се промени и да се ожени. Казват, че Сарсбрук се смята за заклет ерген и жените го отвращават. Предполагам, че ако наистина се ожени, съпругата му ще бъде най-нещастната жена.

— Но той е толкова богат! — не издържа Лизи. — Не знам как би могло да е толкова ужасно...

— Но, Лизи — обясни Фийби, — каква полза да се жениш за богат мъж, ако той е страшно стиснат?

— Да, така е — промълви замислено Лизи. — Каретата му беше страхотна, но той не изглеждаше кой знае как, нали, Пандора? Мислех си, че един виконт ще изглежда много по-великолепно.

— Смятам, че трябва да виним за това неговия шивач — отбеляза Пандора. — Винаги съм се възхищавала от хора, които не са роби на модата.

— Не роб на модата — повтори госпожа Рейнълдс. — Не ми харесва как звучи. Това ме кара да си представя много натруфена външност. Един мъж трябва да обръща внимание на тези неща, Пандора.

— Да, наистина — съгласи се Фийби. — Никога не бих могла да погледна втори път мъж, който не е завързал шалчето си както трябва.

Пандора успя само да повдигне леко вежди и да се усмихне учтиво на тази забележка. Стана ѝ много приятно, когато най-последно се върнаха вкъщи за чая. Господин Марш и Никълъс, който тъкмо беше привършил урока си по гръцки, отидоха при Лизи и Пандора. Както отпиваха от чая и си хапваха филийки с масло, разговорът неизбежно премина към лорд Сарсбрук.

— Госпожа Рейнълдс знаеше всичко за лорд Сарсбрук, татко — съобщи Лизи.

— Тази жена е чудо — леко се усмихна господин Марш. — Знае всичко за всеки. И какво каза за него?

— Че е много богат и че е заклет ерген — информира Лизи.

— Заклет ерген? — намеси се Никълъс.

— Да, това означава, че той не иска да се жени — обясни Лизи.

Никълъс погледна към Пандора.

— Но аз си мислех, че той може да се ожени за Пандора.

Забележката на момчето накара баща му и Лизи да избухнат в смях.

— О, Ники — извика Лизи, — това е прекалено смешно.

— Не виждам защо да е толкова смешно — намръщи се Никълъс пообиден.

— Това наистина не е чак толкова смешно — намеси се господин Марш. — Ти какво ще кажеш, Пандора, смяташ ли, че искаш да станеш виконтеса?

Пандора се надяваше да не се е изчервила. Тя отвърна шеговито.

— Надявах се да стана дукеса.

Баща ѝ и сестра ѝ отново се засмяха.

— Няма ли да е чудесно? — извика Лизи. — Да бъдеш дукеса! Би било толкова прекрасно! Разбира се, аз бих се спряла на маркиза

или контеса.

— Виждаш ли, Никълъс — усмихна се господин Марш. — Сестрите ти смятат, че виконтеса не им е достатъчно. Страхувам се, че ще разочароват лорд Сарсбрук.

— Вие само ме дразните — нацупи се Никълъс. — Струва ми се, че виконтеса е много високо положение.

— Така е — съгласи се Пандора. — И точно затова е абсурдно. Виждаш ли, Никълъс, господата като лорд Сарсбрук не мислят за бракове с незначителни същества като сестра ти Пан. Вероятно Лизи не отпада съвсем, защото тя е хубава.

— Но и ти си хубава, Пан — каза Никълъс.

Пандора се усмихна с обич на брат си.

— Това е много мило, Ники, но аз съвсем не съм хубава. И искам да те уверя, че лорд Сарсбрук не се интересува от никакви женитби, най-малко пък с мен.

Никълъс се смръщи, докато си наливаше още един чай. Не виждаше защо да е толкова невъзможно виконтът да се ожени за Пандора. Струваше му се, че той много харесва сестра му.

Сестрите и баща му взеха да разговарят за други неща, но Никълъс продължи да мисли за виконта. Сигурно можеше да се направи нещо, което да окуражи интереса на Лорд Сарсбрук към Пандора.

Никълъс смръщи вежди съсредоточено. Внезапно му дойде идея. Ще покани Сарсбрук на чай. Тогава виконтът ще има още една възможност да види сестра му и може би в края на краищата ще реши да се ожени. След като оформи отличния си план, Никълъс се усмихна и си взе още една филийка хляб с масло.

След като Сарсбрук остави приятеля си Такър, той се върна вкъщи. Яде съвсем малко за обяд, после закрачи из жилището си, минавайки от стая в стая, сякаш търсеше нещо. Прислугата наблюдаваше необичайното безпокойство на господаря си с голям интерес.

Най-накрая виконтът седна зад бюрото си в библиотеката и се опита да поработи върху превода от гръцки. След като не постигна особен успех в това начинание, той се предаде. Стана от стола си и се

запъти към прозореца, където остана, загледан към улицата и замислен за Пандора Марш. Откакто си тръгна от дома на Такър, той мислеше за малко други неща, освен за разговора с приятеля си за нея.

Такър изглежда си мислеше, че всичко е много лесно, реши виконтът. Според Такър, само той да помръдне пръст и Пандора Марш щеше да падне в прегръдките, а и в леглото му. В леглото, повтори си той. Между спомените от дневника на вуйчо му и мислите за лицето на Пандора и прекрасното ѝ тяло, умът на виконта бе завладян от различни въображаеми удоволствия.

— Господи — промърмори той, — тя трябва да бъде моя.

Докато крачеше неспокойно, Сарсбрук се насочи към практичната страна на нещата. Щеше да му се наложи да ѝ купи къща, щеше да даде достатъчно пари на семейството ѝ, за да бъдат те доволни.

Виконтът се зачуди каква ли сума ще е нужна, за да може господин Марш да приеме идеята. Сарсбрук се намръщи при тази мисъл. Разбира се, Марш няма да е единственият баща, който се прави, че не забелязва падението на дъщеря си, помисли си цинично виконтът. Ако цената е достатъчно висока, без съмнение Марш щеше да промени мнението си. В края на краищата светът беше такъв — хората с парите можеха да имат всичко, което си пожелаят. Сарсбрук отново се намръщи. Светът не му се харесваше особено много.

Размишленията на виконта се насочиха към самата Пандора. Ключът, разбира се, беше в това да я накара да го приеме. Вуйчо му се беше възползвал от нейната невинност. Сарсбрук щеше да бъде по-пряк. Ами ако Пандора не го иска? В крайна сметка тя беше отхвърлила предложението му за хиляда лири и годишен доход. Това само по себе си беше забележително.

Все пак тя изглеждаше разумно момиче. Всъщност изглеждаше много интелигентна. Тя със сигурност ще види предимствата на един такъв ангажимент с него. Той щеше да бъде много щедър. Тя щеше да има дрехи, слуги, всичко, което си пожелае.

Докато обмисляше положението, Сарсбрук си припомни думите на Такър. Приятелят му беше казал, че той трябва да я ухажва. Зачуди се как ли се прави това. Без съмнение то включваше да си много учтив, да се пишат писма и стихове и да се изтъква неувяхваща привързаност. Сарсбрук се смръщи недоволено. Не смяташе, че може да се справи

много добре с любовните писма. Разбира се, той никога не беше се опитвал да пише такива.

Внезапно виконтът се сети за сестра си Изабел. Колко ли изненадана щеше да бъде, когато открие, че той е отстъпил пред едно хубаво лице. Изабел със сигурност нямаше да е доволна да научи, че е насочил мислите си към непочтена връзка, вместо да изпълни дълга си и да си намери подходяща съпруга.

Жалко, реши той, че госпожица Марш е толкова неприемлива. Щом се налагаше да се обременява със съпруга, нямаше да е лошо, ако се окаже обвързан с прекрасната Пандора. Но човек едва ли може да обмисля брак с любовницата на покойния си вуйчо. Особено с любовница, чийто подвизи бяха така точно описани в дневника на вуйчо му.

Сарсбрук отиде до звънеца и позвъни на прислугата. Икономът пристигна при повикването.

— Да, милорд?

— Пригответе каретата ми, Арчър. Ще излизам.

— Добре, милорд — отвърна слугата, поклони се и се отправи забързано да изпълни нарежданията на виконта.

Малко по-късно Сарсбрук беше в каретата си, на път към жилището на сестра си. Беше се спрял на идеята сестра му да му помогне, като му осигури възможност да се види с Пандора. Ако тя се съгласеше да кани семейство Марш на различни събирания, той щеше да има повече възможности да я ухажва настойчиво. Разбира се, знаеше, че Изабел съвсем няма да е доволна, ако знаеше, че целта му е да направи Пандора любовница. Все пак, размишляваше виконтът, нямаше никаква причина Изабел да знае това. В края на краищата сър Хъмфри забележително добре е успял да запази в тайна личния си живот.

Когато пристигна до дома на семейство Върдън, виконтът нарочно се отправи пеша към портала. Икономът го посрещна и веднага го отведе в гостната.

Лейди Изабел Върдън с голяма изненада чу, че брат ѝ е дошъл да я посети. Идването му беше изключително необичайно, тъй като Сарсбрук нямаше навика да ходи на гости. Заинтригувана от думите на слугата, че лорд Сарсбрук чака в гостната, Изабел забързано отиде при него.

— Скъпи ми, Робърт, колко хубаво, че те виждам! — Тя забързано го целуна по бузата. — Съпругът ми ще бъде толкова разочарован, че сте се разминали.

— Дойдох да видя теб — каза виконтът. — Искам да те помоля за една услуга.

— Така ли? — учуди се Изабел. Не можеше да си спомни някога брат ѝ да е молил за услуга. Това ѝ изглеждаше много странно. — Казвай направо, Робърт. Ще направя всичко по силите ми, за да ти помогна.

Като погледна нетърпеливото изражение върху лицето на сестра си, той разбра, че трябва да действа много внимателно, ако не иска тя да си направи някакви погрешни изводи.

— Мисля, че получих покана за твоя годишен бал. Кога е той?

— Кога е? — отвърна като ехо Изабел. — Не ми казвай, че ще дойдеш! Да не си загубил поканата?

— Всъщност не. Хвърлих я в огъня.

— Робърт!

— Но сега реших да дойда.

— Много хубаво от твоя страна — отбеляза нейна светлост и изгледа брат си с любопитство. — След три седмици е. Ще се погрижа да получиш друга покана.

— Благодаря, Изабел. Иска ми се да поканиш и още някого, тоест няколко човека, с които се запознах напоследък.

— Кого имаш предвид, Робърт? Аз познавам ли тези хора? Искрено се надявам, че не са някои от твоите учени приятели.

— Не, съвсем не. Сигурен съм, че не ги познаваш. Господин Марш и синът му Уинфийлд Марш.

— Марш? Семейството ми е непознато.

— Има и две дъщери.

— Аха! — каза Изабел. — Две дъщери! Надявам се да ми кажеш, че си харесал едната от тези дъщери.

— Не ставай смешна — промърмори виконтът.

Изабел изглежда остана доволна от отговора.

— Е, надявам се да е така. Скъпи ми Робърт, много съм доволна. Надявам се, че не си харесал някое провинциално нищожество без нито едно пени. Представителна ли е?

— Трябва да те разочаровам, ако смяташ, че замислям женитба. Просто искам да помогна на това семейство да навлезе в обществото. Ще ти бъда благодарен за помощта. Това е всичко. Представи ги на всичките си изкуфели приятели.

— Но кои са те? И защо искаш да им помагаш?

Сарсбрук повдигна рамене.

— Вероятно е просто прищявка.

— Ти не си човек на прищевките, Робърт. Но няма да споря. Ще се заема с тези Марш, щом искаш. — Тя го погледна проникателно. — Нямам търпение да се срещна с тези дъщери.

Виконтът не отговори на забележката ѝ.

— Ще посетиш ли семейство Марш? Това е адресът. — Той извади листче хартия от джоба си и ѝ го подаде. — Посети ги още сега. Надявам се да ги убедиш да дойдат.

— Да ги убедя? Скъпи ми, Робърт, има хора, които биха продали първородното си дете, за да получат покана за някой от баловете ми.

Сарсбрук се усмихна.

— Тогава си тръгвам, Изабел...

— Но ти току-що пристигна!

— Да, да. Но знам колко си заета. Приятен ден, Изабел!

Виконтът изглежда бързаше да си тръгне. Когато той си замина, Изабел поклати глава, после погледна късчето хартия в ръката си и реши, че ще бъде много интересно да посети семейство Марш.

Три дни по-късно Майлс Брекли пристигна в Сарсбрук хаус. Брекли беше облечен в идеално ушито сако от граховозелен фин плат, жълтеникавокафяви панталони и лъснати ботуши над колената.

Олицетворение на шивашкото великолепие, Брекли беше свикнал да впечатлява по-обикновените личности. Затова той доста се засегна, когато икономът на Сарсбрук му отвори и го изгледа с очевидна неприязън. Брекли отправи високомерен поглед към слугата.

— Тук съм, за да се срещна с братовчед си — лорд Сарсбрук.

Тъй като от дълго време беше на служба при виконта, Арчър много добре знаеше какво мисли господарят му за господина, който сега стоеше пред него.

— Съжалявам, господин Брекли — каза икономът. — Господарят ми не е вкъщи.

Брекли се намръщи.

— Това няма значение — изсъска той, нахално се промуши покрай изненадания слуга и влезе в къщата. — Ще го почакам.

— Не смятам, че е разумно, господине — настоя Арчър. — Негова светлост може да отсъства много дълго време.

— Нямам нищо против да почакам. Да, ще изчакам в библиотеката. Няма нужда да ми показвате пътя.

Арчър се ужаси от наглостта на Брекли. Като знаеше, че господарят му ще бъде бесен, ако се върне и намери Брекли там, Арчър се опита да го спре.

— Съжалявам, господине — заяви той твърдо. — Настоявам да си вървите. Ще предам на господаря, че сте идвал.

— А аз казах, че ще чакам — кресна Брекли и продължи пътя си към библиотеката.

Арчър забърза след него, като не знаеше как да постъпи. Брекли влезе в библиотеката и седна на един стол.

— Тук ще ми бъде удобно. Веднага щом Сарсбрук пристигне, му кажете, че съм тук.

— Господине, наистина не мога да ви позволя да останете тук. Трябва да си вървите, господине.

— По дяволите, човече, няма да си вървя! — заяви Брекли. — Имам работа с господаря ви. Щом той пренебрегва писмото ми, аз трябва да дойда лично. Няма да позволя на един слуга да ми казва какво да правя. Сега се махайте!

Арчър се поколеба. Той не беше много едър и смяташе, че физически е неспособен да изхвърли от жилището отвратителния роднина на господаря си. И после, Брекли беше благородник. Изглежда, реши Арчър, не можеше да се направи друго, освен да позволи на младежа да остане, а след това да понесе последиците от гнева на виконта.

Икономът кимна рязко на Брекли, после излезе от стаята и забърза към помещението на слугите, за да обсъди въпроса с икономката на негова светлост.

Брекли остана много доволен от объркването на Арчър. Не се съмняваше, че прислугата на Сарсбрук има строги указания да не го

допуска вътре. Брекли стана от стола си и закрачи из стаята. Разгледа рафтовете с книги и си помисли, че братовчед му е пропилял за тях солидна сума. Самият Брекли нямаше голяма полза от книгите.

Той се приближи до бюрото на Сарсбрук и взе една книга от купа, сложен там. Когато я отвори и видя, че е на гръцки, Брекли я захвърли отвратен. Братовчед му беше толкова странен, педантичен човек, каза си той. Колко несправедливо беше, че Сарсбрук притежаваше всичките пари...

Брекли седна зад бюрото на братовчед си. Взе няколко листа и ги прегледа. Оказа се, че са стихове, написани с дребен, ъгловат почерк. Той остави листите с безразличие.

На бюрото имаше мраморно преспапие. Брекли го вдигна и разсеяно го огледа. Най-накрая го остави и заразглежда останалите предмети по бюрото на Сарсбрук. Там имаше малка дървена кутия и той я отвори. Съдържаше разни писма. Брекли ги извади и ги прелисти. Като откри, че не са особено интересни, ги върна обратно, но на дъното на кутията забеляза някакъв ключ. Извади го и го задържа в ръката си. Като забеляза, че едно от чекмеджетата на бюрото има ключалка, Брекли се зачуди дали ключът в ръката му може да го отвори. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. Прилягаше идеално. Брекли се усмихна. Какви ли тайни е скрил братовчед му тук? Щеше да бъде забавно да види. Спря за малко, за да погледне към вратата, после отключи чекмеджетото, отвори го и откри една книга. Извади я и я отвори.

— Дневник — промърмори той и заразгръща страниците. — Не мога да се сетя за нищо по-сुकно от дневника на братовчед ми. — Канеше се да върне книгата в чекмеджетото, но отново я отвори, за да хвърли още един поглед. — Хей, това не е на Сарсбрук — избъбри той, като прочете първата страница. — На вуйчо е. Защо ли този скръндза ще си мисли, че може да напише нещо, което си заслужава да бъде запазено за потомството? — Брекли прелисти дневника. — Какво е това? — възкликна той на глас, а очите му светнаха, като се спряха на един интересен откъс. — Боже мой!

Въпреки че Брекли мразеше четенето, сега очите му бяха залепнали за страниците. Той почти не вярваше на очите си. Удивен и зарадван, Брекли се ухили.

— Този похотлив, дърт козел — промърмори удивено.

След като прочете още няколко страници, спря и погледна към вратата. За късмет, там не се виждаше никой. Брекли затвори дневника. Пъхна го под сакото си, затвори чекмеджето, заключи го и върна ключа в дървената кутия.

Брекли стана от бюрото, излезе от библиотеката и напусна къщата, без да се обади на никого. След няколко минути Арчър се върна в библиотеката, придружен от двама лакеи. След като се консултира с икономката на негова светлост, той реши, че Брекли трябва да бъде изхвърлен от къщата, независимо с какви средства.

Арчър много се изненада, когато видя, че библиотеката е празна. Една от прислужниците каза, че е видяла някакъв господин да напуска къщата и да си тръгва с двуколка и това обърка икономата. Но той си отдъхна, като разбра, че не е необходимо да се изправя срещу Брекли.

Когато виконтът се върна вкъщи, Арчър му докладва за посещението на Брекли. Сарсбрук се намръщи, като чу за нахалството на братовчед си, но за облекчение на икономата, виконтът не изглеждаше прекалено заинтересуван.

Сарсбрук се оттегли в библиотеката и запрехвърля писмата от купа, пристигнал със следобедната поща. Като го преглеждаше, той се спря на едно писмо, адресирано с детски почерк. Отвори любопитното послание и прочете следното:

„Милорд, много се радвам, че сте добре. Трябва отново да ви благодаря за добрината да ми помогнете, когато паднах от дървото. Днес глезенът ми е много по-добре. Сестра ми Пандора смята, че е било много хубаво от ваша страна да ни помогнете и да ни докарате до дома.

Имах дяволски много неприятности с гръцкия, милорд. Татко не може да ми помогне, защото, както казва той, гръцкият му е ужасно ръждясал, а Уинфийлд казва, че никога не е научил достатъчно от гръцкия, за да може да си спомни нещо. Тъй като вие сте такъв специалист по тази тема, чудех се дали не може да ми помогнете. Знам, че е много дръзко от моя страна и Пандора много ще ми се разсърди, ако знае, че съм ви помолил.

Защо не дойдете в петък на чай? Четири часът ще
бъде чудесно. Ще ви бъда изключително признателен.

Най-покорен слуга на ваша светлост
Никълъс Марш“

Писмото беше белязано с две големи мастилени петна, но иначе беше много добро постижение за десетгодишно момче. Сарсбрук се усмихна. Той не обичаше децата. Със сигурност не харесваше отрочетата на сестра си. Все пак смяташе, че Никълъс Марш е доста поносим. Мисълта, че Никълъс го кани на чай, за да иска помощта му по гръцки, го забавляваше.

Виконтът беше много доволен от възможността да види отново Пандора. Той взе лист хартия и писалка и написа кратка бележка на господин Никълъс Марш, че приема поканата му.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Никълъс Марш се развълнува много, когато получи кратката бележка от Сарсбрук, в която се казваше, че виконтът ще дойде на чай в петък. Марта даде писмото от Сарсбрук направо на него и това беше голям късмет, тъй като другите членове на семейството не видяха печата на виконта върху восъка. Никълъс помоли Марта да не казва на никого, като обясни, че това е нещо като изненада. Марта много обичаше младия си господар и с удоволствие се подчини.

След това Никълъс отиде при готвачката и ѝ каза, че в петък ще има много важен гост. И тъй като готвачката беше вдъхваща уважение жена, която не обичаше особено изненадите, Никълъс трябваше да ѝ обясни, че гостът е виконт Сарсбрук и че Пандора не бива да знае, защото изненадата е за нея. Тези сведения заинтригуваха готвачката, за която беше много приятно да си мисли, че господарката ѝ е в такива приятелски отношения с един виконт. Готвачката смяташе също, че е голяма чест за нея една такава високопоставена особа да яде сладкишите ѝ за чай.

Никълъс се смяташе за истински гений, тъй като успя да уреди нещата със Сарсбрук и готвачката, но сега трябваше да се справи с проблема как да се отърве успешно от останалите членове на семейството по времето, когато ще бъде посещението. Уинфийлд не беше проблем, тъй като прекарваше много малко следобеди вкъщи, а и Никълъс знаеше, че ще има турнир по юмручен бой, който Уинфийлд не иска да пропусне. Господин Марш винаги прекарваше петъците с един стар училищен приятел — полковник в пенсия, който живееше наблизко.

Лизи беше друга работа. Никълъс не искаше по-малката им сестра да бъде там, защото смяташе, че за Пандора е по-добре тя да има вниманието на виконта само за себе си. Но какво да направи човек, за да отиде Лизи някъде? В края на краищата Лизи почти винаги излизаше от дома им придружена от Пандора или баща им.

И затова се оказа голям късмет, че Лизи получи бележка от приятелката си Фийби, в която тя я молеше да придружи нея и майка ѝ при посещението им у лелята на Фийби. Една карета дойде да я вземе малко след обяд и Лизи вече нямаше да им се пречка.

Необичайната за петъчния следобед тишина се стори много приятна на Пандора. Тя се оттегли в будоара си и започна работа върху нова рокля. Най-после Пандора правеше дреха за себе си. След като откри при последното си посещение в магазина за платове една чудесна коприна с цвят на праскова, Пандора най-накрая отстъпи пред настояванията на Лизи да ушие рокля и за себе си.

В едно от модните списания имаше модел, който Пандора смяташе, че е идеален за нея. От дълго време тя не беше имала нещо ново, защото беше много заета с гардероба на сестра си.

Малко преди четири часа Никълъс нахлу в стаята на сестра си.

— Пан, време е за чай.

Пандора погледна брат си. Коприната беше положена на шивашката маса и тя внимателно разрязваше плата.

— Страхувам се, че съм много заета в момента, Ники. Когато свърша, ще пием чай. Няма да ми отнеме много време.

— Просто исках да ти напомня.

— Сигурно си гладен.

— Да, така е.

— Е, добре. — Пандора остави ножиците си. — Предполагам, че няма да е лошо да поспра за малко. — Тя се изправи. — Ще пием чай щом искаш. Кажи на Марта. О, ето я и нея.

Прислужницата се беше появила в коридора.

— Марта, господарят Ники ми каза, че е гладен и иска чай.

— Добре, госпожице — отвърна прислужницата. — Посетителят ви пристигна. В гостната е.

— Моят посетител?

Никълъс изглеждаше малко попритеснен.

— Всъщност, Пан, той е мой посетител. Аз го поканих на чай.

— Поканил си някого на чай, без да ме попиташ? — възкликна Пандора много изненадана. — Защо трябваше да правиш такова нещо? Кой е той?

— Лорд Сарсбрук — каза Никълъс.

— Сарсбрук! — повтори Пандора и изгледа брат си объркано.

— Да, госпожице, той е — каза Марта.

— Никълъс!

— Надявам се, че няма да се сърдиш, Пан, но аз поканих лорд Сарсбрук на чай. Изпратих му писмо. Попитах го дали може да ми помогне за гръцкия. Смятах, че е добра идея.

— Никълъс Марш, смятам това за много лоша идея — сопна се Пандора разгневено. — Да пишеш на лорд Сарсбрук без мое знание! И да го молиш да ти помага по гръцки! О, Никълъс, лорд Сарсбрук си има много по-важна работа от това да дава уроци на един ученик.

— Но той каза, че ще се радва да дойде на чай — смънка Никълъс.

Пандора отправи изпълнен с разочарование поглед към най-малкия си брат. Никълъс беше поканил Сарсбрук на чай и беше попитал виконта дали ще му помогне за гръцкия! И виконтът е приел? Това направо не беше за вярване.

Погледна към огледалото над тоалетната си масичка и се ужаси. Косата ѝ беше в безпорядък. Беше облечена в стара рокля, която много отдавна беше излязла от мода.

— Чакай те големи неприятности, млади човече — обяви Пандора.

— Негова светлост чака, госпожице Пандора включи се Марта.

— Това ми е съвсем ясно, Марта — отвърна Пандора. — Ники, слез долу и забавлявай лорд Сарсбрук. Аз трябва да се преоблека и да се опитам да направя нещо с косата си. Марта, трябва да ми помогнеш.

Никълъс разумно потисна усмивката си. Смяташе, че всичко върви добре, въпреки раздражението на Пандора. Той излезе забързано от стаята и отиде да поздрави госта, който се беше изправил до прозореца и гледаше навън.

— Лорд Сарсбрук, благодаря ви, че дойдохте — изрече много учтиво Никълъс.

Виконтът се обърна.

— Господин Никълъс — поздрави той и кимна на момчето.

— Моля, седнете, милорд — покани го Никълъс. — Пандора ще бъде тук след малко.

— А баща ви къде е?

— О, той е на посещение у полковник Хърбърт. Те са много добри приятели. Полковник Хърбърт е герой от войната, нали знаете...

— Всъщност не знаех — отвърна виконтът.

— Е, татко казва, че е герой. Проявил е голяма смелост на Полуострова.

— Вероятно е достоен за уважение — съгласи се Сарсбрук и седна на дивана.

— О, така е — кимна Никълъс и седна до него.

— Ами брат ви и другата ви сестра? Тук ли са?

— Не, милорд. Лизи излезе, а Уинфийлд отиде да гледа боя.

— Боя?

— Между Джек Харпър и Джордж Джефрис. Не знаехте ли за него, милорд?

— Страхувам се, че не знам за това важно събитие, млади човече.

— Толкова ми се иска да бях достатъчно голям, за да отида — каза Никълъс с копнеж. — Предполагам, че и на вас ви се иска да сте знаел.

Лека усмивка се появи на устните на виконта.

— Вероятно ще ви разочаровам, но аз не се интересувам от бокс. Гледката на един побойник, който пердаши с юмруци друг побойник ме привлича много малко.

— О! — възкликна Никълъс, като изгледа негова светлост с любопитство. — И обичате гръцкия, милорд?

Сарсбрук едва не избухна в смях заради изражението на момчето. Очевидно Никълъс Марш го сметна за странна птица.

— Много харесвам гръцкия.

— Предполагам, че човек харесва това, което умее да прави добре — разсъди Никълъс несигурно.

Беше му много трудно да си представи, че някой може да обича гръцкия.

— А вие имате проблеми с предмета?

— Да, господине. През повечето време въобще не мога да се оправя. А господин Мосън иска да преведа цели шест страници. Аз съм свършил само една и съм сигурен, че всичко съм объркал.

— Защо не донесете книгата си, докато сестра ви се появи? Ще погледна какво сте направил.

— Много сте добър, милорд! — Никълъс скочи и се втурна да донесе книгата.

Когато той излезе, Сарсбрук стана от дивана и се заразхожда из стаята. Спря се пред един морски пейзаж и се загледа във вълните, уловени върху платното. Виконтът се чувстваше необичайно развълнуван. Не беше очаквал да намери Пандора и Никълъс сами вкъщи. Не можеше да повярва на късмета си.

— Лорд Сарсбрук!

Виконтът се извърна от картината. Ето я Пандора! Сарсбрук смяташе, че тя изглежда чудесно. Беше се облякла в рокля от щампован муселин, с дълги, прилепнали ръкави. Корсажът на роклята беше с много голямо деколте, но от уважение към скромността, от края на корсажа до малката, набрана якичка имаше едно прозрачно парче газ. Червената коса на Пандора беше опъната в кок на върха на главата ѝ, а няколко кичура по-къса коса се виеха покрай лицето ѝ.

— Госпожице Марш — поздрави негова светлост.

— Но къде е Никълъс?

— Отиде да донесе текста си по гръцки.

— О, Боже, толкова съжалявам, че ви е притеснявал с такова нещо. Обикновено е много добро момче. Сигурно го мислите за дете с ужасни маниери.

Сарсбрук повдигна рамене.

— Нищо подобно не си мисля. Той е достатъчно приятно момче. Нямам нищо против да му помогна за гръцкия.

— Моля седнете, лорд Сарсбрук — покани го Пандора. — Чаят скоро ще бъде готов.

Виконтът отново седна на дивана. Пандора се настани срещу него. Сарсбрук впери поглед в Пандора и забеляза колко умело са подчертани прекрасните ѝ гърди от роклята, която е облякла.

Пандора се опита да запази изражението на лицето си, защото, определено се чувстваше неудобно от това, че е сама в стаята с негова светлост.

— Вашите познания по гръцки са впечатлили силно брат ми.

— Със сигурност успех да го смутя — позасмя се виконтът. — Предполагам, че вие ме намирате за много ексцентричен.

— Аз? Не съм си правила такова заключение. — Пандора се усмихна. — Но, разбира се, аз вероятно не ви познавам добре. При продължително познанство може и да реша, че сте доста ексцентричен.

Сарсбрук се усмихна.

— Думите по-продължително познанство ми дават смелост, госпожице Марш. Много би ми допаднало да се опознаем по-добре.

Пандора доста се смути от забележката му и от изражението върху лицето на виконта. В този момент Никълъс отново влезе в стаята.

— Ето милорд. — Той седна на дивана до виконта. — Пандора, негова светлост ще ми помогне за това.

— Ники, аз наистина не смятам, че е подходящо да молиш лорд Сарсбрук да ти преподава.

— Уверявам ви, госпожице Марш, че го правя с удоволствие.

Сарсбрук взе от Никълъс книгата и листа, на който момчето беше нахвърляло превода си.

— Мисля, че не съм успял да го разбера особено добре, господине — каза Никълъс. — Откъсът за спартанците и за битката. Знам, че е погрешен.

Виконтът прегледа страницата от книгата, после прочете написаното от Никълъс.

— Не е прекалено зле. Даже е много добре, с изключение на този ред. Тук трябва да бъде въодушевени от звука на битката.

Никълъс погледна към книгата.

— А, ясно. Да, сега има смисъл. Това беше едното място, което не разбирах.

Той написа нещо с молив върху листа.

— А тук склонението е грешно.

— О, мисля, че знам как трябва да бъде.

Никълъс задраска една дума и написа друга.

— Да, точно така.

Никълъс се усмихна широко.

— Много ви благодаря, господине.

— Има още много работа, Никълъс — каза виконтът. — Но си мисля, че един ден, ако постоянстваш, може да станеш изключително начетен.

— Бих изненадал всички, ако стане така, лорд Сарсбрук — заяви Никълъс.

Той спря, но после продължи:

— Не знаех, че лордовете може да бъдат учени, господине.

— О, признавам, че не е много обичайно.

Той погледна към Пандора, която го наблюдаваше с преценяващ поглед. Марта внесе чая в гостната. Пандора наля чаша чай на виконта.

— Много любезно от ваша страна да помогнете на Никълъс.

— Няма нищо — каза Сарсбрук и взе чая си.

Кафявите му очи срещнаха впечатляващите очи на Пандора.

— Забавно ми е.

Пандора сведе поглед малко притеснена и се зае да налива чай на Никълъс и за себе си.

— Моля ви, кажете ни защо се интересувате толкова от изучаването на гръцки, лорд Сарсбрук — поде тя, като се надяваше гласът ѝ да звучи спокоен и безразличен.

— Винаги са ме интересували древните езици — каза виконтът. — Светът им винаги ми е изглеждал безкрайно по-добър от нашия.

— Наистина ли мислите така, милорд? — сви вежди Пандора. — Винаги съм смятала, че древният свят, въпреки цялата си слава в изкуството и литературата, е бил разяждан от робство, войни и жестокости.

— За разлика от нашето време, нали, госпожице Марш? — вметна виконтът със саркастична усмивка.

— Е, добре, ще призная, че нашето време със сигурност не е всичко, което бихме искали — отговори Пандора.

— Помислете само какви чудеса могат да се открият в древна Гърция! Помислете за Атина! За Партенона и Акропола! Нищо не може да се сравнява с това съвършенство в изкуството и архитектурата.

Сарсбрук говореше толкова въодушевено, че Пандора се усмихна. Не беше предполагала, че благородниците се вълнуват от нещо друго, освен лов и хрътки, коне и състезания.

— Искате ли да живея в древна Гърция — заяви изведнъж Никълъс.

— Защо, Ники? — погледна го Пандора. — Не мислех, че си толкова очарован от древната история.

— Ако живееш там — започна Никълъс, — нямаше да има нужда да уча гръцки, защото вече щях да си го знам.

Пандора погледна към виконта и двамата се разсмяха.

— Възхитителна логика — отбеляза негова светлост.

Като отпи от чая си, виконтът осъзна, че му е приятно. Рядко му се случваше да се чувства наистина приятно, освен може би с приятеля си Такър, или когато се отдаваше на книгите си.

— Извинете ме, госпожице Пандора. — Марта влезе в стаята. Тя протегна към господарката си сребърен поднос, върху който имаше визитна картичка. — Една дама иска да ви види, госпожице.

Пандора взе картичката.

— Лейди Върдън?

— Проклятие — промърмори виконтът. — Тя е вече тук.

Пандора го изгледа изненадано.

— Познавате ли лейди Върдън, милорд?

— Тя ми е сестра — отвърна виконтът.

— Покани я, Марта. — Пандора се обърна към Сарсбрук. — Ще ми бъде много приятно да се запозная със сестра ви.

Сарсбрук съвсем не изглеждаше доволен. Въпреки че той беше наредил на сестра си да посети Пандора, смяташе, че е лош късмет това да се случи точно през този следобед, когато и той е там. Тя вероятно щеше да си направи погрешни изводи и щеше да реши, че той мисли за женитба. Сарсбрук осъзна, че сестра му ще бъде шокирана, ако научи, че Пандора е госпожица М.

Щом Изабел влезе в стаята, Пандора погледна изненадано посетителката си. Въпреки че майката на Фийби ѝ беше казала, че сестрата на Сарсбрук е много известна, модерна жена, Пандора не беше подготвена да види личност, с толкова величествен вид.

Изабел носеше зашеметяваща наметка, изработена от светлолилава коприна, украсена с атлазени розетки. На главата ѝ имаше прелестно боне, поръбено със светлолилава коприна и украсено с пищна китка щраусови пера. Под бонето се виждаше изобилие от модно тъмни къдрици.

— Робърт! — възкликна Изабел, познала брат си, който тъкмо ставаше от дивана. — Не очаквах да те откроя тук.

— Нито пък аз теб, Изабел — отвърна виконтът.

Пандора се изправи и се усмихна на новата си гостенка.

— Ще оставя брат ми да ни запознае — каза Изабел и се усмихна в отговор на Пандора.

Изабел разглеждаше младата жена, която стоеше пред нея, със същия интерес, с който и Пандора я изучаваше.

Сестрата на виконта с удоволствие откри, че госпожицата, която най-после е привлякла вниманието на брат ѝ, е съвсем представителна жена. Критичната преценка на Изабел обяви Пандора за неособено голяма красавица, но достатъчно симпатична и с подобаващо изтънчен вид.

— Изабел, мога ли да ти представя госпожица Пандора Марш и брат ѝ Никълъс? Госпожице Марш, това е сестра ми лейди Върдън.

Дамите си кимнаха учтиво. Никълъс направи много представителен поклон. Изабел, която много обичаше децата, се усмихна на Никълъс.

— Как сте, млади човече?

— Много добре, благодаря, милейди — каза Никълъс и се усмихна в отговор на Изабел.

Той беше доста впечатлен от великолепието на Изабел. Смяташе, че тя изглежда като кралица.

— Моля седнете, лейди Върдън — покани я Пандора. — Много мило, че ни посетихте. Искате ли чай?

— С удоволствие.

Изабел седна на дивана и Никълъс побърза да се настани до нея. Виконтът приседна на един стол до Пандора.

— Много се радвам, че ви намерих вкъщи, госпожице Марш — започна лейди Върдън, докато Пандора ѝ подаваше чаша чай. — Брат ми ми каза, че се е запознал с вас. Думите му за вас бяха толкова очарователни, че нямах търпение да се запознаем.

Пандора не успя да скрие изненадата си от тази забележка. Тя хвърли кос поглед към Сарсбрук, но лицето на негова светлост не издаваше никакви чувства.

— Голяма чест е да ни гостувате, лейди Върдън — каза Пандора.

Изабел се усмихна мило, доволна, че младата жена изглежда осъзнава значението на това посещение. Великата лейди Върдън не благоволяваше често да посещава по-низшите смъртни.

— Надявам се, че не ви прекъсвам — отбеляза Изабел, като погледна брат си.

— Съвсем не — Сарсбрук се намръщи. — Просто обсъждахме древна Гърция.

— О, скъпи! Госпожице Марш, ще откриете, че това е единствената тема за разговор на моя брат. Смятам я за толкова

скучна... Аз не се интересувам много от антики, но в днешно време те много се ценят. Вие видяхте ли колекцията от мраморни статуи на Елджин, госпожице Марш?

— Не, не съм — отвърна Пандора.

— Статуите? — намеси се Сарсбрук. — Ти видя ли ги?

— Е, да, разбира се. Вчера ходих в Британския музей. Без съмнение имаше много народ. Но трябва да кажа, че не разбирам защо е цялата тази шумотевица. Аз нямам голяма слабост към гръцките статуи, госпожице Марш. Не сте ли съгласна, че щом някой плаща толкова голяма сума за скулптури, то би трябвало главите и другите подробности да са си на мястото?

Пандора се разсмя.

— Смятам, че има логика в думите на ваша светлост.

— Сестра ми е голяма еснафка, госпожице Марш.

Изабел отправи надменна усмивка към брат си, но не отвърна на забележката му.

— Трябва да придружиш госпожица Марш и брат ѝ, за да видят статуите, Робърт — предложи тя. — Въпреки че трябва да предупредя госпожица Марш, че ти вероятно ще я отегчиш до смърт с всичките твои научни познания по темата.

— Иска ми се да мога да видя колекцията от статуи — каза Никълъс нетърпеливо.

— Тогава ще отидем да ги видим — веднага обеща виконтът. — Ще се радвам да ви заведе. А също и баща ви и сестра ви, разбира се.

— Това би било много любезно, милорд — усмихна се Пандора.

Много ѝ се искаше да види мраморните статуи, които тъкмо бяха изложени в Британския музей. Закупуването на древногръцките статуи от Партенона и Акропола дълго се обсъждаше по вестниците. Мнозина, несъгласни с това, бяха недоволни от сто и шестдесетте хиляди лири, които британското правителство платило за античните богатства.

— Ако се отегчите до смърт, госпожице Марш, спомнете си, че съм ви предупредила — предупреди пак Изабел.

Пандора се усмихна.

— Искате ли от сладкиша, лейди Върдън?

— О, страхувам се, че не мога да остана, госпожице Марш — отвърна Изабел, като остави чашата си. — Страхувам се, че имам друг

ангажимент. Отбих се само да се запознаем и да ви донеса тази покана. — Изабел отвори дамската си чанта, извади един плик и го подаде на Пандора. — Това е покана за нашия бал. Ще ми бъде много приятно, ако вие и семейството ви можете да дойдете.

— Много мило, лейди Върдън, но не съм сигурна... — започна Пандора.

— Глупости — прекъсна я Изабел с величествено махване с ръка. — Няма да приема никакви извинения. Трябва да дойдете. Ще ви чакам.

— Почти като кралска заповед — отбеляза виконтът.

— И ти обеща да дойдеш, Робърт — каза Изабел.

— Скъпа госпожице Марш, толкова е трудно брат ми да бъде накаран да посети някое събиране. Той така се отвращава от обществото...

— И си имам достатъчно основания — отвърна язвително виконтът.

— Въобще няма да слушам безсмислените ти приказки, Робърт! А сега, госпожице Марш, трябва да се извиня, че посещението ми беше толкова кратко, но се страхувам, че трябва да вървя. Моля да ме извините.

Пандора побърза да увери нейна светлост, че оценява посещението ѝ, независимо от малката му продължителност. Изабел се усмихна отново, стана величествено от дивана и си тръгна.

— Сестра ви е много красива, лорд Сарсбрук — каза Никълъс.

— Така ли? — стресна се негова светлост. — О, предполагам, че някои смятат така.

— Наистина е така — присъедини се и Пандора. — И беше толкова любезна. — Тя погледна поканата. — Не мога да си представя защо тя ще кани семейството ми на такова събитие. Милорд, аз ще бъда като риба на сухо.

— Глупости — каза Сарсбрук. — Ще дойдете ли?

— Е, ще опитам.

— Добре — кимна виконтът. — А кога ще отидем в Британския музей?

— Милорд, наистина не е необходимо да ни придружавате до там.

Сарсбрук повдигна леко вежди.

— Госпожице Марш, уверявам ви, че никога не предлагам да направя неща, които не искам да правя. Защо не се посъветвате с баща си кога искате да отидете и после да ми пишете? Ще бъда на разположение по всяко време.

— Това наистина е много любезно от ваша страна...

Виконтът ѝ се усмихна и те се върнаха към чая. След като прекараха още един час в разговор, който се местеше от лорд Елджин в Гърция към поета Байрон, а после отново към домашното по гръцки на Никълъс, Сарсбрук си тръгна.

Никълъс беше извън себе си от щастие заради големия успех на посещението на негова светлост. Ясно беше, че Сарсбрук много харесва сестра му. Сега Никълъс беше още по-въодушевен по въпроса за виконта, защото го смяташе за най-свестния мъж, с изключение, разбира се, на собствения си баща.

Когато Никълъс излезе, за да освободи господин Стъбс, който беше изоставен в кухнята, Пандора седна в гостната и се загледа в поканата, която лейди Върдън ѝ беше дала. В този следобед имаше нещо недействително. Забележително беше, че една от известните светски дами я е удостоила с посещение, а после е поканила семейството ѝ на един от баловете на елита. Но още по-забележителен беше фактът, че несъмнено Сарсбрук е накарал сестра си да го направи.

Пандора смръщи вежди съсредоточено. Възможно ли е виконтът да има сериозни намерения спрямо нея? Сестра му изглежда окуражаваше вниманието му. Беше ли наистина вероятно един ден тя да се окаже съпруга на Сарсбрук? Само преди няколко дни тази мисъл щеше да изглежда съвсем абсурдна, но сега Пандора не беше толкова сигурна. Без съмнение Сарсбрук беше най-интригуващият мъж, когото е срещала някога. В него имаше нещо, което тя смяташе за много вълнуващо. Мисълта да бъде негова съпруга, да споделя леглото му, не ѝ беше неприятна.

Пандора огледа отново поканата и се усмихна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Уинфийлд Марш се върна у дома си в изключително лошо настроение. След като загуби петдесетте лири, заложи за Лудия Джак Харпър, Уинфийлд осъзна, че нещата не могат да бъдат по-зле. Само за няколко дни беше изгубил повече от парите, получени след залагането на смарагдовата огърлица. Вместо да ги използва, за да плати дълговете си, той ги беше проиграл безразсъдно, като си мислеше, че късметът му може да се обърне и той да спечели богатство.

Когато Уинфийлд влезе в гостната, той намери там баща си, сестрите си и Никълъс. Още щом прекрачи прага и Никълъс дойде при него.

— Уинфийлд! Никога няма да познаеш какво стана! Лорд Сарсбрук дойде на чай с Пандора и с мен.

— Какво? Тук? Днес?

— Не е ли ужасно? — извика Лизи. — Аз бях излязла с Фийби и с майка ѝ, за да посетим леля ѝ. Беше скучно до смърт, Уини. А се връщам тук и ми казват, че лорд Сарсбрук е бил на чай. И можеш ли да си представиш кой друг е идвал?

— Министър-председателят? — допусна Уинфийлд със сарказъм.

Господин Марш и Пандора се разсмяха на този отговор, но на Лизи не ѝ беше смешно.

— Лейди Върдън.

— Лейди Върдън? — удиви се Уинфийлд. — Тук? Сигурно грешиш.

Уинфийлд беше чувал за тази дама, както и всеки друг, който се стремеше към висшето общество. Тя беше една от известните домакини и можеше да реши съдбата на човек. Наистина беше голяма работа да си приет от лейди Върдън.

— Какво ще прави лейди Върдън тук?

— Тя е сестра на лорд Сарсбрук — поясни Пандора. — Изглежда негова светлост я е помолил да ни посети.

— Това е страхотно необичайно — каза Уинфийлд.

— Само като си помисля, че не съм била тук — изпъшка Лизи. — Ще умра от разочарование!

— Смятам, че ще оцелееш, Лизи — успокои я господин Марш. — Но развитието на нещата става изключително интересно. Оказва се, че Пандора има високопоставен ухажор. Никога не съм си мислил, че ще имам виконт за зет.

— Татко, много избързваш — намръщи се Пандора. — Мисля, че е грешка да се търси нещо кой знае какво в станалото.

Уинфийлд скръсти ръце на гърдите си. Струваше му се невероятно Сарсбрук да мисли за сестра му като за потенциална булка. О, самият той смяташе Пандора за изключително добро момиче и така нататък, но обикновено мъж, с ранга и богатството на виконта, си търсеше булка сред разглезените дъщери на благородниците.

И което беше по-странно, мислеше си Уинфийлд, Сарсбрук все още беше с впечатлението, че Пандора е била любовница на вуйчо му. Уинфийлд почувства прилив на вина при мисълта, че е бил много безпринципен, продължавайки объркването. Изглеждаше малко вероятно Сарсбрук да се кани да се жени за бившата любовница на сър Хъмфри. Уинфийлд се намръщи. Може би той има други, не така почтени намерения.

— Какво има, Уинфийлд? — каза господин Марш. — Нещо не е наред ли?

— Съвсем не, татко — отвърна младежът. — Просто си мислех.

— Ти не си чул всичко, Уини — продължи Лизи. — Лейди Върдън ни е поканила на бала си?

— По дяволите! — възкликна Уинфийлд, доста учуден. — Балът на лейди Върдън? О, там ще бъдат всички от висшите кръгове на обществото.

— Действително — съгласи се господин Марш.

— Нямам търпение да кажа на Фийби — обяви Лизи.

— Вероятно късметът ни се е променил — обобщи Уинфийлд.

— Ако Пандора ще се жени за виконт, аз мисля да реша да се омъжа най-малкото за пер — изписка Лизи.

— Най-малкото — повтори Уинфийлд и настроението му внезапно се подобри.

Всички се разсмяха, но въпреки веселото си изражение, Уинфийлд не можеше да не бъде малко разтревожен от тези последни промени.

На Сарсбрук почти не беше му се случвало да бъде в толкова добро настроение. След като напусна жилището на Пандора, той нареди на кочияша си да го откара в Хайд парк, там слезе, изпрати каретата си вкъщи и дълго се разхожда из парка, замислен за срещата си с Пандора. Докато вървеше, изглежда за пръв път забеляза дърветата, цветята и другите хора, които се радваха на чудесното време.

Не можеше да се отрече, че виконтът е влюбен. Той осъзна, че се наслаждава на образа на Пандора, седнала в гостната и отправила към него красивите си сиви очи.

Жалко, мислеше си негова светлост, че пристигна Изабел. Той се надяваше тя да си мълчи, вместо да раздрънква наоколо, че странният ѝ брат най-после си е намерил жена, която му допада. Сарсбрук се намръщи, защото разбра, че е сгрешил, намесвайки Изабел. Когато сестра му се заеме с Пандора, цялото внимание на обществото щеше да се насочи към нея. Това едва ли беше подходящо, ако човек иска да бъде предпазлив. Защо не беше измислил някакъв друг начин да се вижда по-често с Пандора, запита се той. Е, Изабел беше намесена, реши Сарсбрук, и нямаше връщане назад.

Когато виконтът се върна вкъщи, на вратата го посрещна неговият иконом.

— Денят е чудесен, нали, Арчър? — изрече вместо поздрав Сарсбрук.

— Така е, милорд — поклони се леко слугата, доста изненадан от забележката на виконта.

Господарят му нямаше навика да коментира времето или да разговаря за дреболии.

— Отивам в библиотеката, Арчър.

— Ще желае ли ваша светлост да вечеря в обичайното време?

Сарсбрук кимна и продължи към библиотеката. Там взе пренебрегнатите бележки по новия превод и ги прегледа. След известно време умът на виконта започна отново да се връща към Пандора.

Внезапно се замисли за сър Хъмфри. Много трудно му беше да си представи вуйчо си и Пандора. Самата мисъл го отблъскваше. Въпреки това, дневникът съществуваше. Сарсбрук се намръщи. Може би трябва да го унищожи. В края на краищата той беше изключително компрометиращ за Пандора, а и сега, когато тя толкова му харесваше, Сарсбрук наистина не искаше дори да го погледне.

Виконтът отвори дървената кутия на бюрото си и извади ключа за чекмеджето. Отключи го и го отвори. Като откри, че е празно, Сарсбрук можа единствено да се втренчи объркано в него. Издърпа чекмеджето докрай. Книгата беше изчезнала!

— Мили Боже — промърмори негова светлост, — това е чудовищно!

Сарсбрук отвори другите чекмеджета и ги претърси. Дали не беше пхнал дневника на някое друго място, се запита. Не, определено си спомняше, че преди няколко дни го остави в заключеното чекмедже. Очевидно някой го беше взел.

Сарсбрук нетърпеливо позвъни на прислугата.

— Милорд? — каза Арчър, като влезе в библиотеката.

— Арчър — поде виконтът, — от бюрото ми липсва нещо. То е много важно. Предполагам, че е откраднато.

— Откраднато, милорд? Сигурен ли сте?

— Не е тук — Сарсбрук го изгледа изпитателно. — Беше една книга, малка книга, обвита в паус. Беше заключена в чекмеджето. Искам да знам кой я е взел.

— Не мога да си представя, че някой от слугите я е взел, милорд — каза Арчър. — Вярвам, че на всеки член на това домакинство може да се има доверие.

— Кой тогава, Арчър? Тук идват малко посетители.

— Тук беше господин Брекли — обяви Арчър несигурно. — Той влиза в библиотеката, милорд. Оставих го тук за малко. Когато се върнах, него го нямаше.

Сарсбрук удари с юмрук по бюрото.

— Дявол да го вземе, Арчър! — кресна виконтът. — Ако Брекли е взел тази книга, положението ще стане много сериозно. Как можахте да му позволите да влезе тук? За Бога, не ви ли казах да не го пускате!

— Много съжалявам, милорд — промълви Арчър, като наблюдаваше с трепет господаря си.

— Махайте се — отрязва Сарсбрук. — Махайте се от очите ми!

Икономът побърза да излезе. Виконтът отпусна глава върху ръцете си. Защо не беше унищожил дневника!

— Дявол да го вземе — промърмори отново виконтът.

За слугите в Сарсбрук хаус вечерята беше много напрегната. Една от прислужниците беше чула, че негова светлост крещи на Арчър. Това беше изключително необичайно събитие. Действително, на Сарсбрук обикновено не му се налагаше да стига до викове, за да привлече вниманието на прислугата. По-често му беше достатъчно да отправи недоволен поглед към провинилия се слуга.

Виконтът вечеря сам, а после седна в гостната с чаша порто. Гледаше невидящо в огъня, замислен за дневника и за изчезването му.

— Милорд?

Сарсбрук вдигна очи. В стаята беше влязъл Арчър. Виконтът се намръщи срещу слугата. Искаше му се да не беше избухвал. Човекът си беше отличен иконом, работил за него доста много години.

— Да, Арчър.

Сарсбрук се надяваше, че тонът му ще даде увереност на слугата.

— Пристигна бележка за ваша светлост.

Арчър поднесе към господаря си един сребърен поднос.

— Благодаря, Арчър — кимна Сарсбрук.

Икономът видя, че гневът на работодателя му е утихнал и затова напусна стаята насърчен.

Сарсбрук отвори посланието и му хвърли един поглед.

— Каква наглост, дявол да го вземе! — избъбри той на глас.

Писмото беше от Брекли. В кратката бележка пишеше:

„Братовчеде, предполагам, че може би искате да разговаряте с мен по един въпрос, който ви интересува. Да

се срещнем в «Главата на елена», на Ръсел стрийт, в девет часа.“

Майлс Брекли Сарсбрук беше изкушен от мисълта да хвърли бележката в огъня и да забрави за идеята да се среща с братовчед си, но скоро взе по-добро решение. Щеше да бъде по-добре да се види с Брекли и да разбере какво иска.

Сарсбрук пристигна в кръчмата точно в девет часа. „Главата на елена“ беше оживено заведение, претъпкано с шумните си постоянни клиенти, които говореха гръмогласно, докато пиеха от чашите си, пълни с ейл или джин. Виконтът огледа кръчмата, за да открие братовчед си. Очите му скоро се спряха на Брекли, седнал на една маса между две жени. Когато забеляза Сарсбрук, той му махна.

Виконтът си проправи път до масата на Брекли, като заобикаляше груби мъже в най-различни стадии на напиване.

— За Бога, братовчеде! — извика Брекли. — Колко сте точен.

Жените вдигнаха любопитно погледи към виконта, който се намръщи на боядисаните лица и безвкусните им рокли.

— Хайде ставайте, момичета — продължи Брекли. — Имам да обсъждам една работа с негова светлост.

Жените се изправиха неохотно и напуснаха масата.

— Предлагам да изложите работата си колкото е възможно по-бързо, Брекли.

— О, точно това смятам да направя, братовчеде — кимна Брекли, после взе чашата с ейл, която стоеше пред него на масата, и отпи една дълга глътка. — Искате ли едно питие, милорд?

— Не — отказа Сарсбрук рязко.

— Добре, ще говоря направо по въпроса. Смятам, че притежавам нещо, което сигурно искате да ви бъде върнато.

— Тогава сте крадец и изнудвач, Брекли.

— Хайде, хайде, братовчеде, няма смисъл да ме обиждате по този начин. Смятам, че от двамата аз съм накърнената страна. Вие ме накарахте да повярвам, че ще изплатите определена сума пари на майка ми и мен, а аз не съм видял и пени от нея. Казахте ми, че трябва да ви пиша, както и направих, но вие не ми отговорихте.

— Не ми дадохте тази възможност, дявол да го вземе. Изключително нетърпелив сте.

— Имам нужда от парите — каза Брекли, — не мога да чакам безкрайно. Сега искам да се спазарим. За десет хиляди лири, парите, които ми дължеше вуйчо, аз ще ви върна една определена книга.

— И защо трябва да се интересувам от тази книга?

— Не знам, но щом човек заключва нещо в чекмеджето си, то е защото го смята за важно.

Сарсбрук вдигна рамене.

— Може да останете разочарован, Брекли. Какво ще направите, ако не ви дам парите?

— Тогава ще покажа тази книга на всички в Лондон. Може и да я дам да я размножат. Тайно, разбира се. Има си пазар за такива неща. — По лицето на Брекли се появи вбесяващо самодоволна усмивка. — Нашият скъп вуйчо Хъмфри ще стане прочут.

Виконтът се вбеси от братовчед си. Изражението на този човек го разгневи.

— Може да вървите по дяволите, Брекли — изсъска той. — Няма да ви дам нищо. Вашето мошеничество ви причини това, защото аз наистина имах намерение да ви отпусна пари. Сега вие няма да получите нищо, а съвестта ми ще остане кристалночиста.

Брекли изглежда остана изненадан.

— Лъжете — избъбри. — Никога не сте имал намерение да ми дадете нещо.

В този момент се провалиха опитите на виконта да контролира гнева си. Той скочи от мястото си, наведе се през масата и грубо сграбчи за реверите братовчед си.

— Дявол да го вземе, мошеник такъв! Ще ви пребия до смърт!

Брекли се стресна от неочаквания гняв на братовчед си.

— Оставете ме на мира! — изхленчи той.

Сарсбрук го пусна и без да продума повече, излезе от кръчмата. Щом влезе в каретата си, започна да се ругае. Не биваше да избухва. Трябваше да плати на Брекли и да си върне дневника. Сега братовчед му щеше да публикува дневника. Ще стане голям скандал, а името на сър Хъмфри ще бъде прицел на подигравки. Виконтът се намръщи, но после поклати глава упорито. Как щеше да се погледне в огледалото, ако бе позволил на Брекли да вземе връх над него?

Сарсбрук кръстоса ръце на гърдите си и се замисли дали омразният му братовчед вече не го е направил.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Зад жилището на семейство Марш имаше мъничка градинка. Колкото и малка да беше, тя позволяваше на Пандора да си отдъхне от грижите на градския живот. Често идваше тук да поседи и да се порадва на цветята.

На сутринта след посещението на Сарсбрук Пандора стана рано, отиде в градината и седна на хладната каменна пейка сред игликите и кошничките. Точно преди да се събуди тази сутрин, Пандора сънува нещо, което много я притесни и което я накара да се почувства необичайно неспокойна.

В съня ѝ Сарсбрук се появяваше пред нея, разтваряйки ръце сякаш за прегръдка. Пандора беше облечена в нощницата си, но това не ѝ се струваше странно. Беше се приближила нетърпеливо до него, после страстно го целуна по устните. Виконтът ѝ се беше усмихнал, преди безмълвно да развърже панделката върху деколтето на нощницата ѝ, като остави леката материя да се свлече на пода. Тя остана гола пред него, а очите му се плъзгаха по тялото ѝ.

— Много си красива, Пандора — бе промълвил той, протягайки ръце към нея.

Тя му се бе усмихнала, като позволи на ръцете му да я галят. После се беше събудила, объркана и неспокойна.

Бузите на Пандора се изчервиха от спомена. Как може да има такива непристойни мисли, запита се тя и притеснена се загледа към игликите в краката си.

Със сигурност не беше правилно да си представя тези неща. Една дама не бива да има такива мисли, си каза. Въпреки това, когато се събуди от съня си, беше закопняла за Сарсбрук и си беше пожелала той да е там, в леглото, до нея.

След като поседя в градината, Пандора се върна в стаята си. Там видя коприната с цвят на праскова и си каза, че ще трябва да работи наистина упорито, за да успее да свърши роклята навреме за бала на

лейди Върдън. Взе парчетата на корсажа и започна да ги забожда заедно.

Тя поработи около час, преди Лизи да надникне от коридора.

— Пандора... о, ти си много заета — по-малката от дъщерите на Марш влезе в стаята. — Какъв хубав цвят, Пан. Мисля, че ще изглеждаш чудесно.

— Ако успея да я свърша навреме — отбеляза Пандора.

— Разбира се, че ще успееш, Пан. Не е ли вълнуващо? Като си помисля, че ще ходим на бала на лейди Върдън! Прекалено прекрасно е!

— Неочаквано е — отвърна Пандора и започна да прави мънички бодове в плата.

Лизи се усмихна сияйно.

— Толкова се вълнувам! Надявам се да не се изложя.

Пандора се разсмя.

— Във всеки случай, дори и да се изложиш, ще бъдеш много красива, Лизи. Смятам, че господата ще се тълпят при теб.

— Надявам се да е така — засмя се Лизи. — Не искам да стоя през цялото време залепена за стената.

— Страхувам се, че има малка вероятност това да стане.

— Ти си най-добрата сестра, Пан! Толкова се радвам за теб. Че срещна лорд Сарсбрук, искам да кажа. Не мога да повярвам, че съм смятала, че трябва да се примириш с господин Андърууд. Колко абсурдно изглежда това сега. Лорд Сарсбрук ти подхожда много повече. А и не е толкова дебел. Всъщност той е много слаб. Не мислиш ли, че е прекалено слаб.

Пандора отново се разсмя.

— Не, не мисля.

— Добре — съгласи се Лизи. — А не смяташ ли, че е с много лош нрав?

— Аз го познавам съвсем малко, но не смятам, че има прекалено лош нрав.

— Значи наистина го харесваш?

Пандора кимна.

— Признавам си, че е така, Лизи.

Лизи се усмихна.

— Хубаво — каза тя. — А писа ли на негова светлост, за да го уведомиш кога можем да отидем да видим мраморните скулптури на Елджин?

— Не, още не съм, Лизи.

— Пандора, трябва да го направиш веднага. Снощи татко каза, че в четвъртък е отлично. Хайде, пиши му.

— Е, добре — каза Пандора и остави шева си.

— Ще бъде толкова вълнуващо — изрече замечтано Лизи. — Сега ще те оставя, Пан, за да можеш спокойно да пишеш на лорд Сарсбрук. Не се бави. Скоро ще стане време за закуска.

Лизи се отдалечи забързано, като остави сестра си да се чуди какво да пише на виконта.

Такър почука рязко с излъсканото месингово чукче на вратата на Сарсбрук хаус. Арчър му отвори и той му се усмихна весело.

— Добър ден, Арчър. Вкъщи ли е негова светлост?

— Моля, влезте, господине — каза икономът, доволен да види приятеля на господаря си.

Виконтът беше в лошо настроение и слугата се надяваше, че господин Такър ще може да го измъкне от него.

Такър влезе в библиотеката при Сарсбрук и се усмихна широко на приятеля си, седнал зад бюрото.

— Робин, старче, ето те отново, скрит в библиотеката, като заек в дупката си. Отново е чудесен ден. Хайде да отидем в парка.

— Не съм в настроение да ходя, където и да било, Так.

— Така ли? Не очаквах да те намеря толкова разгневен. Какво има?

Такър седна пред бюрото. Сарсбрук поклати глава.

— Познаваш ли братовчед ми Брекли?

— Знам кой е, но никога не са ни запознавали.

— Имаш късмет — отвърна Сарсбрук. — Братовчед ми е негодник. — Той замълча. — И крадец.

— Крадец? Мили Боже, Робин, какво искаш да кажеш?

— Дошъл тук преди няколко дни, налетял на слугата ми и влязъл да ме чака в библиотеката. Очевидно, докато е бил тук, е отворил заключеното ми чекмедже и откраднал дневника на сър Хъмфри.

— Дявол да го вземе! — извика Такър. — Как е узнал за него?

— Предполагам, че не е знаел. Просто случайно го е открил. Изглежда смята, че ще му платя, за да си го върна.

— Ама че проклетия! — изсумтя Такър. — Не мога да повярвам! Собственият ти братовчед?

— Да можеше да не ми е братовчед — изръмжа виконтът. — Изпрати ми бележка да се срещнем с него миналата вечер в една кръчма. И там поиска да му платя или щял да публикува дневника.

— Няма да посмее. Не може да публикува такова нещо.

— Може да даде да му го напечатат тайно и да се разпространява скришом. Бих казал, че ще се търси много.

— Предполагам, че тук си прав — каза Такър с усмивка. Като видя, че приятелят му се намръщи, той придоби по-мрачно изражение. — Е, бих казал, че това е дяволски план, Робърт. Ти какво направи?

— Казах му да върви по дяволите. Но сега се чудя дали не трябваше да му платя. И без това смятах да му дам някакви пари. Той така ме ядоса, че не можах да понеса мисълта да му дам каквото и да било.

— Смяташ ли, че ще изпълни заплахата си?

— Сигурен съм в това. Той си мисли, че ще стане голям скандал.

— Предполагам, че ще се получи бъркотия. Но не смятам, че това ще се отрази зле върху теб, само защото сър Хъмфри ти е вуйчо.

— За Бога, Так, работата не е в това! Не мога да понеса мисълта, че други ще четат дневника. Това, което пише за госпожица... М. Страшно ми се иска да бях го изгорил.

— Значи се безпокоиш за госпожица М.? — удиви се Такър. — Скъпи Робърт, никой не знае коя е тя. Аз въобще не бих се притеснявал за това.

— Вчера я видях отново, Так. Бях на чай в дома ѝ. Тя е най-прекрасната жена.

— В нейния дом? Звучи ми сякаш си напреднал в опитите си да спечелиш красивата госпожица М. Каж ми какво стана.

— Нищо не стана — отрязва сухо Сарсбрук. — Пих чай.

— Само с нея? — попита нетърпеливо Такър.

— Не. Малкият ѝ брат също беше там.

— Малкият брат? Е, малките братя са най-добрите придружители. Толкова е лесно да им дадеш паричка и да ги отпратиш.

Укоряващият поглед на приятеля му накара Такър да млъкне.

— Сестра ми идва там.

— Лейди Върдън е посетила госпожица М.?

— Аз я накарах да го направи. По моя молба тя покани дамата и нейното семейство на бала на Върдън.

— Всъщност, Робърт, предполагам, че нейна светлост ще бъде ужасно раздразнена, ако научи коя е в действителност твоята дама.

— Тогава ще е най-добре, ако не научи.

— Е, аз ще мълча като сфинкс — отвърна Такър, — но балът на Върдън е толкова голямо събитие... Множество очи ще се спрат на твоята госпожица М. Вероятно щеше да бъде по-добре, ако беше помолил сестра си да я покани на някое по-незабележимо събитие.

— Може и така да е, но, мили Боже, Такър, какво по-незабележимо събитие от бала на сестра ми! Там има толкова много хора, натъпкани в балната зала, и всички те се борят да бъдат забелязани, така че човек едва ли вижда някого.

— Без съмнение си прав. Но, скъпи ми Робърт, щом като повдигна темата за бала на Върдън, мислиш ли, че можеш да убедиш сестра си да покани Фани и мен също? Фани непрекъснато ми вади душата да те питам.

— О, добре, Так.

— А смяташ ли, че тя ще го направи?

— Не я моля често за услуги — отвърна виконтът. — Предполагам, че сестра ми няма да ми откаже.

— Това е чудесно! — зарадва се Такър. — Фани ще бъде толкова развълнувана.

— Не мога да разбера защо толкова иначе разумни хора са така настойчиви в желанието си да прекарат времето си сред такива празни и абсолютно глупави личности.

— Значи ти няма да дойдеш на бала, Робърт? — каза Такър, потискайки усмивката си.

— Уверявам те, че нямам желание да го направя.

— Но тогава няма да имаш възможността да танцуваш с една определена дама.

— Мразя танците — промърмори Сарсбрук.

— Това е защото все още не си имал подходяща партньорка — каза Такър със знаеща усмивка.

Сарсбрук се усмихна, като реши, че приятелят му вероятно е прав.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Британският музей беше многоуважавано място, където се показваха най-различни очарователни неща. Хората с научни склонности, както и тези, които предпочитаха любопитното и странното, бяха готови да го признаят за безкрайно интересно място.

Мраморните статуи на Елджин бяха една от значителните придобивки през тази година. Изложените древногръцки скулптури от легендарната Атина възбуждаха въображението на публиката и предизвикваха голям интерес към класическото изкуство.

Сарсбрук, въпреки голямата си привързаност към древна Гърция, все още не беше имал възможност да види мраморните статуи на Елджин и затова нямаше търпение да отиде в Британския музей. Разбира се, любовта на виконта към древна Гърция не беше единствената причина, поради която беше толкова доволен, че пътува към великия музей в Блуумсбъри. Всъщност Сарсбрук се интересуваше много повече от срещата с Пандора Марш, отколкото от древните статуи.

Виконтът седеше в каретата си, загледан през прозореца ѝ. Вече се приближаваше до дома на семейство Марш. Беше се погрижил с голямо старание за външността си, като каза на прислужника си, че трябва да бъде облечен така, че да е представителен. Прислужникът, който отдавна се опитваше да накара господаря си да проявява по-голям интерес към модата, се беше зарадвал и резултатът от необикновеното внимание на негова светлост към облеклото определено беше положителен. Сарсбрук изглеждаше впечатляващо в тъмносивото сако и светлобежовите панталони. Шалчето му беше завързано с помощта на прислужника в подобаващо модерен стил. Косата му, старателно подстригана тази сутрин от бръснаря, беше сресана в модния коринтски стил. Въпреки че никой нямаше да причисли негова светлост към контетата, той изглеждаше наистина като човек с благородно потекло.

Като пристигна пред дома на семейство Марш, виконтът изскочи от каретата и се отправи към вратата. Посрещнаха го веднага и го отведоха в гостната, където чакаха господин Марш и Никълъс. Скоро дойдоха и дамите. Лизи, която едва сдържаше въодушевлението си, изглеждаше зашеметяващо, облечена в рокля с цвят електрик и с подходящо жакетче. Съчетанието завършваше със забележителна сламена шапка.

Въпреки че смътно осъзнаваше, че Лизи е много симпатично момиче, Сарсбрук почти не забеляза по-малката сестра Марш. Вниманието му беше приковано от Пандора. Когато влезе в гостната, Пандора се беше усмихнала сияйно на виконта и той беше абсолютно замаян. Смяташе, че тя изглежда прекрасно със светлозелената наметка, поръбена със светлобежов сатен.

Тази дреха беше остаряла още преди няколко сезона и беше изоставена миналата година. Тъй като се нуждаеше от нещо, което да облече, Пандора набързо я беше преправила, като измени ръкавите и добави светлобежовия сатен.

— Готови сме, лорд Сарсбрук — обяви господин Марш, който нямаше търпение да се отправят към целта си.

— Тогава да тръгваме — разбърза се виконтът и предложи ръката си на Пандора.

Лизи и господин Марш си размениха многозначителни погледи, докато Пандора хващаше под ръка негова светлост. После всички се отправиха към каретата, където Сарсбрук любезно помогна на Пандора, а след това и на Лизи да се качат. Никълъс се вмъкна след тях, последван от баща си. Последен влезе Сарсбрук. Той седна на удобната кожена седалка и впери поглед в Пандора, която седеше диагонално срещу него.

Пандора забеляза, че тази сутрин виконтът изглежда особено красив. Тя се усмихна и отвърна на погледа му.

Никълъс заговори развълнувано, докато каретата се отдалечаваше по пътя си. Лизи и господин Марш се присъединиха към него, като си бърбеха доволни. Бяха много поласкани от това излизане — пътуваха в красива карета, в компанията на виконт.

Сарсбрук отговаряше кратко на забележките, отправени към него, защото не обръщаше особено внимание на разговора. Вместо това той наблюдаваше Пандора. Младата дама осъзнаваше много

добре, че вниманието на негова светлост е насочено към нея. Всъщност, тя не забелязваше почти нищо друго, освен погледа на тъмнокафявите му очи.

Когато стигнаха до Британския музей, виконтът слезе пръв от каретата и помогна на гостите си да излязат. Последна беше Пандора. Виконтът протегна облечената си в ръкавица ръка и тя я пое, докато слизаше по стъпалата на каретата. Сарсбрук сякаш нямаше желание да пусне ръката ѝ, когато тя стъпи на земята. Задържа я, доколкото имаше смелост и най-накрая я освободи неохотно.

— Предполагам, че често посещавате музея — каза Пандора, като си мислеше, че е най-добре да започне разговор.

— Така е, госпожице Марш — каза негова светлост и отново ѝ предложи ръката си. — Най-често ходя в библиотеката.

Пандора постави ръка върху неговата.

— Беше много мило от ваша страна да ни придружите — продължи тя и го погледна.

Виконтът впи тъмните си очи в нейните сиви очи, докато в него бушуваха чувства. Искаше му се да грабне Пандора в прегръдките си и да докосне устните ѝ със своите. Но вместо това успя да се усмихне.

— Правя го с голямо удоволствие, госпожице Марш.

— Отдавна не съм бил тук — намеси се и господин Марш и предложи ръката си на по-малката си дъщеря.

— Никога не съм бил тук! — обяви нетърпеливо Никълъс. — Искам да видя всичко.

— Ники, предполагам, че няма да има време да видим всичко — каза Лизи. — Дошли сме да видим мраморните статуи на Елджин.

— Знам — сопна се Никълъс, — но Уинфийлд каза, че има и балсамирана котка.

Всички се разсмяха.

— Ще се постареем непременно да видим и това — каза виконтът и те се приближиха до вратите на музея.

Изложбата на древногръцките статуи впечатли семейство Марш. Дори и Лизи, която малко се интересуваше от такива неща, не остана безчувствена при вида на великолепните фризове от Партенона. Наоколо имаше голяма тълпа от хора и това създаваше празнично настроение.

Сарсбрук, който обикновено ненавиждаше да бъде сред тълпата от хора, този път като че ли нямаше нищо против. Под ръка с Пандора, той беше много доволен, когато на няколко пъти блъсканицата на зяпачите я притискаше до него.

Пандора се чувстваше спокойна и щастлива, докато вървеше до виконта, обсъждайки прочутите статуи. Специалист по гръцка история, Сарсбрук беше извор на знания, но Пандора забеляза с одобрение, че той съвсем не е дребнав. От своя страна, виконтът беше доволен, че Пандора се оказа доста добре запозната с гръцката история.

Много бяха тези, които забелязаха Пандора и виконта, докато те се разхождаха между експонатите. Няколко романтично настроени дами решиха, че са много хубава двойка и очевидно са влюбени. Някои от мъжете наблюдаваха Сарсбрук със завист, забелязали сияещото лице на Пандора.

Един от посетителите на музея беше особено заинтригуван, когато видя Сарсбрук и Пандора. Блед младеж в контешки дрехи, той се изненада да види там виконта, в компанията на две дами, един мъж на средна възраст и някакво малко момче. Този господин, на име Уилкок, не се познаваше със Сарсбрук, а само го беше виждал.

Уилкок беше добър приятел на братовчедата на виконта — Майлс Брекли. При няколко случая Брекли беше показвал виконта на Уилкокс думите, че той е чудовищно, безчувствено същество. След като огледа с отегчен поглед статуите, Уилкок насочи лорнета си към Сарсбрук.

— Казвам ти, Фийлдинг — каза той, като се обърна към придружителя си, — това е виконт Сарсбрук. Братовчед е на Брекли.

Приятелят му, висок и кльощав младеж, облечен със сако в цвят бордо, се загледа към виконта и Пандора.

— Не бих го познал, Уилкок. Този човек е почти отшелник. Никога не съм се срещал с него.

— Знам, че е той — настоя Уилкок. — Чудя се коя ли е дамата с него. Брекли винаги ми е казал, че братовчед му мрази жените и е истински монах.

Фийлдинг огледа Сарсбрук с нов интерес.

— Предполагам, че Брекли не е вярно осведомен. Виж го как я гледа. О, знаеш ли, мисля, че познавам дамата.

— Така ли?

— Да, това е сестрата на Уинфийлд Марш. Познаваш Марш, разбира се. Той винаги има ужасен късмет на Фаро.

— О, да, разбира се.

— Наистина — продължи Фийлдинг. — Виж, ето го господин Марш, бащата на Уинфийлд. Той е симпатичен човек. Да, дамата е Пандора Марш.

— Това е много интересно — каза Уилкок. — Изглежда дамата е направила голямо завоевание. Този човек е богат като самия цар Мидас.

— Ако успее да го върже. Всъщност бих казал, че тя се справя доста добре — каза Фийлдинг. — Каквото и да си мисли Брекли за него, Сарсбрук е голяма работа на брачния пазар.

Уилкок кимна. Ще трябва да каже на приятеля си Брекли за Сарсбрук и тази дама. Беше сигурен, че Брекли ще бъде силно заинтригуван.

Сарсбрук и Пандора продължаваха напред, без въобще да осъзнават, че възбуждат голям интерес. След като видяха всички прочути статуи на лорд Елджин, както и балсамираната котка, най-после дойде време да напуснат музея.

Когато влязоха в каретата, всички изглеждаха преизпълнени с въодушевление и нямаха търпение да поговорят за видяното. Мина известно време, преди една пауза в разговора да позволи на Никълъс да заговори.

— Едно нещо не мога да разбера за гръцките статуи, милорд.

— И какво е то, Никълъс?

— Ами защо гръците като че ли не са обичали да слагат дрехи на никого.

— Никълъс! — кресна Лизи ужасена.

Пандора сложи ръка на устните си, за да прикрие усмивката си.

— Мисля, че ще бъде най-добре да запазиш размишленията си за себе си, Никълъс — каза твърдо господин Марш.

— Но младежът зададе един много хубав въпрос — възпря го виконтът със снизходителна усмивка. — Просто гръците са смятали човешкото тяло за най-съвършеното и прекрасно творение. Не са смятали, че е срамно човек да го наблюдава.

Сарсбрук погледна Пандора, като си мислеше, че гръците са били прави в това си твърдение.

— Смятам, че гърците са били много интересни хора — обяви Никълъс.

Всички се разсмяха. Сарсбрук се забавляваше страхотно. Той настоя семейство Марш да дойде с него на чай в Сарсбрук хаус.

Като влезе в дома на виконта, семейството на Пандора беше силно впечатлено от великолепието му. Господин Марш и Лизи с възхищение оглеждаха величественото жилище, като забелязваха разкошните мебели и прекрасните картини.

Посещавайки отново къщата, Пандора сякаш усети нещо недействително. След като си беше позволила да си представя себе си като лейди Сарсбрук, сега, когато беше в Сарсбрук хаус, това ѝ изглеждаше невероятно. Как може тя, Пандора Марш, да си мисли, че може да стане господарка на такова място?

— Къщата е великолепна, милорд — каза господин Марш. — Сигурно много се гордеете с нея.

— Хубава къща е — отвърна негова светлост.

В действителност никога не се беше замислял за това. Беше израснал както тук, така и в по-величествени и от Сарсбрук хаус провинциални къщи, затова я приемаше като даденост.

— Искате ли да видите и останалото?

Сарсбрук изненада дори себе си, защото не беше човек, свикнал да развежда посетителите си из величествената постройка.

Като предложи отново ръката си на Пандора, Сарсбрук поведе цялото семейство Марш през огромните стаи и коридори на дома си. Слушаше учтиво въпросите на Никълъс и бездиханните възклицания на Лизи от чудесата в различните стаи.

Пандора вървеше с виконта, но беше необичайно притихнала. Когато другите бяха погълнати от разглеждането на картините в галерията с портретите, негова светлост се обърна към Пандора.

— Какво има, госпожице Марш? Изглеждате много умислена.

— О, няма нищо, милорд — отвърна Пандора, като вдигна поглед към него. — Просто съм завладяна от дома ви. Великолепен е.

— Предполагам — кимна виконтът, — но когато човек е привикнал, това не изглежда така.

— Много е голям, милорд — каза Пандора. — Човек се чувства толкова незначителен.

Сарсбрук притисна ръката ѝ.

— Мисля, че не бива да се чувствате така, госпожице Марш. — Той замълча. — Пандора.

Това, че той използва малкото ѝ име, сякаш наелектризира Пандора. Тя вдигна поглед към него, а сивите ѝ очи изучаваха неговите. Виконтът трябваше да използва цялата си воля, за да се въздържа да не я прегърне.

— Милорд, ще ни разкажете ли за този господин? — каза господин Марш, като посочи една от картините на стената.

Сарсбрук откъсна поглед от Пандора.

— Разбира се, господине — каза той. — Елате, госпожице. Семейството ви иска да узнае за моите знаменити предшественици.

Пандора се облегна на ръката на Сарсбрук и двамата отидоха при господин Марш.

След като завършиха обиколката на дома, виконтът придружи посетителите си до гостната, където беше сервиран чай. Тъй като никога не беше виждал толкова много прекрасни неща за ядене, Никълъс се зарадва, че е много огладнял.

Пандора пък, от друга страна, въобще не можеше да хапне, защото осъзна, че близостта на виконта е много обезпокоителна. Тя се опита да се престори на безгрижна, докато Лизи бърбеше непрестанно за чудесата, видени в Сарсбрук хаус, но посещението я беше поизтощило.

Когато срещна погледа на Сарсбрук, Пандора успя само да се усмихне и да си помисли, че вече е влюбена.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Майлс Брекли седеше в шезлонга в спалнята си и разсеяно отпиваше от чашата си с вино, докато преглеждаше някакво спортно списание. Въпреки че минаваше обяд, Брекли все още беше облечен в копринения си халат. Както обикновено, до късно предната нощ той се беше веселил в компанията на своите приятели — гуляйджии.

Брекли, заедно с още няколко млади господа бяха прекарвали голяма част от вечерта в място, което някои по-големи морализатори биха нарекли свърталище на комарджии. Там той прекара доста плодотворна нощ, печелейки на хазарт, а после в наслади с една от леките жени.

Сега, под безстрастната утринна светлина, Брекли отново се сети за Сарсбрук. Често си мислеше за него след неуспешната среща в кръчмата преди около седмици. Брекли се намръщи при този спомен. Той се поизненада от поведението на Сарсбрук, защото смяташе, че виконтът ще прояви голямо желание да му сътрудничи, за да си върне дневника на сър Хъмфри.

Брекли стана и отиде до гравирания дъбов гардероб, който стоеше в стаята му. Отвори вратата и извади дневника от скривалището му. После се отпусна отново на шезлонга и зачете написаното от сър Хъмфри. Забравил за братовчед си, Брекли се усмихна, когато зачете за госпожица М.

Малко по-късно на вратата се появи икономът на Брекли и съобщи за пристигането на посетител — господин Уилкок. Въпреки че не гореше от желание за компания, на Брекли му се искаше да види своя добър приятел.

— Ще приема господин Уилкок. Покани го тук. Слугата кимна, оттегли се и след малко се върна с госта.

— Брекли, толкова се радвам, че те намерих вкъщи...

Уилкок се усмихна леко на приятеля си. Той беше облечен в прилепнало сако в сливово синьо и панталони с цвят на слонова кост. Реверите му бяха скандално високи, а шалчето беше бухнато в

основата на врата му в пухкаво изобилие. На врата му, вързан със сатенена панделка, видеше лорнет със скъпоценни камъни, а високите до коленете ботуши бяха украсени със златни пискюли. Уилкок беше истински образец за шивашките подвизи.

— Къде мога да бъда в такъв час, Уилкок? Какво, по дяволите, правиш тук по това време.

— Скъпи ми приятелю, тази сутрин станах с лястовичките. И защо не? Легнах си в такъв нечовешки час. Предполагам, че едва ли бе станало полунощ. Но бях осъден да прекарам миналата вечер у дома, с майка ми и сестрите ми. Не можеш да си представиш какво изстрадах. Забавлявахме сър Джефри Хокинс. Той е толкова скучен, но ще се жени за Арабела. Тя го смята за истински образец на съвършенството. Наистина има по две хиляди на година, но според мен, това е единствената му добродетел.

— Горкият Уилкок — избъбри Брекли с престорено съчувствие.

— Не съм ти казал дори половината — продължи Уилкок и седна на един стол до приятеля си. — Вчерашния ден прекарах в Британския музей и зяпах статуите на Елджин. Беше страшно скучно, но всички отиваха да ги видят и ми се стори, че и аз трябва да го направя. Там имаше толкова много хора, но трябва да ти кажа кого видях.

— Нямам представа кой може да е, Уилкок.

— Ами братовчед ти Сарсбрук.

— Сарсбрук? Мътните да го вземат този човек.

— Да, така е — отвърна Уилкок с усмивка. — Той беше с една млада жена. И според моите наблюдения, беше съвсем омаян от нея.

— Жена? С братовчед ми? Ти познаваш ли я?

— Знаех, че ще те заинтригувам. Женската беше симпатична. Аз не я познавам, но Фийлдинг се сети, че тя е госпожица Пандора Марш, сестра на Уинфийлд Марш.

— Уинфийлд Марш?

— Сигурно го помниш. Преди две седмици загуби ужасно у госпожа Финч. Той е симпатяга, има тъмна коса. Много приятен човек. Приятел е на Олдрих.

— А, да, наистина го помня — сети се Брекли, — но никога не са ни запознавали.

— Той има още една сестра. И тя беше там. Страшна красавица! Но трябва да кажа, че братовчед ти изглеждаше поразен от тази

госпожица Марш. Аз не харесвам червенокоси по принцип, но смятам, че тя е доста представителна.

— Червенокоса? — каза Брекли и се замисли. — Като госпожица М.

— Госпожица М.?

Брекли кимна, затвори дневника, който четеше, и го подаде на приятеля си.

— Това е дневникът на вуйчо ми.

Уилкок пое книгата.

— На вуйчо ти сър Хъмфри Мейтланд?

— Съвсем същия. А ти смяташе вуйчо за безцветен стар отшелник. Прочети това и ще промениш мнението си.

— Трябва ли? — каза Уилкок. — Мисля, че нямам настроение да чета мемоарите на един старец.

— Прочети го — нареди му Брекли.

Уилкок въздъхна и отвори книгата. Прочете първата страница и продължи с втората. Докато стигне до третата, вече беше силно заинтригуван.

— Небеса! — възкликна той и продължи да чете. Брекли се ухили на изражението на приятеля си.

— Въобще не е скучно, нали?

— Наистина не е! Как се сдоби с това?

— Беше притежание на Сарсбрук.

— И той ти го даде?

— Не, да кажем, че съм го намерил в дома му и съм го взел назаем.

Уилкок го слушаше едва — едва. Той продължи да чете, като обръщаше страниците на книгата в трескава последователност.

— Хайде, хайде, Уилкок, видя достатъчно. Върни ми го.

— Жесток човек си, Брекли. Не съм свършил.

— Върни ми го.

Уилкок върна неохотно дневника на приятеля си.

— Сега ми кажи повече за жената, с която е бил братовчед ми.

— Знам много малко за нея. Както ти казах, тя е много симпатична.

— Ами семейството ѝ?

— Провинциални нищожества. О, те са достатъчно почтени, но нямат пари, нито пък връзки в обществото. Наистина се чудя как ли се е срещнал Сарсбрук с нея. Ако тя се омъжи за него, това ще е голям късмет за нея.

— Едва ли тази, която се омъжи за братовчед ми, ще има късмет — промърмори Брекли.

— Скъпи приятелю, знам колко го мразиш, но той е така ужасно богат. Човек не може да забрави това.

— О, дори и за миг не го забравям — изръмжа Брекли и погледна към дневника. — Не ти ли се струва любопитно, че братовчед ми внезапно започна да се разхожда с някаква жена из града?

Уилкок повдигна рамене.

— Не виждам нищо странно в това, Брекли.

— Тя има червена коса?

— Да, но какво от това?

— Ами госпожица М. има червена коса.

— Госпожица М.? — Очите на Уилкок се отвориха широко. — Не искаш да кажеш, че смяташ Пандора Марш за госпожица М.?

— И е просто съвпадение, че тя има червена коса и името ѝ започва с буквата М?

— Все пак не виждам защо ще си правиш веднага такива изводи — каза Уилкок неуверено.

— А защо не? Моят братовчед държеше този дневник заключен в едно чекмедже.

— Заключен в чекмедже? Как си го взел?

— Това въобще няма значение, Уилкок. Но той беше скрит и заключен. Без съмнение Сарсбрук го е получил от вуйчо ми, преди той да умре. Може би богатството не е всичко, което сър Хъмфри е оставил на братовчед ми.

— Наистина ли? — изпъшка Уилкок. — Това е интересна теория. Ако е така, то братовчед ти има най-дяволския късмет от всички, които познавам.

Брекли кимна замислено, а после предложи на посетителя си чаша вино.

Уинфийлд беше изключително заинтригуван от разходката до Британския музей. Тъй като не си беше вкъщи, когато членовете на

семейството му се върнаха, той не успя да научи нищо до следващия ден.

Когато слезе при баща си, сестрите си и Никълъс за обяд, Уинфийлд не трябваше да чака дълго, преди Никълъс и Лизи да се впуснат в подробно описание на събитията от предния ден.

— Лорд Сарсбрук беше изключително внимателен — задъхваше се Лизи. — И изглежда, че много харесва Пандора. Няма да се изненадам, ако ѝ направи предложение много скоро.

Пандора, въпреки че се надяваше на същото нещо, смяташе, че е най-добре да ги отклони от този род размишления.

— Е, Лизи, в това не съм съвсем сигурна...

— Ще приемеш предложението на лорд Сарсбрук, нали Пан? — вметна Никълъс.

— Разбира се, че ще го направи, Ники — каза Лизи. — Защо, за Бога, ще отказва такова предложение? Ще стане лейди Сарсбрук! Ще бъде много богата. О, това би било прекрасно! Като си представя, че сестра ми може да бъде важна дама.

— Значи ще го приемеш, така ли, Пан? — настоя Никълъс, отправил поглед към Пандора.

Тя се усмихна.

— Предполагам, че да. Въпреки че идеята да бъде важна дама ми се струва доста обезкуражаваща. Да бъде господарка на Сарсбрук хаус. Не съм сигурна, че ще мога да се справя.

— Мила моя — намеси се господин Марш, — ще се справиш чудесно. Няма никой по-разумен и практичен от моята Пандора.

За Уинфийлд разговорът ставаше все по-смуцаващ. Семейството му беше решило, че Пандора ще става булка на Сарсбрук, а обикновено разумната му сестра очевидно беше се, влюбила в този човек. Той се намръщи. Когато каза на виконта, че Пандора наистина е била любовница на сър Хъмфри, Уинфийлд съвсем не беше предполагал, че негова светлост ще мисли за брак с нея.

Според това, което Сарсбрук знаеше сега, той сигурно си мислеше, че Пандора е жена с леки нрави. Поради това на Уинфийлд му се струваше много по-вероятно намеренията на виконта въобще да не са почтени. Той не познаваше Сарсбрук, но беше светски мъж и знаеше, че благородници, с положението на Сарсбрук, обикновено нямат угризения, когато става дума за жени.

Уинфийлд се изруга наум за поведението си. Нямахте съмнение, че е бил отвратителен негодник, реши той. Ако Пандора знаеше какво е казал на Сарсбрук, тя нямаше никога да му проговори. Той отново се намръщи, замислен за смарагдовата огърлица. Фактът, че я е взел от Сарсбрук, го притесняваше непрекъснато.

Пандора не пропусна да забележи, че брат ѝ изглежда много недоволен и умислен по време на обяда. Когато станаха от масата, тя сложи ръка на рамото му.

— Случило ли се е нещо, Уини? — попита тя.

Уинфийлд наблюдаваше мрачно как другите напускат трапезарията.

— Не, Пан, няма нищо.

— Изглеждаш толкова навъсен. Според мен би трябвало да си много доволен да чуеш колко любезен е бил лорд Сарсбрук.

— Не смятам, че би трябвало да съм доволен от мисълта, че той толкова се е сближил със сестра ми.

Пандора го изгледа изненадано.

— Лорд Сарсбрук се държи напълно подобаващо през цялото време.

— И предполагам, че си се влюбила в него.

Пандора сведе поглед.

— Не знам. Може би.

— Проклятие! Пан, ти не си глупачка като Лизи, която си мисли разни романтични тъпотии. Съвсем сигурна ли си, че намеренията на Сарсбрук са почтени?

— Какво искаш да кажеш?

— Момиче като теб трябва да внимава, Пан. Наистина ли вярваш, че Сарсбрук ще се ожени за някоя без пари и без положение в обществото.

Пандора се разгневи и бузите ѝ се изчервиха.

— Значи смяташ, че би било изумително, ако лорд Сарсбрук ме харесва?

— Не, разбира се, че не. Съжалявам, Пан. Забрави какво съм казал. Аз съм пълен глупак.

— Не бих твърдяла обратното — отрязва Пандора.

Тя беше доста наранена от думите на Уинфийлд, въпреки че не смяташе, че са безпричинни. Всъщност, това, което я тревожеше най-

много, беше, че той може да е прав. Много добре знаеше, че положението ѝ в обществото правеше този брак малко вероятен. Може би е била глупачка, като си е мислела, че Сарсбрук я харесва достатъчно, за да се ожени за нея. Не ѝ беше приятно да си мисли, че постъпва като наивна ученичка.

— Не се ядосвай — каза Уинфийлд. — Просто мисля за теб. Не искам да те наранят. Внимавай, Пан...

Пандора не отговори. Уинфийлд се намръщи и я остави да стои с нещастен вид в трапезарията. Оттегли се забързано, като си мислеше, че самият той е едно жалко парвеню.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Господин Марш смяташе, че присъствието на бала на Върдън е много неудачен начин да навлезе човек сред обществото. В крайна сметка, да си насред огромна бльсканица от хора в просторна бална зала едва ли е най-подходящия начин да бъдеш забелязан от лондонския елит.

Все пак господин Марш не можеше да отрече, че поканата е голям късмет. Човек никога не знае кого може да срещне на такива места. Това със сигурност щеше да бъде добра възможност за Лизи и Уинфийлд. Пандора, помисли си той с голяма доза гордост, изглежда вървеше уверено към възможността да стане лейди Сарсбрук. Господин Марш не можеше да повярва на добрия си късмет.

Той беше прекарал целия си живот покрай висшето общество и беше добре запознат със значението на една покана за бала на Върдън. Знаеше се, че лейди Върдън, като една от първите дами, кани на събиранията си само каймака на аристокрацията. Затова господин Марш беше почти толкова развълнуван заради бала, колкото и дъщеря си Лизи.

Стори им се, че денят на голямото събитие ги връхлетя много бързо. Пандора беше подозирала, че ще стане така, защото имаше да се подготвят много неща. Тя беше работила упорито върху роклята си, като шиеше дори на светлината на свещите и накрая очите ѝ започнаха да я болят. За късмет успя да завърши роклята и даже ѝ остана малко време.

Лизи беше толкова нервна заради приближаващия бал, че цял ден не можа да хапне нищо, въпреки молбите на баща си да се подкрепи. Пандора не искаше да си признае, но и тя беше почти толкова нервна, колкото и по-малката ѝ сестра.

Подготовката за бала започна рано, като голяма част от вниманието беше посветено на прическите на дамите. Тъй като случаят беше толкова специален, Пандора се беше съгласила да използват услугите на фризьор, господин Люис.

Обикновено двете с Лизи правеха една на друга прическите си с помощта на Марта. Господин Люис беше горещо препоръчан от приятелката на Лизи, Фийби, и той наистина се оказа възхитителен, приятен мъж, който свърши отлична работа при подреждането на тъмните къдрици на Лизи. По-упорито се занима с червените кичури на Пандора, които представляваха за него по-голямо предизвикателство. Резултатът в крайна сметка беше отличен. Люис постави накрая една роза от сатен и Пандора се огледа в огледалото, като не успя да скрие задоволството си.

Когато Лизи и Пандора бяха готови за бала, двете се изправиха в спалнята на Пандора и критично се огледаха една друга.

— Трябва да кажа, Лизи, че определено изглеждаш зашеметяващо. Страшно добра шивачка съм, нали?

Лизи се разсмя.

— О, така е, Пан! Но я се погледни! Тази рокля е просто съвършена. Изглеждаш толкова красива! Притесняваш ли се много, Пан?

Пандора кимна.

— Е, признавам, че съм попритеснена, Лизи, но съм сигурна, че и двете ще се забавляваме добре.

— Надявам се да е така. Но даже и да прекараме отвратително, това няма значение. В края на краищата, сме били на бала на Върдън! Горката Фийби! Беше доста шокирана, когато ѝ казах, че сме поканени. Но ѝ обещах, че ще ѝ разкажа всичко.

Пандора погледна часовника.

Двете сестри слязоха в гостната, където намериха господин Марш и Уинфийлд, облечени в най-хубавите си официални дрехи. Пандора им каза, че и двамата са много красиви, а господин Марш обяви, че има двете най-красиви дъщери в цяла Англия. Никълъс каза и на двете си сестри, че изглеждат чудесно като добави, че му се иска да е достатъчно голям, за да може да отиде с тях.

Тъй като господин Марш не притежаваше карета, той трябваше да наеме превоза им до бала. След като се беше возила в каретата на Сарсбрук, Лизи смяташе, че наетият екипаж не може да се мери с нея, но благоразумно запази това мнение за себе си. Щом влязоха в каретата, Лизи се разбъбри нервно, а Пандора се смълча, докато се носеха по осветените от газови фенери улици на града.

Въпреки че не беше сред най-богатите благородници в Лондон, лорд Върдън беше известен с изтънченото си гостоприемство.

Изпълнен със същото желание, както съпругата си, да бъде водач в обществото, на Върдън не му се зловидеха големите разходи, необходими, за да се поддържа известността на семейство Върдън като едни от най-добрите домакини сред лондонското общество.

Ежегодният бал на Върдън беше едно от най-важните събития през сезона. Той беше известен с подбрана компания, приятна музика и вкусни неща за ядене и пиене. Просторната бална зала в дома на барона беше обляна със светлина от блестящи кристални полилеи.

По времето, когато пристигна семейство Марш, балната стая вече беше изпълнена с хора и всички те бяха великолепно облечени и нетърпеливи да бъдат забелязани.

Щом обявиха пристигането им, Пандора огледа залата. Не очакваше, че ще познава някого, с изключение, разбира се, на лорд Сарсбрук и сестра му. Тя не можа да открие Сарсбрук, но тълпата беше толкова голяма, че беше трудно да бъде намерен някой.

Изабел сияеше, докато поздравяваше гостите, които влизаха в балната зала. Беше облечена в розова сатенена рокля, обточена с перли. Когато видя Пандора и семейството ѝ, Изабел се постара специално при посрещането им. Лизи беше почти зашеметена от срещата с толкова знаменита личност като лейди Върдън, но успя да запази самообладание и да се усмихне мило на нейна светлост.

Когато членовете на семейство Марш оставиха Изабел и тръгнаха из балната зала, Пандора имаше определеното усещане, че са забелязани. Струваше ѝ се, че доста много глави се обръщат към тях.

Пандора се усмихваше чаровно, като се опитваше да изглежда спокойна и самоуверена. Тя подозираше, че Лизи е тази, която предизвиква интереса. Несъмнено всички се чудеха коя ли е красивата млада дама.

Пандора щеше много да се изненада, ако знаеше, че самата тя е причина за големия интерес сред много от гостите на бала. Изненадата ѝ щеше да бъде още по-голяма, ако знаеше защо толкова много хора я смятаха за привлекателна.

През последните няколко дни Майлс Брекли беше сторил всичко по силите си, за да разпространи из обществото историята за сър Хъмфри Мейтланд и неговия дневник. И тъй като нищо друго не се харесваше така, както свежата клюка, историята се разпространи бързо. Брекли си беше измислил и слуха за лорд Сарсбрук, че той е наследил любовницата на вуйчо си, за която се подозираше, че е една млада жена, на име Пандора Марш.

Немалко късметлии бяха чели откъси от позорния дневник. Тези личности бяха особено заинтригувани да видят как ли изглежда тази госпожица М. Щом представиха семейство Марш, мълвата се разпространи бързо сред гостите. Много бяха тези, които нямаха търпение да видят предполагаемата госпожица М. Фактът, че и тя беше там, изглеждаше възхитително скандален.

Виконт Сарсбрук стоеше в единия край на залата. Без да знае за клюката, която обикаляше между много от гостите, той наблюдаваше неспокойно групичката. Не обичаше баловете. Всъщност за последен път беше ходил преди доста време.

През годините, когато все още чувстваше, че има някакво задължение да присъства на събиранията на обществото, той беше отблъснат от усилията на майките — сватовници. Тези предприемчиви жени усилено се бяха опитвали да го заинтригуват с дъщерите си. Пред него сякаш минаваше един безкраен парад от годеници. Това, че мъж с неговото богатство и положение не иска да мисли за брак, изглеждаше неразбираемо за тези майки, търсещи добра партия за дъщерите си.

Докато стоеше там, Сарсбрук изглежда не забелязваше интереса, предизвикан от присъствието му на бала. Той си оставаше самотна личност и малцина се осмеляваха да се приближат до него.

Изражението на виконта веднага се измени, щом видя Пандора. Изразът на досада бе заменен с радостно очакване. Не един от наблюдаващите го забелязаха този факт и погледнаха през залата, за да видят кое е променило настроението на негова светлост.

Сарсбрук си помисли, че Пандора никога не е изглеждала по-красива. Тя беше надминала себе си при създаването на тази зашеметяваща бална рокля от коприна с цвят на праскова. Простите класически очертания подчертаваха прекрасната ѝ фигура. Роклята се отличаваше с корсажа си с голямо деколте, къси, бухнали ръкави и

висока талия. На шията си Пандора имаше огърлица с камей, а червената ѝ коса беше събрана в елегантна прическа, като около лицето ѝ падаха в чаровен безпорядък къси къдрици.

Виконтът се отправи към Пандора, която стоеше с баща си, брат си и Лизи.

— Госпожице Марш.

Като чу името си, Пандора се обърна и видя Сарсбрук да се приближава. Беше се облякъл старателно в официален черен костюм, който го правеше много мрачен, но определено елегантен.

— Лорд Сарсбрук.

Пандора се усмихна на виконта и той не пропусна да забележи, че тя изглежда искрено зарадвана, че го вижда.

Виконтът кимна на останалите, щом се приближи до тях.

— Госпожице Лизи, господин Марш, Уинфийлд. Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Хубаво е, че ви срещнахме, милорд — каза Пандора. — Каква огромна тълпа от хора.

— Така е — кимна виконтът.

Искаше му се цялата огромна тълпа да изчезне, за да остане сам с Пандора.

— Предполагам, че познавате много хора тук, лорд Сарсбрук — отбеляза любезно господин Марш.

— Не толкова много — каза виконтът. — Не прекарвам много време сред обществото.

Оркестърът засвири и някои от гостите се придвижиха към мястото за танци.

— Ще ми направите ли честта, госпожице Марш, да танцувате с мен?

— Да, милорд. Ще ми бъде приятно.

Сарсбрук ѝ предложи ръката си и тя я пое с готовност. Когато тя се отдалечи, господин Марш се усмихна широко на сина си.

— Виждаш ли, Уинфийлд? Няма съмнение, че Сарсбрук е силно заинтригуван от Пандора.

— Да — въздъхна Уинфийлд, като наблюдаваше Пандора и виконта да се приближават към танцуващите.

Като се огледа из залата, Уинфийлд съзря свой познат.

— Ето го Ейлик Торнтън със сестра си. Елате, ще ви запозная.

Господин Марш и Лизи последваха Уинфийлд.

Докато се приближаваха към танцуващите, Сарсбрук погледна Пандора.

— Изглеждате много красива, госпожице Марш. Ако Елена е изглеждала като вас, мога да разбера за какво е била Троянската война.

Пандора го погледна и се засмя.

— Не очаквах такъв изблик на празни комплименти от вас, милорд. Моето лице едва ли може да накара хиляди кораби да се отправят на път.

— Ако аз бях адмирал на флота, щеше да стане точно така — настоя Сарсбрук.

— Това е абсурдно — каза Пандора и го погледна нежно.

Той се засмя. Двамата отидоха при другите танцуващи и заеха местата си. Музиката засвири. Танцът беше бърз, с размяна на партньорите. Виконтът никога не беше усъвършенствал стъпките му. Той правеше всичко възможно, за да следва останалите господа, но направи множество погрешни обръщания, за голямо забавление на другите танцуващи. Негова светлост смяташе, че танцът е много досаден. И за да се влошат още повече нещата, с бързата си стъпка и честата размяна на партньорите, танцът не му позволяваше да бъде дълго с Пандора, затова се зарадва, когато той свърши.

— Голяма бъркотия направих — въздъхна той, като отвеждаше Пандора. — Предполагам, че съм осигурил забавлението на компанията.

Тя се усмихна.

— Достатъчно добре се справихте.

— Станах за посмешище. По-добре ме посъветвайте да забравя за танците.

— Надявам се да не го направите, милорд — усмихна се Пандора. — Партньорката ви няма нищо против вашите опити.

— Нима имате желание да рискувате още един танц?

— Ще ми бъде много приятно да го направя — каза Пандора.

Като гледаше Пандора, която му се усмихваше, Сарсбрук като че ли нямаше нищо против идеята да танцува. Оркестърът засвири мазурка.

— Смятам, че ще бъде по-разумно да не опитвам това, госпожице Марш. Ще се поразходите ли с мен, вместо да танцуваме?

— Разбира се, милорд.

Пандора пое ръката му и тръгна заедно с него през претъпканата зала, без да забелязва факта, че много от присъстващите дами и господа ги наблюдават с интерес. Пандора наистина беше забравила за всичко, което ставаше наоколо, и мислеше само за виконта, който вървеше до нея. Чувстваше се изключително щастлива и спокойна с него.

— Лизи толкова се вълнуваше, че присъства на бала на лейди Върдън — поде Пандора. — Не можеше да повярва на късмета, че са я поканили.

— Винаги съм странял от баловете и соаретата на сестра ми — каза Сарсбрук и й се усмихна. — Но ми е много приятно да бъда тук с вас.

Пандора срещна погледа му.

— На мен също ми е приятно, че съм тук, милорд.

— Извинете ме — прекъсна ги мъжки глас.

Уинфийлд стоеше пред тях, придружен от червендалест господин на средна възраст, когото Пандора не беше срещала никога.

Сарсбрук, недоволен от това натрапничество, се намръщи срещу брата на Пандора, но Уинфийлд се усмихна.

— Пандора, обещах на този господин, че ще го запозная с теб. Мога ли да ти представя сър Джефри Литън? Това е сестра ми, госпожица Пандора Марш. Познавате ли лорд Сарсбрук?

— Не съм имал това удоволствие.

— Милорд, мога ли да ви представя сър Джефри Литън? Сър Джефри, това е виконт Сарсбрук.

Сарсбрук кимна рязко на другия мъж. Определено беше подразнен от намесата. Пандора се усмихна учтиво на сър Джефри, но и тя смяташе за ненавременна появата на брата си.

— Сър Джефри много настойчиво искаше да се запознае с теб, Пандора — продължи Уинфийлд.

— Точно така, госпожице — призна сър Джефри. Ще ме удостоите ли с честта да танцувате следващия танц с мен?

Пандора погледна към виконта. Не искаше да танцува със сър Джефри, но й се струваше неучтиво да откаже.

— Да, благодаря, господине — кимна суховато тя. — Ще ме извините ли, лорд Сарсбрук?

— Правя го с неохота, госпожице Марш — отвърна виконтът, недоволен от идеята да отстъпи Пандора на широко ухиления господин.

Пандора пое протегнатата ръка на сър Джефри и остави Сарсбрук с брат си.

— Забавлявате ли се, милорд? — каза Уинфийлд.

— Забавлявах се — каза Сарсбрук, като гледаше Уинфийлд с недоволство.

— Пандора изглежда прекрасно, нали? — каза Уинфийлд.

— Точно така — кимна виконтът, като я наблюдаваше как се отдалечава със сър Джефри.

— Сър Джефри е вдовец — каза Уинфийлд. — Научих със сигурност, че той си търси съпруга.

Виконтът изгледа с любопитство брата на Пандора. Очевидно беше направил тази забележка, заради него.

— А вие търсите съпруг за сестра си?

— Струва ми се, че е мой братски дълг. А сега ме извинете, милорд. Няма да монополизирам повече времето ви.

Уинфийлд се поклони леко и си тръгна, като остави виконта отново намръщен. Оказваше се, че Уинфийлд Марш не одобрява това, че той ухажва сестра му. Очевидно младежът не смяташе, че намеренията му са почтени.

Виконтът скръсти ръце на гърдите си. Намеренията му, разбира се, не бяха почтени, ако под това се разбира брак. Не, че той не би искал да се ожени за Пандора, но явно обстоятелствата го правеха невъзможно. Ако тя се съгласи да стане негова любовница, той ще се грижи много добре за нея. Щеше да я пази и обича като съпруга.

Сарсбрук се приближи към танцуващите. Стоеше и наблюдаваше Пандора и сър Джефри с изключително тъжен израз на лицето. Танцуваха валс, който позволяваше на сър Джефри да прегърне Пандора. Виконтът гледаше към сър Джефри с отвращение, докато той и Пандора се въртяха на дансинга.

Докато танцуваше с новия си партньор, Пандора не можеше да не желае той да е Сарсбрук, въпреки че сър Джефри беше добър танцьор.

— Вие сте страшно хубаво момиче, госпожице Марш — и той я притисна по-силно отколкото ѝ се искаше.

— Много сте мил, господине — промърмори учтиво Пандора.

— Не съм ви срещал преди. Обществото печели от това, че сте сред нас, госпожице Марш.

Пандора прие комплимента с усмивка.

— Чудесен бал, нали, господине?

— Прекрасен е. — Той продължи със снишен глас. — А вие сте най-желаната жена тук, госпожице Марш.

Тази забележка беше придружена от намигане и стисване на ръката ѝ. Пандора беше изненадана и притеснена от фамилиарниченето на партньора си. Не отговори. Надяваше се, че танцът ще свърши по-бързо и тя ще се отърве от сър Джефри Литън.

Сарсбрук продължи да наблюдава Пандора, забравил за въпросителните погледи, които поведението му предизвикваше. Без да осъзнава, че много дами и господа си правят извода, че той е силно заинтригуван от Пандора, той не отместваше очи от нея.

— Милорд, приятно ми е да ви видя.

Виконтът се обърна, раздражен, че някой се е осмелил да го заговори.

— Мили Боже — каза той, като позна младежа пред себе си. — Брекли! Какво правите тук?

— О, не съм поканен, уверявам ви. Но се справям много добре с намирането на начини да вляза там, където не съм поканен.

— Предполагам, че това е един от малкото ви таланти.

Брекли се усмихна неприятно.

— Трябва да кажа, че изглеждате много добре, братовчедо. Черното ви подхожда.

Сарсбрук беше вбесен от наглостта на братовчед си.

— Предлагам да си вървите веднага, Брекли, преди да съм наредил да ви изхвърлят.

— О, не бихте искал да направите сцена в дома на сестра си.

— Не бих бил толкова сигурен — промърмори Сарсбрук.

Брекли се усмихна спокойно на братовчед си, после насочи вниманието си към танцуващите.

— Каква симпатична млада дама. Червенокосото момиче със сър Джефри Литън. Видях ви да танцувате с нея. Подозирам, че я харесвате.

Виконтът започваше бързо да губи търпение.

— Предупреждавам ви, Брекли, ако не си тръгнете оттук веднага, ще съжалявате.

Брекли сякаш не обърна особено внимание на думите на братовчед си.

— Симпатично момиче е — каза той, като продължи да гледа Пандора. — Името ѝ е Пандора Марш, нали? — Той се обърна към Сарсбрук и продължи със заучено безразличие. — А може би човек трябва да я нарича госпожица М.?

Сарсбрук изгледа удивен Брекли, а той се разсмя.

— О, удивих ви! Да, открих самоличността на вашата госпожица М. И трябва да кажа, че ви завиждам. Кажете ми, тя наистина ли е толкова добра, колкото описва в дневника си сър Хъмфри?

— Вие сте проклета свиня, Брекли — изсъска виконтът тихо, с глас, изпълнен с гняв. — Бих ви убил.

Брекли, доволен, че е вбесил братовчед си, реши, че е най-добре да се оттегли.

— Съжалявам, че ви разтревожих, братовчедо — изрече той със сарказъм. — О, няма нужда да правите нищо прибързано, за което може би ще съжалявате. В края на краищата, ако ме набиете насред балната зала на сестра си, това ще причини голям скандал. Ще си тръгна сам, уверявам ви. Приятна вечер, братовчедо...

Брекли направи подигравателно нисък поклон и си тръгна.

Сарсбрук кипеше от гняв. Непоносимо е Брекли да знае, че Пандора е госпожица М. Тъй като познаваше братовчед си, виконтът не се съмняваше, че Брекли е споделил откритието си с всеки, който би поискал да го слуша.

Междувременно Пандора завършваше валса си със сър Джефри Литън. Беше много доволна, когато дойде края на танца.

— Много благодаря, господине — каза тя.

— Удоволствието беше изцяло мое — каза сър Джефри и се наведе над ръката ѝ. — Кажете, че ще танцувате пак с мен.

— Не, страхувам се, че обещах на лорд Сарсбрук следващия танц — каза Пандора, като го излъга, за да се отърве от него.

— Какъв късметлия — въздъхна сър Джефри. Той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ. — Ако се уморите от него, сър Джефри Литън е винаги тук. Обещавам ви, че добре ще си поиграем, скъпа. Няма да съжалявате.

Шокирана, Пандора го изгледа с широко отворени очи.

— Как смеете, господине! — изсъска тя възмутено, завъртя се и се отдалечи от него.

Що за човек беше той, за да ѝ говори така, запита се тя невярващо. Ще трябва да поговори с Уинфийлд за познатите му, които той иска да ѝ представя.

Виконтът, който се беше загледал в отдалечаващата се фигура на братовчед си, не може да стане свидетел на това как Пандора рязко напусна сър Джефри. Когато отново насочи вниманието си към дансинга, той с удоволствие видя, че Пандора идва към него.

— Приятен ли беше танцът, госпожице Марш? — посрещна я Сарсбрук.

— Не, милорд. Открих, че сър Джефри не ми се нрави.

— Добре — зарадва се той.

Пандора забеляза, че Сарсбрук изглежда прекалено умислен. Той се поколеба за момент, несигурен какво точно да ѝ каже.

— Пандора, трябва да поговорим. Елате с мен.

— Да не се е случило нещо, милорд?

Той се намръщи.

— Има нещо, което трябва да ви кажа.

Да отидем в парка.

Като забеляза сериозното му изражение, Пандора кимна.

— Добре, милорд.

Те минаха през тълпата, но този път Пандора не можеше да не забележи, че много хора ги наблюдават. Това като че ли не я интересуваше и тя позволи да бъде изведена от залата.

Когато излезе навън, Пандора усети хладния нощен въздух. Тази промяна беше добре дошла след задушната бална зала. Паркът на Върдън беше доста тъмен. Пандора забеляза, че има пълнолуние и луната хвърля бледа светлина в парка, в чийто център имаше голям фонтан.

Пандора огледа тъмния парк и забеляза, че са сами. Знаеше, че трябва да бъде изплашена от идеята да дойде тук с някой мъж, но тя се чувстваше сигурна със Сарсбрук. Стисна ръката му.

— Какво трябва да ми кажете, милорд?

— Елате, седнете до мен.

Сарсбрук я заведе на една пейка до фонтана и те се настаниха там. Тя го погледна с любопитство и забеляза, че той изглежда необичайно развълнуван. Сарсбрук взе облечената в ръкавица ръка на Пандора в своята. Замисли се колко малка и изящна му изглежда.

— Пандора, вярвам, че вече си разбрала колко силни са чувствата ми към теб. Никога не съм мислил, че е възможно да кажа това на някоя жена. Обичам те.

Пандора се усмихна. Сивите ѝ очи срещнаха неговите.

— И аз ви обичам.

— О, Боже — изпъшка Сарсбрук, взе я в прегръдките си и я притисна до себе си.

Беше изпълнен с толкова силен копнеж, че едва издържаше. Притисна устните си до нейните и я целуна страстно.

Пандора отвърна на целувките на Сарсбрук с плам, който го зарадва и разпали пламъка в него още повече.

— Скъпа моя сладка Пандора — промърмори той, а устните му докосваха шията ѝ, после закръглените ѝ гърди, открити от дръзкото деколте на роклята ѝ.

— О, Сарсбрук — не издържа и Пандора и зарови пръстите на едната си ръка в косата му, когато той притисна лицето си до гърдите ѝ. Искаше ѝ се да му се отдаде напълно, но слабичкият гласец на разума започна да бие тревога някъде вътре в нея. — Милорд, трябва да спрете — прошепна тя неуверено.

Почти завладян от желанието, виконтът почти не я чу. Целувките и милувките му не престанаха.

— Сарсбрук — повиши тон Пандора и се отдръпна.

Виконтът сякаш се съвзе.

— Прости ми. Увлякох се. Но, скъпа Пандора, не можеш да си представиш колко те желая, колко си ми нужна. Кажи, че ще бъдеш моя.

— Разбира се, че ще бъда ваша — каза Пандора с усмивка. — Обичам ви с цялото си сърце.

Виконтът отново я прегърна.

— Толкова добре ще се грижа за теб, Пандора. Ще имаш къща, изящна карета, прислуга... всичко, което е възможно да пожелаеш.

Пандора притисна глава до гърдите му. В този момент въобще не я беше грижа за изящните карети и прислугата. Искаше само

Сарсбрук. Той продължи:

— Ще се погрижа и за семейството ти. Ще им бъде осигурено всичко.

Пандора се сгуши щастлива в прегръдките му.

— Много сте добър, милорд.

Той я притисна по-силно до себе си.

— Ще бъдеш жената на моето сърце. Искан ми се да беше възможно наистина да се оженим.

Тези думи разбиха блаженството на Пандора като тежък ковашки чук. Тя се отдръпна.

— Какво искате да кажете?

— Пандора — и той впи кафявите си очи в нейните. — Сигурно знаеш, че заради това, което си била на вуйчо ми, е невъзможно да бъдеш моя съпруга.

— Което... съм била... — заекна Пандора толкова шокирана, че едва можеше да говори.

— Това не означава, че те обичам по-малко — продължи виконтът. — Брат ти Уинфийлд ми каза как вуйчо те е прелъстил, като се е възползвал от невинността ти. Грешката не е твоя.

— О, небеса! — изхлипа Пандора. — Вие все още вярвате, че аз съм била любовница на вуйчо ви!

Тя стана от пейката ужасена. Сарсбрук скочи на крака. Фигурата му се очертаваше пред фонтана.

— Няма нужда да се срамуваш, че знам истината. Брат ти ми обясни всичко.

— Брат ми! Искате да ми кажете, че брат ми Уинфийлд ви е обяснил, че съм била любовница на сър Хъмфри?

Виконтът кимна.

— Когато дойде при мен с огърлицата. Точно тогава ми разказа всичко. Някой път трябва да си сложиш огърлицата, скъпа. Мисля, че смарагдите ще ти подхождат.

Пандора беше толкова ядосана и обърквана, че едва успяваше да подреди мислите си.

— Не мога да повярвам, че Уинфийлд ви е излъгал. И защо ми казвате да нося огърлицата? Тя не е у мен.

— Дадох я на брат ти — заекна Сарсбрук, поизплашен от изражението в сивите очи на Пандора.

— Дал сте огърлицата на Уинфийлд? Това е невъзможно! — Тя се взираше в него, като храбро се опитваше да се пребори със сълзите. Не знаеше на какво да вярва. — Вие смятате, че съм била любовница на вуйчо ви? И никога не сте мислил друго? А сега ми предлагате да стана ваша любовница?

Той пристъпи към нея с протегнати ръце.

— Скъпа Пандора, аз те обичам.

— Отдръпнете се от мен! — кресна Пандора и го отблъсна с толкова изненадваща сила, че Сарсбрук загуби равновесие.

Той падна назад, спъна се в бордюра около фонтана и падна във водата със силен плясък.

— Пандора! — подвикна той, като излезе мокър до кости от водата.

— Никога не съм била любовница на когото и да било — кресна все така неудържимо Пандора — и нямам намерение да ставам ваша, милорд!

Тя се обърна и избяга. После влезе в къщата, забърза към балната зала и започна да оглежда тълпата за Уинфийлд и баща си.

Като забеляза брат си, който танцуваше с една тъмнокоса млада дама, Пандора се насочи към него. Когато музиката спря, тя се нахвърли върху него.

— Уинфийлд Марш, трябва да говоря с теб!

Уинфийлд погледна безгрижно сестра си.

— Пандора! Предполагам, че не познаваш госпожица Кънингам: Това е сестра ми Пандора Марш, госпожице Кънингам.

— Извинете ни, госпожице Кънингам — каза Пандора, — има нещо спешно, което трябва да обсъдя с брат си.

С тези думи тя сграбчи ръката на Уинфийлд и го измъкна от силно разочарованата госпожица Кънингам.

— Какво означава това? — удиви се Уинфийлд, когато Пандора го повлече през тълпата. — Знаеш ли коя е госпожица Кънингам? Тя е наследница!

— Уинфийлд Марш, предлагам ти да млъкнеш. Отиваме си у дома.

— У дома? Но ние току-що пристигнахме, Пан.

— Отиваме си у дома! Ще кажеш на татко, че не се чувствам добре и ти ще ме изпратиш до дома. Ако искаш, после можеш да се

върнеш, но аз няма да стоя тук нито минута повече!

— Какво се е случило, за Бога!

— Няма да го обсъждам тук. Кажете на татко, че ще ме изпратиш до дома.

— Добре — въздъхна Уинфийлд, изплашен от изражението ѝ. — Ще открия татко. Мисля, че го видях.

Уинфийлд отиде да намери баща си. След малко се върна.

— Татко се притесни много.

Пандора не продума, а забърза да излезе от залата. Уинфийлд можеше единствено да я последва. Когато влязоха в наетия екипаж и се отдалечиха от дома на семейство Върдън, Уинфийлд се намръщи.

— Защо не ми кажеш какво се е случило?

— А ти защо не ми кажеш какво разказа на лорд Сарсбрук? — попита Пандора разгневено.

— Какво искаш да кажеш?

Уинфийлд се намести притеснено на седалката си.

— В деня, когато му върна огърлицата. Каза ли му, че съм била любовница на вуйчо му?

— О, Пан, съжалявам!

— Уинфийлд, как можа! Защо ти трябваше да правиш подобно нещо?

Уинфийлд провеси глава.

— Защото имах нужда от парите. Бях отчаян, Пан.

— Значи задържа огърлицата?

Той кимна неохотно.

— И какво направи с нея.

— Заложих я. Не ме гледай така, Пан! Съжалявам... Ще направя всичко, за да оправя нещата.

Пандора погледна брат си, после се загледа през прозореца на каретата.

— Какво се случи тази вечер? Да не би Сарсбрук да си е позволил волности с теб? Боже мой, ще проклина деня, в който се е родил, ако го е направил!

— Ще ти бъда благодарна, ако замълчиш — прекъсна го Пандора, а очите ѝ се пълнеха със сълзи. — Достатъчно неприятности причини, Уинфийлд. Не мисля, че някога ще мога да ти простя.

Пандора скри лице в ръцете си и избухна в сълзи. Уинфийлд можеше само да я гледа замаяно и да се чуди какво ли може да направи.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Сарсбрук излезе от фонтана, измокрен до кости, с усещането, че това е някакъв изключително ужасен кошмар. Въпреки това, той осъзна, че положението определено е комично и ако някой го види, здраво ще се посмее за негова сметка.

Виконтът тръгна от фонтана към къщата. Как можа тя да постъпи с него по този начин, запита се той. Намръщен, Сарсбрук се отправи към входа за прислугата. Пандора изглеждаше толкова шокирана, когато той спомена, че е била любовница на сър Хъмфри. Тя отрече това така бурно, че той се обърка.

Сарсбрук се намръщи отново, като си припомни срещата с Уинфийлд Марш. Със сигурност никой брат няма да каже такова нещо за сестра си, ако то не е истина. Все пак, при първата им среща, Уинфийлд беше оставил впечатлението в негова светлост, че е безпринципен негодник. Ами ако е излъгал с мисълта да получи пари? Ами ако Пандора не беше госпожица М.? Сарсбрук не знаеше на какво да вярва.

Когато пристигна до входа за прислугата, той почука на вратата. Отвори му един изненадан лакей, който изгледа с неприкрит ужас измокрените официални дрехи на новодошлия.

— Какво се е случило, господине! — извика той.

Неговият вик доведе икономката на Върдън и тя веднага позна виконта.

— Лорд Сарсбрук! Влезте, милорд! Наранен ли сте!

— Не — измърмори Сарсбрук.

— Трябва да свалите тези дрехи, преди да сте премръзнал до смърт — каза икономката. — Боб ще ви заведе при камериера на лорд Върдън и той ще ви намери нещо от дрехите на господаря.

— Не е необходимо — отказа Сарсбрук. — Ако може някой да намери каретата ми и да я докара тук, ще си отида вкъщи.

— Съвсем не — каза икономката, една вдъхваща уважение жена с непоклатими решения. — Не искам да отговарям пред нейна светлост

за това, че съм ви позволила да си тръгнете оттук в това състояние, милорд. Не спорете, милорд, моля ви...

— Добре — кимна виконтът.

— Хубаво. Сега вървете с Боб, милорд.

Сарсбрук последва един от лакеите по задното стълбище, започващо от помещението на слугите. Като чу гласовете и музиката от балната зала, виконтът се замисли дали Пандора все още е там. Той реши да я открие и да оправи бъркотията.

Лакеят отведе виконта до тоалетната стая на Върдън и го остави под грижите на камериера на неговия зет. Този възхитителен човек бързо взе няколко хавлиени кърпи и помогна на Сарсбрук да съблече мокрите си дрехи. След това камериерът избра някои от дрехите на господаря си и помогна на виконта да се облече. Тъй като негова светлост беше доста по-висок и по-слаб от барона, дрехите на Върдън не му стояха особено добре. Все пак, каза си Сарсбрук като видя отражението си в огледалото, едва ли е време да се тревожи за дължината на ръкавите си.

— Робърт! Какво се е случило?

Сарсбрук се обърна и видя сестра си, изправена на прага.

— Изабел.

Сестра му го изгледа неодобрително и влезе в стаята.

— Казаха ми, че си пристигнал в помещението на прислугата мокър до кости. Искам да знам какво се е случило. — Като видя, че камериерът на съпруга ѝ стои до виконта, тя го освободи. — Това е всичко, Хил.

— Добре, милейди. — Слугата се поклони и ги остави.

— А сега, какво стана, Робърт?

— Паднах във вашия фонтан.

— Падна в нашия фонтан? Мили Боже, да не си пиан, Робърт?

— Определено съм трезвен. Може би ще бъде по-точно да кажа, че ме блъснаха във фонтана.

— Блъснаха те? — изуми се Изабел. — Кой?

— Госпожица Пандора Марш.

— Небеса! — възкликна Изабел и се намръщи срещу брат си, сякаш той беше провинил се ученик. — Тя те блъсна във фонтана? Не се и съмнявам, че си си го заслужил. Трябва да кажа, че цялата тази работа с теб и госпожица Марш е доста шокираща. Само като си

помисля, че ме накара да поканя тази млада жена на моя бал, сякаш тя е почитена личност. Направи ме на глупачка и аз съм ти страшно ядосана.

— За какво говориш, Изабел? — каза нетърпеливо Сарсбрук.

— Няма нужда да се правиш, че не разбираш какво искам да кажа.

— Уверявам те, че нямам представа за какво говориш.

— Добре, тогава ще ти кажа. Тази вечер ме осведомиха за госпожица Марш. Можеш ли да си представиш как се чувствах, когато ми казаха, че е била любовница на вуйчо ни? И след това, като чух, че сега е твоя любовница? Как можа, Робърт! Всички говорят за това. Щом като си искал да имаш любовница, не можа ли да бъдеш внимателен?

— Тя не ми е любовница — възропта бурно Сарсбрук, ужасен от думите на сестра си. — Кой ти каза това?

— Из цялата зала се говори. Бях осведомена от Джорджина Каткерт, която чула това от лорд Томас Агъртън. Можеш ли да си представиш моето унижение, когато тази отвратителна жена ми наговори тези неща...

— Това е лъжа — отсече Сарсбрук, който все повече се дразнеше от сестра си. — Защо слушаш такива абсурдни клюки?

— Абсурдни ли са?

— Казах ти. Госпожица Марш не ми е любовница.

Изабел го изгледа недоверчиво.

— Може би ще ми обясниш какво правеше сам с нея в парка и защо тя те блъсна във фонтана?

Сарсбрук се намръщи.

— Бих предпочел да оставим този разговор. Кажи на съпруга си, че съм му задължен за заетите дрехи. Извини ме, Изабел.

— Няма да те извиня — не се предаде Изабел. — Смятам, че заслужавам по-добро обяснение от това и трябва да ти кажа, че съм ти много ядосана, Робърт. Намирам, че поведението ти е напълно изумяващо. Да ме караш да въведа това семейство Марш в обществото! Мислех, че тази госпожица Марш е почитено момиче, в което си се влюбил. Тази идея ме зарадва много. Да, имах желание да приема факта, че тя не ти е равна, че е нищожество без нито едно пени, от семейство, за което никога не съм чувала. Наистина можех да

пренебрегна това, само да те видя женен. А сега откривам, че тя е лека жена, за която всички вярват, че е твоята фуста! Това наистина е чудовищно, Робърт! Не те ли интересува какво говорят хората?

— Не давам пукната пара кой какво говори — отвърна виконтът ядосано. — И те предупреждавам да не казваш нищо повече за госпожица Марш. Наистина те предупреждавам да престанеш да ми говориш за каквото и да било?

Сарсбрук напусна стаята, като не даде възможност на сестра си да отговори.

Изабел кресна след него, докато той вървеше по коридора:

— Робърт! Веднага се върни!

Без да ѝ обърне внимание, Сарсбрук продължи бързо напред.

Докато Уинфийлд и Пандора пристигнат вкъщи, Уинфийлд беше почти обезумял. Сестра му ридаше и отказваше да разговаря с него, а той нищо не можеше да ѝ каже, за да оправи нещата. През целия си живот Уинфийлд не беше се чувствал така напълно изгубен.

Пандора отказа да му позволи да ѝ помогне при слизането от каретата, като блъсна гневно протегнатата му ръка, а после влезе забързано в дома им. Отиде направо в спалнята си и хлопна вратата зад гърба си.

Уинфийлд застана пред вратата на Пандора.

— Пандора — изпъшка той.

— Махай се!

Уинфийлд постоя известно време, но знаеше, че е безполезно да казва каквото и да било.

— Добре, Пан — каза той, отдалечи се от вратата ѝ и излезе от къщата, за да се качи в наетата карета и да се върне на бала.

Щом влезе в стаята си, Пандора възвърна самообладанието си дотолкова, че успя да облече нощницата си. После седна пред тоалетната масичка и започна мрачно да сресва косите си, докато сълзите ѝ се стичаха по бузите.

Пандора отново се вживя в сцената със Сарсбрук до фонтана и изпита усещането за горчиво предателство, докато си припомняше целувките и докосването на ръцете му. Каква глупачка е била да си

мисли, че той ще я моли да се омъжи за него! А през цялото това време той я е мислел за лека жена, неподходяща за брак.

Ами Уинфийлд! Пандора се намръщи при мисълта за брат си. Да каже на Сарсбрук, че тя е била любовница на вуйчо му. Беше невероятно! Пандора остави четката за коса и се загледа нещастно към образа си в огледалото.

На вратата се почука и прислужницата Марта влезе. Тъй като не беше очаквала някой да се върне толкова рано, тя се чудеше какво ли не е наред.

— Имате ли нужда от нещо, госпожице?

— Не, Марта. Легни си. Нямам нужда от теб.

Пандора успя да проговори със спокоен глас, въпреки че много повече ѝ се искаше да избухне в сълзи.

— Добре, госпожице. Нали не сте болна?

— Не, не, Марта.

— Но къде са господарят и госпожица Лизи? Не се ли върнаха с вас.

— Не, не са, Марта. А сега те уверявам, че няма за какво да се тревожиш. Върви си. Искам да си легна. Затвори вратата като излезеш, Марта.

Прислужницата се поколеба, но после кимна.

— Тогава лека нощ, госпожице.

Марта излезе от стаята и затвори вратата зад себе си. Очевидно господарката ѝ беше разстроена. Какво ли може да се е случило на бала, чудеше се тя. Докато слизаше по стълбите, Марта чу, че се чука на вратата. Като предположи, че са господин Марш и Лизи, тя побърза да отвори, но много се изненада, като видя един висок господин, в когото разпозна лорд Сарсбрук. Той изглеждаше силно развълнуван.

— Трябва да видя госпожица Марш.

— Милорд, наистина е много късно. Госпожица Марш си легна.

— Много е важно да я видя — повтори Сарсбрук настоятелно.

— Не, милорд, това е съвсем невъзможно — отрязва Марта твърдо. — Ще ѝ кажа, че сте идвал.

— Не, вие не разбирате — и виконтът влезе в къщата. — Аз трябва да я видя. Къде е тя?

Марта доста се стресна от поведението на Сарсбрук. В погледа му имаше нещо необуздано и тя предположи, че е пил.

— Трябва да си вървите, милорд — настоя Марта.
Сарсбрук погледна към стълбите, които водеха нагоре.

— Стаята й горе ли е?

— Милорд, наистина трябва да си отидете.

— Стойте настрана.

Виконтът мина покрай изумената прислужница и забърза по стълбите. Марта хукна след него.

— Милорд! Това няма да стане!

Сарсбрук не обърна внимание на прислужницата. Като забеляза затворената врата, той сякаш инстинктивно усети, че Пандора е вътре. Почука рязко на вратата.

— Пандора! Аз съм, Сарсбрук.

Пандора се изправи ужасена от мястото си пред тоалетната масичка.

— Сарсбрук!

Виконтът отвори рязко вратата.

— Пандора, трябва да поговорим.

Известно време тя се визира в него, замлъкнала от изумление.

— Как посмяхте да дойдете тук!

— Съжалявам, госпожице — извика слисаната Марта.

Сарсбрук погледна Пандора. Застанала там по нощница, под меката светлина на лампата, тя изглеждаше потресаващо красива. Червените й коси падаха по раменете й, а нощницата разкриваше съблазнителните извивки на тялото й.

— Пандора, трябва да ме изслушаш.

— Няма! — каза Пандора.

— За Бога, ще го направиш! — извика Сарсбрук и влезе още по-навътре в стаята й.

Пандора го изгледа разгневено. В този миг чувстваше, че го мрази.

— Марта — каза тя с възхитително спокойствие. — Доведи Андрю.

Марта се поколеба. Андрю беше единствения мъж в домакинството на семейство Марш. Почти седемдесетгодишен, той едва ли можеше да се сравнява с лорд Сарсбрук.

— Добре, госпожице — каза тя, накрая, после се обърна и избяга от там.

— Пандора — поде Сарсбрук, — смятам, че можеш да ме изслушаш. Ти едва не ме удави в онзи проклет фонтан.

— Искан ми се да бях успяла — каза Пандора. — Сега се махайте. Не искам да ви виждам повече. Не ми ли сторихте достатъчно?

— Пандора, обичам те! И ти каза, че ме обичаш.

— Не ви обичам, милорд — кресна Пандора, като едва се сдържаше да не избухне в сълзи. — Ненавиждам ви! Вървете си, умолявам ви...

— Няма — извика виконтът. Скочи напред и я сграбчи грубо за ръцете. — Ще ме изслушаш.

Като се вгледа в кафявите му очи, тя усети моментна слабост.

— Няма — отказа тя и се опита да се изскубне от него, но той я държеше здраво.

— Обичам те — повтори той.

Тя го изгледа сърдито.

— И така ли показвате любовта си? Като нахлувате в спалнята ми по този безобразен начин!? О, знам, имате впечатлението, че съм свикнала да забавлявам мъжете в спалнята си.

— Пандора. — Сарсбрук престана да стиска ръцете ѝ. — Знаеш, че не си мисля такова нещо.

— Но вярвате, че съм била любовница на вуйчо ви...

— Какво очакваш да мисля, когато собственият ти брат ми казва, че си била такава? Моя ли е грешката? За Бога, Пандора, бъди разумна. Сивите очи на Пандора проблеснаха гневно.

— Разумна? Предполагам, че смятате за разумно да стана ваша любовница. Страхувам се, че ще остана неразумна, лорд Сарсбрук. А сега настоявам да си вървите.

— Пандора...

Отговорът на виконта беше прекъснат от мъжки глас:

— Най-добре си вървете, милорд.

Сарсбрук се обърна и видя един възстар слуга, който стоеше до прислужницата, която му беше отворила. Побелял и прегърбен от годините, слугата не изглеждаше особено заплашителен, въпреки че носеше дебела тояга, която въртеше с едната си ръка. Виконтът премести поглед от слугата към Пандора.

— Не бих посмял да се изправа срещу страховития ви слуга, госпожице Марш. — Той си тръгна, но после се спря. — Пандора,

съжалявам...

— Моля ви, вървете си.

Сарсбрук кимна и излезе от стаята. Когато той си тръгна, Пандора отново се отпусна в леглото си и избухна в ридания.

Господин Марш, Лизи и Уинфийлд се върнаха вкъщи по-малко от час след като Сарсбрук си тръгна. Господин Марш беше доста озадачен от неочакваното заминаване от бала на по-голямата си дъщеря. След като не получи задоволителен отговор от Уинфийлд, той настоя и те да си вървят вкъщи.

Лизи беше съкрушена, че трябва да напуснат бала. Тя се забавляваше чудесно. Красотата ѝ беше привлякла цял рояк заинтригувани господа, които нямаха търпение да се запознаят с нея. Беше танцувала с мнозина възхитени мъже, а някои от тях бяха достатъчно красиви и елегантни, за да възбудят интереса ѝ. На Лизи ѝ изглеждаше ужасно, че трябва да разочарова толкова многообещаващи младежи, на които беше обещала танци. Все пак тя нямаше друга възможност, освен да се сбогува и да си тръгне към къщи, за да види какво става със сестра ѝ.

Когато влезе вкъщи, господин Марш беше посрещнат от Марта, която му каза, че Пандора е в спалнята си.

— Болна ли е? — попита той със загрижен поглед.

— Не, господине — отвърна прислужницата. Тя се поколеба, несигурна дали да спомене за Сарсбрук. Като реши, че господарят ѝ трябва да знае, Марта продължи: — Страхувам се, че госпожица Пандора е много разстроена от посещението на лорд Сарсбрук.

— Посещението му? — извика Уинфийлд.

— Той е бил тук? — учуди се и господин Марш.

— Да, господине. Преди по-малко от час. Госпожицата беше в стаята си. Аз му казах, че е в леглото си, господине, но това не промени нищо. Той се качи направо в спалнята ѝ.

— Мили Боже! — извика Уинфийлд. — Ще го убия!

— Нищо лошо не се е случило, господине — опита се да го успокои Марта. — Двамата с Андрю го пратихме да си върви. Но госпожица Пандора много се разстрои.

— Не разбирам — промълви Лизи. — Защо лорд Сарсбрук ще идва тук и ще се държи по този озадачаващ начин? Мислех, че той харесва Пандора. Това е много странно. Трябва да отида при нея.

Лизи се насочи към стълбите, но когато стигна до тях, тя с изненада видя сестра си, която слизаше надолу, облечена в нощницата си.

— Пан! Добре ли си?

— Да, Лизи — отвърна Пандора и продължи надолу по стълбите.

— Каква е тази работа със Сарсбрук? — каза господин Марш. — Марта каза, че е бил тук. Какво означава това, Пандора?

— Ще ви кажа какво се случи — каза Пандора, а в гласа ѝ се усети умора. — Нека отидем да седнем.

След като седнаха в гостната, тримата зачакаха нетърпеливо.

— Хайде, кажи ни за какво е всичко това, Пан — помоли Лизи. — Не знаех какво да мисля, когато татко каза, че си тръгнала към къщи. А Уини почти нищо не каза.

Пандора кимна.

— Бях голяма глупачка. Виждате ли, смятах, че лорд Сарсбрук много ме харесва. Дори си мислех, че може да поиска да се ожени за мен. На бала научих истината. Негова светлост не е искал да се ожени за мен. Вместо това, той ме попита дали ще стана негова любовница.

— Как така, дявол да го вземе! — кресна господин Марш ужасен.

Очите на Лизи се разшириха от удивление.

— О, Пан!

— Има нещо, което не съм ти казвала, татко, но не исках да те тревожа. Когато Сарсбрук се появи за пръв път тук, заради огърлицата, той направи една ужасна грешка. Огърлицата била за любовницата на покойния му вуйчо, която той познавал само с името госпожица М. Той предполагаше, че аз съм тази жена.

— Той е смятал, че ти си любовницата на вуйчо му? — извика господин Марш, задъхан от възмущение.

— О, аз отрекох това много бурно. — Тя се намръщи срещу Уинфийлд. — Мислех си, че той ми е повярвал, че това е някаква ужасна грешка. Въпреки това, тази вечер аз открих, че Сарсбрук продължава да ме смята за тази личност госпожица М. Той ми призна възхищението си, но тъй като предполагаше, че съм загубила

целомъдрието си, не можел да мисли за брак с мен. Вместо това ми предложи да стана негова любовница.

— О, Пан! — изплака Лизи. — Ти какво направи?

— Блъснах го във фонтана на лейди Върдън — отвърна Пандора.

— Добро момиче! — одобри господин Марш. — Това е моята Пандора! Горката ми тя! Толкова съжалявам, че е трябвало да понесеш такава ужасна обида. Този човек със сигурност е негодник. И той е имал наглостта да идва в дома ни!

Пандора се намръщи.

— И той беше много разстроен.

— Не разбирам неговото пълно безочие да се покаже пред теб. А аз го приех като благородник. Мислех го за почтен човек.

— Съжалявам, че съсипах бала ти, Лизи — каза Пандора. — Сигурно щеше да танцуваш всички танци.

— О, Пан — отвърна Лизи, — ни най-малко не ме интересува балът. Е, беше много весело, признавам, но щях да се чувствам ужасно, ако бях останала, по-дълго, а после науча какво се е случило.

— Предполагам, че лейди Върдън няма да ни изпраща повече покани — каза Пандора.

— Да върви по дяволите, тази жена — промърмори господин Марш, — заедно с брат си.

— Да — кимна и Лизи решително, въпреки че в действителност не беше особено доволна от мисълта, че пребиваването ѝ сред висшето общество е било прекъснато така внезапно.

Уинфийлд запази каменно мълчание. Той чувстваше огромната си вина, още повече, че сестра му го предпазваше толкова благородно от гнева на баща им. Той се закле да направи всичко, което е по силите му, за да промени нещата, но осъзна, че в най-добрия случай ще му бъде много трудно. В края на краищата, постъпката му беше изключително жалка.

— Край на моята тъжна история — заключи Пандора, като се опита да смекчи катастрофалните събития от тази вечер. — Лизи, разкажи ми за бала.

Лизи с готовност се съгласи и започна да разказва развълнувано за приключенията си на бала на Върдън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Когато виконтът се върна в Сарсбрук хаус след злополучната си среща с Пандора, слугите му забелязаха, че господарят им е в изключително лошо настроение. Камериерът му смяташе, че е невероятно странно виконтът да се връща от бала с други дрехи, но не направи никаква забележка за облеклото на господаря си. Безценният слуга благоразумно се зае със задълженията си, сякаш нямаше абсолютно нищо необичайно.

След като се измъкна от неподходящите дрехи, виконтът нареди на камериера си да ги върне на лорд Върдън. Слугата не попита нищо. В замяна само се поклони и остави господаря си.

Сарсбрук закрачи неспокойно из спалнята, преди да се отпусне в леглото си, но остана буден с мислите си за Пандора. Като си припомни събитията от вечерта, лицето му стана мрачно. Нещата съвсем не бяха се получили така, както той предполагаше. Негова светлост имаше много живо въображение и беше отдал голяма част от мислите си на блажените нощи, които щеше да прекара, когато Пандора се съгласи да стане негова любовница.

Поради това беше още по-ужасно да лежи тук сам, замислен за Пандора и за това как тя го е отблъснала. През по-голямата част от нощта сънят му се изплъзваше и затова той беше доволен да види как светлината на зората наднича между завесите.

Сарсбрук стана от леглото си и скоро закрачи неспокойно по лондонските улици. Вървя часове наред, размишлявайки върху печалното положение, като се чудеше как да оправи нещата с Пандора.

Виконтът си мислеше, че много добре разбира защо тя е разстроена. Предполагаше, че жените не ценят особено предложението да станат нечии любовници. В крайна сметка почтеността, или поне външното показване на почтеност, бяха жизненоважни за женския род.

Докато обикаляше забързано по улиците, той реши какво ще направи. Ще се ожени за Пандора, реши той твърдо. Тя сигурно щеше да се съгласи на брак. В края на краищата нали каза, че го обича! А той

беше добра плячка, ако ставаше дума за богатството и титлата му. Сарсбрук беше наясно, че наистина има недостатъци в характера си, но смяташе, че ще бъде добър съпруг на Пандора. Наистина я обичаше много. А освен това я харесваше. Да, това беше отлично качество, тъй като той не харесваше толкова много хора. Виконтът осъзна, че Пандора Марш беше може би единствената жена в кралството, с която би могъл да е щастлив.

Идеята за брак с Пандора го ободри значително. Разбира се, той знаеше, че сестра му Изабел ще бъде много недоволна, но не се интересуваше особено от това, което ще си мисли тя. Все пак тя беше принудена да е любезна, независимо от всичко, защото семейното богатство беше в него.

В ума му се появи внезапно Брекли и помрачи подобреното настроение на негова светлост. Това, че Брекли е откраднал дневника, беше достатъчно долно, но фактът, че е разпространил слуха, че Пандора е госпожица М. беше ужасен. Изабел му беше казала, че всички на бала обсъждат историята за Пандора, която била любовница на сър Хъмфри, а сега е станала негова.

Сарсбрук се намръщи. Това беше доста сериозно дори за човек, който въобще не се интересуваше от мнението на обществото. Никак не му харесваше мисълта всички празноглавци из града да пръскат скандални клюки за Пандора. А ако Брекли даде дневника на приятелчетата си и те решат, че Пандора е госпожица М, това ще бъде наистина катастрофално.

Сарсбрук реши, че трябва да се разправи с Брекли.

Със сигурност с богатството и властта си можеше да накара отвратителния си братовчед да подвие опашка. През останалата част от разходката си негова светлост обмисляше начините да се справи с Брекли, а пък преди той да пристигне в Сарсбрук хаус измина не малко време.

Въпреки че беше излязъл преди няколко часа, когато виконтът се прибра, все още беше много рано. Той отиде в любимата си библиотека и се опита да прочете сутрешните вестници.

След известно време в библиотеката влезе икономът му.

— Да, Арчър?

— Дошъл е един млад господин, за да се срещне с ваша светлост — каза той.

— По дяволите, Арчър, не искам да виждам никого. Адски рано е за посетители.

— Господин Уинфийлд Марш е, милорд.

— О? — Сарсбрук се намръщи. — Ще го приема. Нека влезе.

Икономът се поклони и се оттегли, като скоро се върна с Уинфийлд, който изглеждаше облечен елегантно и с вкус. Уинфийлд изгледа внимателно виконта.

— Добро утро, лорд Сарсбрук.

— Рано сте станал, Марш — отбеляза негова светлост.

— Обикновено не ставам преди единайсет, милорд — каза Уинфийлд. — Както и да е, не можах да заспя. Трябваше да говоря с вас.

— Седнете — и Сарсбрук посочи един стол срещу бюрото си.

Уинфийлд кимна.

— Благодаря — избъбри и седна. — Първо ще ви кажа, че сестра ми ми каза какво се е случило снощи — как сте дошъл вкъщи и сте нахълтал в спалнята ѝ. Знам също, че сте поискал от Пандора да ви стане любовница. — Той се намръщи срещу виконта. — Смятам поведението ви за изключително осъдително.

— Вие смятате поведението ми за изключително осъдително? — повтори виконтът, изненадан от безочияето на Уинфийлд. — Вие сте дързък човек, Марш. Трябва да ви попитам нещо. Казахте ли ми или не ми казахте, че сестра ви е била любовница на вуйчо ми?

Уинфийлд сведе поглед.

— Казах ви...

— А тя беше ли такава?

— Не — промълви Уинфийлд със засрамено лице. — Сестра ми е с неопетнена чест. Дойдох да ви кажа точно това.

— Дявол да го вземе, господине — кресна виконтът. — Значи сте ме излъгал за целомъдрието на собствената си сестра? И имате нахалството да наричате моето поведение осъдително?

— Нямам оправдание за това, което направих, но бях отчаян. Виждате ли, бях в дяволски лошо положение. Едва ли можете да разберете колко много се нуждаех от пари.

— И като разбрахте, че се чувствам задължен да се погрижа за любовницата на покойния си вуйчо, вие решихте да оклеветите собствената си сестра?

— Смятах, че никой няма да научи. — Не мислех, че ще се наложи Пандора да узнава за това. Трябва да ми повярвате, че до снощи сестра ми не е знаела за това, което направих. Тя го научи от вас.

— Ами смарагдовата огърлица? Не сте ли я дали на сестра си?

Уинфийлд поклати глава.

— Заложих я, милорд. Имах нужда от парите. Пандора нищо не знаеше.

— По дяволите, огърлицата беше много скъпа. Къде е тя сега?

— Занесох я при един човек на име Дженкинс, адресът му е на Роузмари лейн.

Сарсбрук изглежда Уинфийлд с отвращение. Замисли се, че Уинфийлд Марш се оказа наистина безскрупулен младеж, каквото беше и първото му впечатление.

— Смятахте ли, че ще можете да запазите в тайна от сестра си тези неща, Марш.

Уинфийлд повдигна рамене.

— Аз ги запазих, милорд.

— Е, направихте бъркотията — промърмори с отвращение виконтът. — Наясно ли сте, че цялото лондонско общество вярва, че сестра ви е била любовница на вуйчо ми?

— Какво? — сепна се Уинфийлд. — Вие сте разпространил тази история?

— По дяволите — изръмжа Сарсбрук, — да не ме мислите за някое кречетало? Слухът беше разпространен от братовчед ми, който успя да се сдобие с дневника на вуйчо. В дневника си той пише за любовницата си, някоя си госпожица М, червенокоса като сестра ви. Виждайки интереса ми към Пандора, братовчед ми реши, че Пандора е госпожица М. Той въобще не си губи времето, ами го разказа на всички в този град.

— Мили Боже!

— Това не е всичко — продължи Сарсбрук. — Братовчед ми разпространява и слуха, че сега Пандора е моя любовница.

— И се оказа, че вие нямате търпение да превърнете слуха в истина, милорд — набра все пак кураж Уинфийлд.

Сарсбрук пренебрегна тази забележка.

— Има още нещо. Дневникът на вуйчо ми е крайно откровен, а се страхувам, че братовчед ми има намерение да го разпространи. Вуйчо ми е описал... как да кажа... любовните си приключения с живи подробности.

Уинфийлд пребледня.

— И вие смятате, че тази госпожица М. е Пандора?

Сарсбрук се размърда притеснено на мястото си.

— Дявол да го вземе, Марш, самият вие ми го казахте! Стоварвам вината за това катастрофално състояние на нещата направо върху вашия гръб.

Изключително разстроен, Уинфийлд стана от стола.

— Тогава сестра ми е съсипана! Цялото ни семейство е съсипано!

— Стига празни приказки — промърмори раздражено виконтът.

— И вие смятате, че вината е моя? — Като знаеше, че е виновен, Уинфийлд мина в отбрана. — Е, може грешката да е моя, но не мисля, че вие сте невинен, милорд — обобщи Уинфийлд.

— Аз?

— Вие бяхте този, който остави сестра ми да си мисли, че я обичате и имате почтени намерения към нея, а от самото начало вие сте си правил сметките да я превърнете във ваша фуста!

— Отивате твърде далече, господине — прекъсна го разгневено Сарсбрук. — Ако някой е правил някакви сметки, това сте вие! За Бога, изглежда ми неразбираемо как Пандора може да има такъв брат... А сега се махайте от очите ми.

Уинфийлд изгледа сърдито виконта.

— С удоволствие ще изпълня заповедта ви, милорд.

Направи един подигравателен поклон и излезе от стаята, като остави Сарсбрук да седи там с израз на отвращение върху слабото си лице.

Докато вървеше обратно към жилището на семейство Марш, Уинфийлд наруга сам себе си. Въобще не беше оправил нещата. Защо загуби самообладанието си и разгневи Сарсбрук? Нямаше намерение да го прави. В действителност смяташе да си признае лъжата и после да помоли за прошката на виконта. Беше се надявал, че ако Сарсбрук харесва истински Пандора, той може би ще успее да го убеди, че ако иска да постъпи почтено, трябва да се ожени за нея.

Уинфийлд се намръщи. Сарсбрук въобще не му се нравеше. Изглежда окото му не мигваше пред нищо. Това, че Пандора се беше влюбила в него, объркваше Уинфийлд. Той се утеши с мисълта, че във всеки случай Сарсбрук никога няма да реши да се жени за Пандора.

Уинфийлд се върна вкъщи към единайсет. Марта му каза, че нито господин Марш, нито Лизи са станали още. Но Пандора била станала преди известно време и може да бъде открита в градината.

Уинфийлд веднага отиде там, за да я намери. Пандора седеше на една каменна пейка и мълчаливо съзерцаваше цветята. Беше облечена с хубава рокля от раиран муселин, но изглеждаше много потисната.

— Пандора...

Тя погледна към брат си...

— Уинфийлд? Доста се изненадах като разбрах, че си излязъл толкова рано. Това е необичайно за теб.

Уинфийлд се усмихна, доволен, че тя му говори. Той седна до нея на пейката.

— Не спах много добре през нощта. Предполагам, че и ти не си могла.

— Не, доста добре спах, за мое учудване.

— Горката Пан, колко ужасно е това за теб, а грешката е изцяло моя. Толкова съжалявам, Пан. Ще ми простиш ли?

Пандора погледна брат си.

— Не знам, Уинфийлд. Не съм сигурна. Все още се опитвам да разбера как може да постъпиш по този безобразен начин.

— Знам, Пан...

Известно време никой от двамата не проговори, най-накрая Уинфийлд наруши тишината.

— Трябва да ти кажа нещо. Тази сутрин ходих да се видя със Сарсбрук.

— Уинфийлд? Как можа!

— Искях да му обясня всичко, да му кажа, че съм излъгал. Той много се разгневи. Но, Пан, той ми каза нещо, което смятам, че трябва да знаеш. Моля се само то да не те разстрои прекалено много.

— Какво е то? — каза нетърпеливо Пандора. — Уинфийлд Марш, предупреждавам те, че не мога да понеса повече лоши новини.

Уинфийлд се намръщи, замислен дали не е трябвало да си замълчи.

— Изглежда вуйчото на Сарсбрук имал някакъв дневник, в който пишел за любовницата си, госпожица М. Бил изключително откровен. В него описвал... е, предполагам, че е бил доста шокиращ. Братовчедът на Сарсбрук откраднал дневника и сега го разпространява. Когато открил, че Сарсбрук се интересува от теб, той решил, че ти си госпожица М, обекта на онзи дневник. Той е разказал на всички в града, че ти си онази скандална жена.

Очите на Пандора се отвориха широко от ужас. Изведнъж ѝ стана ясно защо сър Джефри Литън, мъжът, който танцува с нея на бала, е постъпвал по този начин. Той я е смятал за госпожица М.

— И лорд Сарсбрук е чел този дневник?

— Не знам, Пан. Предполагам, че го е направил.

Пандора изглеждаше поразена от обезпокоителната мисъл, която я завладя. Интересът на Сарсбрук е водил началото си от предположението, че тя е безпътната жена, описвана в дневника на вуйчо му. Той въобще не се е интересувал от нея, смятал я е за някоя друга, за жена с лоша слава. Каква глупачка е била да си мисли, че той я обича! Каква тъпа, романтична идиотка е била...

Пандора стана от пейката.

— Какво друго ти каза той?

Уинфийлд също се изправи.

— Какво искаш да кажеш?

— Каза ли нещо за мен? Предаде ли ти някакво съобщение за мен?

— Не, Пан, не е. Но има още нещо. Не знам дали трябва да ти го кажа.

— Уинфийлд Марш, какво има? — скастри го Пандора.

— Носи се слух, разпространяван от братовчедата на Сарсбрук, че си любовница на виконта...

— Че съм любовница на виконта? Значи това си мислят всички! Това е чудовищно! Как ще мога да се оправя пред когото и да било...

— Хайде, Пан, ще оправим нещата.

— Как? — изплака Пандора. — Няма нещо, което да може да направим, без да влошим нещата. Не искам да говоря повече за това, Уини. Сега ме остави. Моля те, върви си!

Уинфийлд постоя объркано за момент.

— Съжалявам, Пан — избъбри той и остави сестра си в градината.

Когато влезе вкъщи, Уинфийлд се чувстваше по-зле от всеки друг път. Виконтът беше прав, че грешката е изцяло негова. Като не искаше да се среща нито с баща си, нито с Лизи, Уинфийлд напусна къщата и реши да намери някой от приятелите си и да потъне в блажено пиянство.

След посещението на Уинфийлд Марш Сарсбрук останаха известно време в библиотеката, замислен какво трябва да направи. Чувстваше, че не се е държал както трябва при посещението на Уинфийлд. Защо не каза на човека, че има намерение да се ожени за Пандора? Защо не му каза да се върне при сестра си и да ѝ предаде, че Сарсбрук я обича много и съжалява за това, което ѝ е причинил?

Виконтът се намръщи. Братът на Пандора го беше ядосал. Всъщност, никога не му се беше приисквало толкова силно да удуши някого, както сега, когато Уинфийлд стоеше пред него. Как би издържал подобен негодник за зет? Е, ще успее някак, заради Пандора.

Икономът влезе и прекъсна размишленията му.

— Още един посетител, милорд. Господин Такър.

— Господин Такър? Изпрати ми го веднага — стана от стола Сарсбрук, зарадван, че ще види приятеля си.

Нямаше друг, освен, разбира се, Пандора, когото да му е по-приятно да види.

— Робин, знам, че е необичайно време за посещения — започна Такър, докато влизаше в библиотеката.

— Скъпи, Так — започна виконтът и стисна ръката на приятеля си. — Сигурно боговете са те изпратили. Имам нужда да поговорим.

Такър повдигна вежди и се усмихна.

— Значи е голям късмет, че дойдох.

— Седни тук, Так — покани го виконтът, като отведе приятеля си до едно удобно кресло, а после приседна до него. — Имам толкова неща да ти казвам.

— Но какво стана на бала? Рано ли си тръгна? Аз пристигнах много късно и не успях да поговоря с теб. Наистина те мярнах като пресичаше стаята с прекрасна, червенокоса дама. Госпожица М,

предполагам? Какъв късметлия си, Робърт! Но се страхувам, че цялата зала говореше за теб и дамата. Предполагам, че никъде няма да я приемат.

— Можеш да си сигурен, че лейди Сарсбрук ще бъде приета навсякъде в града.

— Лейди Сарсбрук? Какво искаш да каже, Робин?

— Искам да кажа, че смятам да се ожения за госпожица Марш. И тя не е госпожица М.

Такър изгледа приятеля си с удивление.

— Смяташ да се ожениш за нея?

— Да, ако тя се съгласи.

— И тя не е госпожица М?

— Наистина не е.

— И не е вуйчовата ти...

— Не, не е — изрече Сарсбрук натъртено. — Това е дяволски дълга история, Так.

— Нямам търпение да я чуя — каза добрият Такър и се облегна в креслото.

Сарсбрук се впусна в историята, като обясняваше всяко нещо. Когато разказа за цопването си във фонтана на Изабел, Такър се разсмя сърдечно, въпреки предупредителния поглед на виконта.

— Това се случи — завърши разказа си Сарсбрук.

— Трябва да кажа, че този Уинфийлд Марш е негодяй. Горката ти госпожица Марш. Но, Робин, за тази работа с братовчед ти. Не е добре той да разпространява дневника. Знаеш как говорят хората. Ако им влезе в главите, че тази госпожица М. е твоята госпожица Марш, мисля, че ще бъде трудно да се промени мнението им. Препоръчвам ти да се опиташ да спреш Брекли. Върни си дневника.

— Вече мислих за това — призна негова светлост. — Ще се оправя с братовчед си. Не се страхувай.

Като забеляза решителното изражение върху лицето на приятеля си, Такър се зарадва, че не е на мястото на Брекли. Познаваше достатъчно отдавна Сарсбрук, за да знае, че виконтът може да бъде мощен противник.

— Е, убеден съм, че накрая всичко ще се оправи, Робин — каза Так. — И ми е много приятно да чуя, че ще се присъединиш към групата на женените мъже.

Сарсбрук се усмихна.
— На мен също...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Нетърпелив да чуе всичко за бала, Никълъс Марш беше жестоко разочарован, когато откри, че Пандора не е прекарала чудесно. На обяд Лизи разказваше весело за преживелиците си на бала на лейди Върдън, докато Пандора остана мълчалива.

Тъй като Никълъс беше много проникателен младеж, той разбра достатъчно, за да не настоява пред по-голямата си сестра с въпроси за лорд Сарсбрук. Заради Никълъс господин Марш се опита да се държи така, сякаш балът е бил много успешен, но най-малкият от семейство Марш усети, че поне за Пандора балът не е минал добре.

След обяда Никълъс отиде при учителя си, а господин Марш се оттегли в библиотеката, за да пише писма. Пандора и Лизи отидоха в гостната, където Лизи взе бродерията си и седна, загледана в сестра си със съчувствие.

— Не се притеснявай за мен — наруши мълчанието Пандора. — Само заради теб съжалявам, че нещата не потръгнаха, Лизи. Предполагам, че няма да получаваме повече покани.

— О, това не означава нищо — излъга Лизи храбро. — Повече предпочитам старите си познати.

— Това са само приказки, Лизи — изгледа я сестра ѝ.

— Не, това е истината. Ще се радвам Фийби да ми бъде отново приятелка. Тя така ужасно ми завиждаше, че отивам на бала на лейди Върдън. О, Пан, помниш ли, че обещах на Фийби да я посетя днес следобед? Тя ме накара да се закълна, че ще го направя и ще ѝ разкажа всичко за бала.

— О, да — кимна Пандора, която в действителност беше забравила за това. Въпреки че не ѝ се искаше да се среща с някого, тя успя да се усмихне. — Ще ми бъде приятно да видя Фийби и госпожа Рейнълдс. Може да спрем и в някои магазини по пътя.

Тъй като Лизи обичаше най-много от всичко да обикаля из магазините, тя кимна нетърпеливо.

— Тогава ще трябва да тръгнем много скоро.

— Разбира се — съгласи се Пандора. — Хайде да се приготвим. Наистина имам нужда да поизляза. Освен това, трябва да върна книгата от библиотеката.

Скоро двете млади жени бяха облечени в най-хубавите си рокли и наметки за разходка. Магазините не бяха много далече и можеха да походят. Пандора и Лизи отидоха първо в градската библиотека, където Пандора върна книгата си, но отказа да вземе друга, после спряха в магазина за платове, в галантерията, а накрая и в сладкарницата, откъдето Лизи купи любимите си бонбони.

Пандора се радваше да се разсее, въпреки че не можеше да не мисли за Сарсбрук. Не можеше да спре да се пита къде ли е той и какво ли си мисли. Не знаеше дали ще успее да понесе една среща с него, след като научи това, което ѝ каза Уинфийлд тази сутрин.

След като се повъртяха известно време из сладкарницата, сестрите продължиха към дома на Фийби. Значително по-заможна от семейство Марш, семейството на Фийби живееше в просторна и удобна градска къща. Когато пристигнаха, Лизи взе месинговото чукче и почука на вратата.

Икономът на Робърт отвори и ги поздрави:

— Добър ден, госпожице Марш, госпожице Лизи.

— Добър ден, Ууд. Мисля, че ни очакват.

— Съжалявам, госпожице, но госпожа Рейнълдс и госпожицата не са вкъщи.

— Не са вкъщи? Но аз казах на Фийби, че ще я посетя.

— Госпожицата остави писмо за вас — поясни икономът. — Ще отида да го донеса.

Слугата затвори вратата, като остави сестрите Марш да стоят на стълбите. Той се върна след малко и подаде на Лизи един старателно сгънат лист хартия.

— Това е много странно, Пан — каза Лизи и отвори посланието. — Сигурна съм, че Фийби ми каза, че ще си бъде вкъщи днес следобед.

— Какво пише в писмото?

Лизи прегледа краткото съобщение.

— О, Пан, Фийби не иска да се вижда с мен повече.

— Какво? — възкликна Пандора.

— Ти го прочети, Пан — подаде ѝ го Лизи, а от очите ѝ започнаха да капят сълзи.

Пандора взе писмото и зачете:

„Скъпа Лизи, мама не ми даваше да ти пиша, но Ууд каза, че ще ти предаде тази бележка. Страхувам се, че мама ми каза, че повече не можем да приемаме теб или някого от семейство Марш. Чула е за някакъв голям скандал със сестра ти Пандора. О, аз не мога да повярвам това за скъпата Пандора, но мама казва, че всички говорят за това, така че трябва да е така. Толкова съжалявам, Лизи. Ще ми липсваш.

Фийби.“

След като привърши писмото, Пандора погледна сестра си.

— Не мога да повярвам, че слухът вече е стигнал до госпожа Рейнълдс. Сигурно се знае из целия град.

— Ами ако им кажем, че не е истина, Пан, няма ли да ни повярват?

— Предполагам, че няма да имаме такава възможност. А когато обществото прецени, че някой е неприемлив, тогава е много трудно да се промени тази преценка.

— Значи няма да ни приемат никъде! — изхлипа Лизи. — О, Пан, какво ще правим?

Пандора сгъна листа и го сложи в дамската си чанта.

— Хайде да си вървим и да кажем на татко. Двете млади жени се отдалечиха забързано, като се прибраха вкъщи възможно най-скоро. Намериха баща си да преглежда следобедната поща в гостната.

— Татко — започна Лизи, — случи се нещо ужасно! Фийби и майка ѝ се отнесоха хладно с нас! Отказаха да ни приемат, защото Пандора е опозорена!

С тази забележка Лизи избухна в сълзи и падна в утешителната прегръдка на баща си.

— Какво означава това, Пандора? — каза господин Марш, докато по-малката му дъщеря ридаше върху неговата жилетка.

Пандора извади писмото от чантата си и го подаде на баща си.

— Можеш сам да прочетеш, татко — каза тя. — Изглежда семейство Рейнълдс са чули, че съм паднала жена. Те няма да ни приемат повече.

Господин Марш прегледа писмото.

— Седни, Лизи. Добро момиче.

— О, татко — успя да каже Лизи между риданията, — какво да правя сега? Никой никъде няма да ни кани!

— Скъпа Лизи, не се тревожи — потупа я по гърба баща ѝ, — ще измислим нещо.

Пандора седна уморено на дивана.

— Това е много сериозно, татко.

Господин Марш тъкмо се канеше да отговори, когато Марта влезе в гостната.

— Господин Марш, един мъж иска да види господин Уинфийлд.

— Много добре знаеш, че го няма, Марта.

— Да, господине, но човекът не ми вярва. Неприятно ми е да си призная, но той влезе в преддверието.

— Каза ли си името?

— Не, господине, но със сигурност не е почтен човек — обясни Марта.

— Без съмнение гони Уинфийлд за пари — досети се господин Марш с отвращение. — Не е първият. Положението става дяволски непоносимо.

— Ще отида да го видя, татко — предложи Пандора и стана от дивана. — Стой с Лизи. О, не се притеснявай, мога да се справям много добре с такива хора.

Въпреки проявената самоувереност, Пандора усети, че ѝ се завива свят, когато последва Марта. През последните седмици кредиторите на Уинфийлд се показваха в къщата. Ставаха все по-смели и нахални в исканията си за връщане на парите им.

Като приближи към посетителя, Пандора се изправи величествено. Той беше дребен мъж на средна възраст, в прилепнало кафяво сако и бежови панталони.

— Мога ли да ви помогна, господине? — каза тя. — Аз съм госпожица Марш, сестрата на Уинфийлд Марш.

— О, значи вие сте госпожица Марш? — каза мъжът и я огледа с интерес. Усмихна ѝ се неприятно, като откри ред развалени зъби. —

Искам да видя брат ви, госпожице Марш.

— Няма го, господине.

— Тогава ще ви бъда благодарен, ако му предадете едно съобщение, госпожице.

— С удоволствие, господин...?

— О, името ми не е важно, госпожице. Господин Уинфийлд Марш дължи на моя работодател Джоунас Грейвс петдесет лири. Той ще се сети за това име. Кажете му, че не мога да приемам повече извинения. Сега, когато положението ви се е променило, господин Грейвс очаква да му се плати.

— Положението се е променило? Не разбирам какво имате предвид.

— Вярвам, че разбирате, госпожице. Знам, че сега имате много богат покровител, госпожице Марш. Петдесет лири са нищо за човек като него.

Пандора изгледа мъжа с изненада, а после с възмущение.

— Махайте се оттук! — процеди тя. — Казах да се махате!

— Добре, госпожице Марш, но ще се върна.

Той отново се ухили и се обърна да си върви. Пандора затвори рязко вратата след него и се върна в гостната.

— Татко, това беше един отвратителен човек, който каза, че Уинфийлд дължал петдесет лири на господин Джоунас Грейвс.

— Уинфийлд — въздъхна господин Марш. — Трябва да поговоря с него. Държи се толкова безотговорно.

— Да, така е — промърмори Пандора и се замисли намръщено за непочтеността на брат си.

— Мисля да отида в стаята си — каза Лизи. — Имам главоболие.

— Добре, върви, мила — кимна господин Марш. — Може би се нуждаеш от почивка. Това е много труден момент за теб.

— О, ще се оправя, татко — изрече почти твърдо Лизи и целуна баща си по бузата, преди да напусне гостната.

Пандора седна отново на дивана. Когато сестра ѝ излезе, тя се намръщи.

— Страхувам се, че ще трябва да напуснем Лондон, татко.

— Да напуснем Лондон?

— Този мъж, който беше тук преди малко, знаеше слуховете. Предполагам, че в Лондон няма мъж или жена, които да не са чули

всичко.

— Чули са тези пълни глупости за теб и вуйчото на Сарсбрук? Това е нелепо, никой няма да го повярва.

— Страхувам се, че хората са готови да повярват най-лошото за всеки, татко. Но това не е единственият слух. Знаеш ли, Уинфийлд посетил Сарсбрук тази сутрин.

— Тази сутрин? Защо, по дяволите!

Пандора се поколеба.

— Не съм сигурна, татко. Но Сарсбрук му казал, че са измислили и друг слух. За това, че сега съм любовница на негова светлост.

— Какъв проклет злодей! — кресна господин Марш в един от редките изблици на неконтролирани чувства. — Как може да разпространява такива безобразни дрънканици?

— Братовчедът на Сарсбрук е този, който разпространява слуховете — каза Пандора.

Баща ѝ поклати глава.

— А аз смятах Сарсбрук за толкова почтен човек...

Пандора сведе поглед.

— Аз също, татко...

— Ще отида при него и ще му поискам обяснение!

— Не, татко, от това няма никаква полза. Не искам да чувам повече за лорд Сарсбрук, докато съм жива.

— Горката ми Пандора, знам колко си разстроена. Но с времето, мила моя, нещата сами ще се оправят.

— Не мога да си представя как, татко. Трябва да погледнем съществуващата действителност. Положението ни в обществото е абсолютно съсипано. Как ще си намери Лизи съпруг? Със сигурност никой в цял Лондон няма да иска да има нещо общо със семейство Марш. Освен това и Уинфийлд...

— Уинфийлд — повтори господин Марш навъсено.

— Неговите кредитори ще ни дебнат постоянно. Трябва да се махнем оттук, татко. И то веднага.

— Не бързай толкова, Пандора. Къде можем да отидем?

— Можем да се върнем в Съфолк.

— Но къщата е продадена.

— За известно време може да останем при леля Агнес. Ще си намерим друга къща.

Господин Марш се замисли. Провинцията му липсваше и идеята да напуснат Лондон не му беше неприятна.

— Ще отнеме известно време, преди да се намерят нови наематели на тази къща — каза господин Марш.

— Аз искам да се махна отгук веднага — настоя Пандора. — Моля те, татко, не искам да оставам даже ден повече на това място, където всички си шепнат за мен. Лизи и аз можем да тръгнем с дилижанса утре сутринта.

— Утре сутринта?

— Да, няма да ни отнеме много време да опаковаме необходимите ни вещи. Когато оправите нещата тук, ти, Никълъс и Уинфийлд ще дойдете при нас.

Господин Марш смяташе, че дъщеря му действа ненужно прибързано, но не искаше да спори. Като знаеше колко е разстроена Пандора от бедствения обрат на събитията, той можеше да разбере желанието ѝ да напусне Лондон.

— Добре — съгласи се той. Пандора стана от дивана.

— Тогава ще те оставя, татко. Имам много работа. Надявам се Лизи да се съгласи, че така е най-добре.

С тези думи Пандора излезе забързано от гостната, за да потърси сестра си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

По-късно същия следобед Сарсбрук се чудеше дали да не посети семейство Марш. Много му се искаше да види Пандора, но подозираше, че няма да го приемат. След доста обмисляне и обикаляне из стаята, виконтът реши, че е най-добре да изчака, преди да ги посети. В края на краищата импулсивното му посещение от предишната нощ беше завършило катастрофално.

Мислите на Сарсбрук се насочиха към Брекли. Може би вече е време да посети братовчед си.

Позвъни на прислугата.

— Кажете на Рийвс да приготви каретата ми, Арчър — нареди той на икономата си. — Ще излизам.

След известно време Сарсбрук се носеше в изящния си екипаж и се взираше напрегнато през прозореца. Брекли живееше в недалечен квартал, в една стилна градска къща.

Когато пристигна пред дома на братовчед си, Сарсбрук почука на вратата. Отвори му икономът на Брекли.

— Аз съм лорд Сарсбрук — представи се кратко. — Кажете на господаря си, че съм тук.

— Да, милорд.

Икономът се отдалечи забързано. Като всички прислужници в дома на Брекли и той беше чувал за братовчеда на господаря си. Когато слугата влезе в гостната, Брекли седеше там заедно с майка си.

— Какво има? — попита Брекли.

— Лорд Сарсбрук е тук, господине.

— Сарсбрук! — повтори госпожа Брекли, доста изненадана. — Какво прави тук?

— Предполагам, че ще разберем като дойде — отвърна синът ѝ. — Покани го, Мартин.

Брекли показваше възхитителна самоувереност, но в действителност беше притеснен от мисълта, че братовчед му ще се появи на вратата. Помнеше гнева на Сарсбрук по време на бала и

знаеше, че посещението му няма да бъде радостно семейно събитие. И въпреки че му беше много приятно да причинява неприятности на омразния си братовчед, Брекли имаше понякога пристъпи на малодушие, когато си мислеше дали да ядосва човек с такова огромно богатство.

Виконтът влезе в стаята и Брекли се изправи на крака. Както винаги, братовчедът на Сарсбрук беше облечен с изключително старание. Негова светлост беше безразличен към добре скроеното сако на Брекли и към лъскавите му високи ботуши. Все пак отпрати любопитен поглед към жената, която седеше на дивана. В действителност, той никога не беше се срещал с леля си, въпреки че и тя присъства на четенето на завещанието на вуйчо му. Тя беше много привлекателна жена, която носеше петдесетте си години много добре. Виконтът си помисли, че открива някаква лека прилика с покойната си майка.

— Сарсбрук — посрещна го Брекли. — Това е наистина неочаквана чест.

Думите на братовчед му бяха пропити със сарказъм, но виконтът изглежда беше безразличен към това.

— Мога ли да ви представя майка си? — продължи Брекли. — Майко, това е племенникът ти Сарсбрук.

— Много ми е приятно, че се срещаме — изрече учтиво госпожа Брекли и протегна ръка.

Сарсбрук се поклони над ръката на леля си. Той беше поизненадан от любезността ѝ.

— Госпожо — промълви той.

— Надявах се, че някой ден ще се срещнем, Сарсбрук — каза госпожа Брекли. — Моля, седнете. Надявам се, че ще останете за чая.

— Страхувам се, че не мога — отвърна виконтът, като остана прав. — Може би някой друг път. Трябва да обсъдя нещо с братовчед си, госпожо. Бих искал да го направя насаме.

— Няма нещо, което може да кажете на мен, а да не може да кажете пред майка ми, братовчедо — намеси се Брекли, който смяташе, че е добре и майка му да присъства.

— Добре — кимна виконтът, — щом искате майка ви да чуе това, което възнамерявам да ви кажа, няма да се противопоставя. — Той погледна леля си. — Синът ви, госпожо, е най-отвратителния

негодник. Той е човек без капчица чест и почтеност и крайно неразумно реши да се възправи срещу мен.

— Как смеете да говорите такива неща за сина ми? — заекна госпожа Брекли.

— Защото са истина, госпожо. — Той погледна към братовчед си. — Брекли, у теб има нещо, което си откраднал от дома ми. Искам го обратно.

— Какво иска да каже той, Майлс? — попита госпожа Брекли.

— Дрънка празни приказки, майко — отвърна Брекли. — Смятам, че сега е най-добре да си вървите, Сарсбрук. Нямате ли срам от майка ми?

— Ако вие имате срам от нея, ще ме послушате. В затруднено положение сте, Брекли. — Сарсбрук се усмихна на братовчед си. — Знаете ли, накарах посредниците си да купят всичките ви дългове, които се оказаха значителни.

— Какво?

— Скъпи ми братовчедо, решил съм да ви съсия и ви уверявам, че няма да ми бъде много трудно да го направя. Щом притежавам дълговете ви, притежавам и вас.

— Вие сте проклет изнудвач, Сарсбрук — изръмжа Брекли, като ставаше все по-блед.

— Сарсбрук — намеси се и госпожа Брекли, силно разтревожена. — Защо искате да ни съсипете?

— Защото синът ви поиска да съсипе щастието ми, госпожо. Не знам за какъв сте ме взел, Брекли. Да не би да си мислехте, че няма да ви отмъстя.

— Правете каквото искате! — изсъска Брекли с презрително изражение на лицето си. — Не ме интересува.

— Майлс! — предупреди го госпожа Брекли, уплашена, че синът ѝ разгневява още повече богатия им родственик. — Сарсбрук, моля ви да размислите. Аз съм сестра на собствената ви майка. А семейството ми постъпи много зле с нас. Синът ми е прибързан младеж. Може би е действал неразумно. Трябва да има нещо, което може да ви убеди да се отклоните от този курс на действие.

— Ще се радвам да го направя, госпожо. Синът ви трябва да изпълни две условия и аз ще бъда доволен. Той трябва да ми върне това, което е взел от мен, и трябва да се закълне, че никога повече няма

да се опитва да се свързва с мен по какъвто и да било начин. Аз ще ви отпусна сумата от две хиляди лири на година, но не искам нито да ви виждам, нито да чувам за вас повече.

— Две хиляди лири! — каза госпожа Брекли с просветнало лице. — Майлс, Сарсбрук е доста щедър. Не знам какво мислите, че е взел от вас моят син, Сарсбрук, но аз съм сигурна, че това е някакво объркване. Майлс, ако притежаваш нещо, което братовчед ти иска да му бъде върнато, дай му го веднага.

Брекли отправи навъсен поглед към Сарсбрук, който го изгледа самодоволно.

— Две хиляди лири — промърмори той. — Ама, че сте стиснат, братовчедо. Смятате ли, че можем да живеем от такава сума?

Сарсбрук повдигна вежди.

— По-нагъл човек не съм срещал, Брекли. Може би трябва да оттегля предложението си.

— Мислите на сина ми са объркани — възпря го госпожа Брекли. — Не го слушайте. Върви да донесеш това, за което говори братовчед ти, Майлс.

Брекли се намръщи, но направи това, което нареди майка му. Напусна стаята, после бързо се върна с дневника на сър Хъмфри и го подаде безмълвно на братовчед си.

— Значи да смятам, че споразумението е сключено? — каза Сарсбрук, като взе книгата.

— Да — каза Брекли.

— Тогава ще си вървя. Приятен ден, госпожо. Повече няма да се срещнем.

Той се обърна рязко и си тръгна. Щом влезе в каретата си, Сарсбрук се замисли. Не му беше приятно да дава пари на Брекли. Така той сякаш получаваше награда за отвратителното си поведение. Но все пак дневникът вече беше в него, а от Брекли се беше отървал завинаги. Несъмнено това, че направи братовчед си и леля си зависими, беше разумна стъпка, защото винаги можеше да ги заплаши, че ще спре парите. Наистина, помисли си негова светлост, трябваше да направи това още преди известно време. Щеше да си спести доста неприятности.

Виконтът погледна към дневника, поставен на седалката до него. Замисли се за госпожица М. Вуйчо му се беше разпоредил да се

погрижи за нея, а той не беше изпълнил това си задължение. Ще трябва да открие истинската госпожица М. и да се погрижи за благосъстоянието ѝ.

Сарсбрук обмисли този въпрос. Внезапно се сети за смарагдовата огърлица, предназначена за тази дама. Спомни си, че Уинфийлд беше казал, че я е оставил в заложна къща някъде на Роузмари лейн. Единствената правилна постъпка щеше да бъде огърлицата да се предаде на дамата, за която е била предназначена.

Виконтът нареди на кочияша да смени посоката. Малко покъсно, той се озова на тясна уличка, обградена от магазини и оживена от множество хора. Не му отне много време да открие къде се намира човекът, за когото Уинфийлд му беше споменал. След известни преговори, Сарсбрук излезе от магазина, заедно със смарагдовата огърлица.

Беше много доволен, че си е върнал огърлицата. По право, каза си той, смарагдите принадлежаха на загадъчната госпожица М. Но тъй като нямаше представа, коя е тя в действителност, Сарсбрук не беше съвсем сигурен как да предаде огърлицата на истинската ѝ собственица.

Тъкмо се качваше в каретата и една идея осени негова светлост.

— Карай към къщата на покойния ми вуйчо, Рийвс — нареди Сарсбрук на кочияша си.

Като се настани вътре, виконтът отново се вгледа в огърлицата. Колко добре щеше да изглежда на шията на Пандора, помисли си той. Скоро Сарсбрук потъна в мечтание, като си представи как изглеждаше Пандора предната нощ, облечена в нощницата си, с разпуснати коси, в очарователен безпорядък.

Когато каретата спря пред дома на покойния сър Хъмфри Мейтланд, виконтът бе изтръгнат от мечтанията си. Той слезе от каретата и се приближи до вратата.

Повечето от слугите на сър Хъмфри отдавна си бяха заминали, но някои останаха, за да се грижат за къщата, докато се уреди продажбата ѝ. Икономът на сър Хъмфри отвори вратата и с изненада видя виконта.

Сарсбрук бързо си дойде на думата, като попита съвсем ясно дали прислужникът е знаел за любовницата на покойния си господар.

В началото икономът нямаше желание да отговаря, но най-накрая призна, че наистина знае за тази дама.

— Трябва ми името ѝ — нареди виконтът. — Хайде, хайде, човече, нямам време за губене. Името и адреса ѝ.

— Името ѝ е госпожица Монфердини, милорд — отвърна икономът, като реши, че не може да крие информация от човек, който изглежда така заплашително, като негова светлост. — Живее на Глочестър плейс, шестнайсет, милорд.

— Глочестър плейс, шестнайсет — повтори Сарсбрук.

Като знаеше, че адресът на Пандора е Кларънс плейс, шестнайсет, той внезапно осъзна как може да е станала грешката. Кларънс и Глочестър бяха имената на братята на принца — регент. Не беше трудно поостарелият му вуйчо да ги обърка.

— Госпожица Монфердини?

— Да — отвърна слугата.

Сарсбрук му подаде една монета, която бе приета от слугата с множество благодарности. След това виконтът се върна в каретата и нареди на кочияша си веднага да се отпрати към Глочестър плейс, шестнайсет.

Когато пристигна там, виконтът отбеляза, че жилището не се различава много от това на семейство Марш. Внушителна градска къща, на хубава, но не модерна улица.

Сарсбрук взе кутията с бижутото и излезе от каретата. Икономът отвори вратата.

— Да, господине?

— Искам да се видя с госпожица Монфердини. Аз съм лорд Сарсбрук. Може да ѝ кажете, че съм племенник на сър Хъмфри.

— Разбира се, милорд — кимна слугата и пусна виконта вътре.

Беше възрастен мъж и говореше с италианско произношение. Той отведе високопоставения посетител в гостната.

— Ако почакате тук, милорд, аз ще уведомя госпожица Монфердини.

Като остана сам в стаята, Сарсбрук се огледа с любопитство. Гостната на госпожица Монфердини беше обзаведена в пъстър ориенталски стил. Таванът, изящно изрисуван с геометрични фигури в златно, светло синьо и морскозелено, приличаше на нещо, което човек очаква да види в турски дворец. Дивани и столове в мораво, бяха

разположени покрай стените в синьо, украсени с няколко картини в бароков стил. На пода имаше прекрасни персийски килими.

Сарсбрук се замисли дали вуйчо му е платил това скъпо обзавеждане на стаята. Изглеждаше толкова необичайно за скъперническия характер на сър Хъмфри да харчи пари по този начин. Разбира се, помисли си виконтът, докато разглеждаше едната от картините, той не предполагаше и това, че вуйчо му е човек, който би си имал любовница и би ѝ купил смарагдова огърлица.

— Лорд Сарсбрук!

Един силен женски глас накара виконтът да се извърне от картината към дамата, която беше дошъл да посети.

— Много ми е приятно да се срещна с вас, милорд. Вуйчо ви често ми е говорил за вас.

Сарсбрук се усмихна учтиво и се поклони леко.

— Госпожице Монфердини.

Виконтът се надяваше гласът му да не издава изненадата, която почувства, когато най-после видя госпожица М. Жената, стояща сега пред него, дори и бегло не приличаше на жената от фантазиите му.

Много ниска и доста закръглена, госпожица Монфердини имаше тъмни очи и къдрава, къносана коса, която носеше събрана на върха на главата си, в стил, напомнящ прическите на парижките дами от миналия век. Виконтът се зачуди на колко ли години е тя, защото лицето ѝ беше толкова силно напудрено и изрисувано, че беше трудно да се определи възрастта ѝ. Сарсбрук разгледа с интерес лицето на госпожица Монфердини, като отбеляза големичкия нос, квадратната брадичка и широката, начервена уста.

Тя беше облечена в прилепнала рокля от морав сатен, а дълбокото деколте откриваше голяма част от тежката пазва на дамата. В краката ѝ имаше два мопса, които проявяваха голям интерес към ботушите на негова светлост.

Като се сети за дневника на вуйчо си, Сарсбрук усети желание да избухне в смях. Докато четеше писанията на сър Хъмфри, той никога не си представяше жена като госпожица Монфердини. Не, вместо това си представяше Пандора Марш.

— Ще седнете ли, милорд — и дамата посочи един от моравите дивани.

Сарсбрук кимна и седна. Госпожица Монфердини се настани до него, а мопсовете скокнаха до нея.

— Трябва да ви кажа, че съм много изненадана да ви видя.

— Съжалявам, че не ви посетих по-рано, госпожице Монфердини. Всъщност до днес не знаех коя сте. — Той ѝ подаде кутията с бижутото. — Преди да умре, вуйчо ми ви е купил това.

— За мен? — учуди се дамата и нетърпеливо взе кутията от негова светлост. Отвори я и изохка възхитено. — О, скъпият ми? Смарагди! О, колко са прекрасни. — Тя се пресегна и хвана ръката на виконта. — Много ви благодаря, милорд!

— Няма защо, уверявам ви — каза Сарсбрук, като отдръпна ръката си от нейната.

— Вие сте мил човек, милорд — продължи госпожица Монфердини. — Мисля, че много приличате на вуйчо си. Надявам се да ме посещавате често. Аз имам множество интересни гости. Може би ще дойдете скоро на вечеря.

— Много сте любезна, госпожице Монфердини — прекъсна я виконтът, поизнервен от прелъстителния начин, по който го гледаше дамата. — Може би, някой ден, но се страхувам, че трябва да си тръгвам. Имам още работа този следобед.

— Но останете още малко, милорд — проточи госпожица Монфердини умоляващо.

— Съжалявам, но не мога, госпожице — отсече той. — Но трябва да ви кажа още, че вуйчо ми е искал да ви осигури финансово.

— О, скъпият ми!

— Да — кимна Сарсбрук. — Ще се погрижа да получите хиляда лири веднага, а след това по петстотин лири на година от имението на вуйчо ми.

— О, милорд Сарсбрук! — извика госпожица Монфердини, като сграбчи ръката му и я притисна до гърдите си. — Вие сте ангел!

Сарсбрук побърза да отдръпне ръката си и стана от дивана.

— Трябва да тръгвам, госпожице.

— О, не си тръгвайте. Вие току-що пристигнахте!

— Наистина, госпожице, налага се. Приятен ден. Очаквайте много скоро да получите парите си.

Госпожица Монфердини продължи да се противи на бързото заминаване на Сарсбрук, но той успя да си тръгне. Когато каретата

потегли, той си отдъхна. Като погледна към седалката, видя дневника на вуйчо си. Значи това била чувствената госпожица М, каза си той и избухна в смях.

Когато виконтът пристигна в Сарсбрук хаус, първото нещо, което направи, беше да захвърли писанията на сър Хъмфри в огъня.

Остана загледан с усмивка в изгарящия дневник.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Странноприемницата Уайт хорс беше едно от най-шумните места в цял Лондон. От двора ѝ тръгваха дилижанси за всички части на Англия и затова там винаги имаше големи групи пътници, чакащи началото на пътуването си.

Беше ранна утрин, когато Пандора и Лизи пристигнаха в Уайт хорс, придружавани от господин Марш, Уинфийлд и Никълъс. Отношенията между Пандора и брат ѝ Уинфийлд бяха толкова обтегнати, че те въобще не си продумаха. Уинфийлд беше нахокан необичайно строго от баща си предната вечер и сега беше много мрачен.

Въобще цялата история беше много тъжна и всички от семейството изглеждаха мрачни и недоволни. Лизи не искаше да напуска Лондон, но прие идеята да се върнат в Съфолк с изненадващо хладнокръвие. Когато Пандора ѝ каза, че трябва да отидат в провинцията, тя протестира съвсем малко и се съгласи, че при тези обстоятелства това е най-доброто, което могат да направят.

Но сега, под безстрастната утринна светлина, Пандора не беше чак толкова сигурна, че постъпват правилно. Да избягаш е като признание за вина, а те нямаха никаква вина. Но все пак мисълта да се срещне отново със Сарсбрук толкова я разстройваше, че бягството от Лондон ѝ се струваше единствената възможност.

Никълъс Марш стоеше до Пандора и наблюдаваше как прислужниците впрягат конете за единия дилижанс.

— Искан ми се да тръсна с теб, Пан — промълви той.

— Ще дойдете много скоро, Ники — успокои го Пандора. — Само татко да уреди нещата.

— Надявам се да е скоро. Господин Стъбс няма търпение да отиде в провинцията. Той не обича града особено много.

— Господин Стъбс поне не смята, че провинцията е скучна — вметна Лизи.

— Хайде, хайде, Лизи — намеси се господин Марш. — Сигурен съм, че въобще няма да бъде скучно.

Лизи не изглеждаше убедена, но не каза нищо. Когато дойде време да се качват на дилижанса, поемащ на изток, Лизи прегърна господин Марш, Уинфийлд и Никълъс. Пандора прегърна баща си и Никълъс, но се намръщи срещу Уинфийлд.

— Пан — каза той, — съжалявам.

Тя се поколеба, забелязала разкаянието върху хубавото му лице. После въздъхна и също го прегърна.

— Довиждане, Уини.

В очите на Уинфийлд имаше сълзи.

— Наистина съжалявам, Пан. Ще се променя, кълна се!

Като се страхуваше, че ще избухне в сълзи, Пандора само кимна и разреши на брат си да я придружи до дилижанса и да ѝ помогне да се качи. Докато трополящият екипаж поемаше по пътя си, Пандора наблюдаваше баща си и братята си, които стояха встрани. Никълъс махна на Пандора и тя осъзна колко много ще ѝ липсва.

Щом дилижансът пое по пътя си, Пандора се облегна на протритата кожена седалка и се умисли. Една от пътничките, слаба жена на средна възраст, със сламена шапка, се представи, като госпожа Бакстър. Тя пътуваше със съпруга си, внушителен и мълчалив мъж, който бързо заспа, въпреки друсането на дилижанса, докато маневрираха по оживените улици на града.

Дамата със сламената шапка беше приказлива жена, изпълнена с радост, че е намерила две млади дами, с които да разговаря. Скоро тя бърбеше весело с Лизи и Пандора. Лизи се радваше да се разсее, а приказливата дама я развесели. Но Пандора, въпреки че отговори учтиво на няколко въпроса, осъзна, че не може да се съсредоточи в разговора.

Тя се замисли за Съфолк, за пейзажа и за селяните. Пандора обичаше провинцията. Каза си, че е много хубаво, че тя и Лизи скоро ще бъдат далече от градския шум и мръсотията.

Замислена за тихото селце, в която бяха живели, Пандора се опитваше да убеди себе си, че всичко това е за добро. Щяха да си намерят друга къща и да живеят просто, според възможностите си. Тя щеше да работи като шивачка, за да припечелва допълнително и щяха да се справят. Лизи щеше да си намери някой свестен младеж, за

когото да се омъжи. Освен това щяха да бъдат много близо до Кеймбридж и до брат им Огъстъс.

Пандора се загледа през прозореца на дилижанса. Знаеше, че се залъгва. Щеше да измине много дълго време, преди да се почувства щастлива в Съфолк. Мислите ѝ за Сарсбрук щяха да ѝ попречат. Пандора се намръщи, когато образът на виконта се появи в ума ѝ.

— А вие съгласна ли сте със сестра си, госпожице Марш?

Въпросът измъкна Пандора от вгълбението ѝ. Тя погледна към госпожа Бакстър.

— Съжалявам, госпожо. Не следях разговора.

Госпожа Бакстър не се обиди, а весело повтори въпроса, който обсъждаха. Пандора навлезе в разговора, докато дилижансът продължаваше напред по пътя си.

След като стана рано — рано тази сутрин, Сарсбрук не можеше да мисли за нищо друго, освен да се срещне с Пандора. Той знаеше много добре, че човек не ходи на посещения в седем сутринта и затова се зае с някои обичайни дела, свързани с работата му, докато стана десет. Като реши, че повече не може да чака, виконтът нареди да пригответ каретата му и се отправи към дома на семейство Марш. Малко по-късно Сарсбрук пристигна пред вратата, а Марта му отвори. Прислужницата изгледа негова светлост с нескрито неодобрение.

— Искам да видя госпожица Марш — обяви той рязко.

— Няма я вкъщи, милорд — отговори Марта.

— Ще почакам — каза Сарсбрук и храбро влезе в преддверието.

Марта, която нямаше особено добро мнение за негова светлост, заради предишната им среща, реши, че е най-добре да не се занимава самичка с него. Тя побърза да доведе господин Марш.

Никълъс, който гледаше през прозореца на стаята си, видя каретата на Сарсбрук да спира пред дома им, затова побърза да слезе при виконта. По петите му вървеше верният му другар, териерът господин Стъбс.

— Лорд Сарсбрук! — поздрави Никълъс.

— Господин Никълъс — отвърна виконтът и се усмихна на брата на Пандора. — Дойдох да се видя със сестра ви Пандора. — Той се наведе, за да почеше господин Стъбс зад ухото. — Предполагам, че

прислужницата ви не ме одобрява. Ще кажете ли на Пандора, че искам да я видя?

— Но нея я няма, милорд — каза Никълъс.

— Няма я?

Преди Никълъс да успее да отговори, баща му се появи в преддверието.

— Лорд Сарсбрук — обърна се той намръщено към неканения си посетител. — Дъщеря ми не е вкъщи. И ще ви кажа, милорд, че дори и да беше вкъщи, нямаше да ѝ позволя да се срещне с вас. Тук не сте добре дошъл, господине. Трябва да ви помоля да си вървите. Причинихте достатъчно неприятности на дъщеря ми.

— Господин Марш — поде негова светлост, — добре разбирам гнева ви. Но аз трябва да видя Пандора.

— Това е невъзможно. Трябва да ви помоля отново да си вървите, милорд.

— Няма да си тръгна, докато не се видя с Пандора. Ако трябва, ще чакам цял ден.

— Няма да чакате! — кресна господин Марш с почервено лице.

Бащата на Пандора се вбеси, въпреки че обикновено беше благ човек. Пред него стоеше един благородник, който беше съсипал доброто име на любимата му дъщеря. От възмущение господин Марш стана необичайно сприхав.

— Ако не си тръгнете, ще ви изгоня с камшика за езда.

— Господин Марш — каза виконтът, — изслушайте това, което имам да ви кажа.

— За Бога! — избухна господин Марш. — Няма да слушам! Предупреждавам ви, че ще отида за камшика си!

— Добре, ще си вървя — примири се Сарсбрук, като съвсем не искаше да подтиква бъдещия си тъст към насилие. — Но ще се върна.

Виконтът се обърна и излезе от къщата. Господин Стъбс хукна след него, когато той се отпрати към каретата си.

— Господин Стъбс! — извика Никълъс и побягна след кучето. — Върнете се, господине!

Господин Стъбс пренебрегна младия си господар. Никълъс отиде до виконта и се наведе да вземе своенравния териер.

— Върни се вкъщи, Никълъс — нареди господин Марш от вратата.

Никълъс погледна виконта.

— Вие харесвате Пандора, нали така, милорд?

— Обичам сестра ви, млади човече — отвърна Сарсбрук. — Искам да се оженя за нея.

— Наистина ли — и Никълъс се усмихна весело на тази идея. — Надявах се тя да се омъжи за вас.

— Никълъс! — извика отново господин Марш.

— Трябва да вървя — каза Никълъс и за миг се поколеба. После прошепна: — Пандора и Лизи отпътуваха тази сутрин за Съфолк с дилижанса от странноприемницата Уайт хорс.

Той се обърна и хукна към къщи.

Виконтът се загледа в Никълъс, който изчезна вкъщи. След това се обърна към кочияша си.

— Рийвс, тази сутрин един дилижанс е тръгнал за Съфолк от странноприемницата Уайт хорс. Искам да го настигнем.

— Хубаво, милорд — отвърна кочияшът. — Няма да е трудно. Не и с тези красавци.

Той посочи към двата прекрасни коня на виконта. Конярят, който беше скочил от мястото си зад кочияша, отвори вратата пред виконта.

— Тогава побързай, Рийвс — каза Сарсбрук и влезе в каретата.

Щом господарят му се настани удобно, а конярят се върна на мястото си, кочияшът подкара конете да вървят с по-енергична стъпка. Виконтът скръсти ръце на гърдите си, с надеждата, че ще се види с Пандора.

Изминаха повече от четири часа след тръгването им от странноприемницата Уайт хорс и дилижансът, в който бяха Пандора и Лизи, успя да измине почти трийсет мили. Пандора се почувства изключително уморена от друсането и непрестанното бърборене на госпожа Бакстър. Зарадва се, когато екипажът спря в една селска странноприемница. Тук пътниците щяха да си починат за малко, докато траеше смяната на конете.

Пандора и Лизи успяха да се откачат от госпожа Бакстър, която трябваше да събуди спящия си съпруг и да се погрижи за него.

— Лизи, смятам, че е добре — каза Пандора, докато сестрите раздвижваха краката си, като се разхождаха наоколо — да избягаме за

известно време от госпожа Бакстър.

— Така е — съгласи се Лизи с усмивка.

— Тя има добри маниери — продължи Пандора, — но ми се иска от време на време да позволява на хората да завършат изречението си.

Лизи се разсмя. Радваше се да види, че сестра ѝ е в по-добро настроение. Времето беше много хубаво, слънчево и приятно топло, а гледката бе живописна. Лизи се почувства по-добре, докато двете се разхождаха.

— Тук е прекрасно — каза тя и се загледа в пейзажа.

— Да — кимна Пандора, като спря, за да се огледа.

Странноприемницата беше разположена на края на селото, което имаше процъфтяващ вид. Виждаха се поддържани домове и хубави магазини. Не се различаваше много от тяхното село Съфолк. Пандора се загледа към пътя. Видя, че се приближава някаква карета, но не ѝ обърна внимание.

— Ще хапнем ли нещо, Лизи? Наистина остана малко време.

— Иска ми се да хапнем — каза сестра ѝ.

Пандора и Лизи влязоха в странноприемницата. Госпожа Бакстър им махна с ръка.

— Елате при нас, скъпи момичета — извика тя.

След като си размениха по един поглед, сестрите отидоха до масата, където седяха господин и госпожа Бакстър.

— Седнете — настоя госпожа Бакстър. — Трябва да опитате от храната ни. Студеното овнешко е много вкусно. Вземете си и от питките.

Пандора и сестра ѝ тъкмо седнаха, когато вратата се отвори и влезе един висок мъж. Лизи, която седеше срещу вратата, го забеляза първа. Тя зяпна от изненада, когато видя, че новодошлият е Сарсбрук.

— Кой е? — каза Пандора, като видя изражението на сестра си.

— Лорд Сарсбрук! — извика Лизи.

Пандора се обърна. Наистина беше Сарсбрук. Пандора беше абсолютно изумена. Той я забеляза веднага.

— Пандора! — изрече той високо и бързо се приближи до масата им.

След като чу Лизи да казва лорд Сарсбрук, госпожа Бакстър изгледа виконта с интерес. Тя нямаше търпение да се запознае с този благородник.

— Пандора, трябва да поговорим.

— Не, милорд, това е невъзможно — отвърна Пандора, свела поглед объркано.

— Моля те! — настоя Сарсбрук.

— И аз ви моля, милорд — остана непоклатима Пандора, — вървете си! Не искам да говоря с вас.

Госпожа Бакстър се почувства задължена да се намеси в този момент.

— Има ли нещо, което не е наред, госпожице Марш. — Тя се обърна към съпруга си. — Ричард, този господин притеснява госпожица Марш.

Господин Бакстър вдигна поглед от чашата си с бира, но изглежда нямаше желание да се намесва в работите на непознати. Той само изгледа въпросително виконта.

— Пандора, моля те, изслушай ме. Бях идиот!

— Няма да ви слушам, милорд — заяви Пандора твърдо.

Виконтът, който се разстройваше все повече, изведнъж се пресегна и хвана Пандора за лакътя.

— Пандора, ела с мен — нареди той и я дръпна, за да я изправи.

Тя така се изненада от това отношение, че за миг можа само да се взира ужасено в него.

— Пуснете ме!

Негова светлост я стисна по-здраво.

— Ще дойдеш навън, Пандора Марш. Трябва да говоря само с теб. Не искам спорове.

— Не!

Вместо отговор, виконтът обгърна кръста ѝ с ръка.

— Ако не дойдеш с мен, Пандора, ще те вдигна и ще те изнеса оттук.

— О, Боже! — изохка госпожа Бакстър.

Съпругът ѝ повдигна вежди. Пандора отпрати поглед към лицето на Сарсбрук.

— Ако ви изслушам, обещавате ли да си отидете?

Виконтът кимна.

— Да, разбира се.

— Добре — прие тя накрая, — ще дойда навън.

— Пан — обади се Лизи разтревожено.

— Стой тук, Лизи — каза Пандора. — Ще се върна след малко.

Сарсбрук я изведе навън под слънчевата светлина. Когато стигна от тази страна на странноприемницата, където нямаше да бъдат под погледите на конярите и кочияшите, той спря.

— Пандора, моля те да ме изслушаш.

— Добре, милорд. Но не мислете, че ще променя решението си. Тя замълча. — Как ме открихте?

— Брат ти Никълъс ми каза, че сте тръгнали с дилижанса за Съфолк.

— Никълъс? — възкликна Пандора изненадана.

— Ходих у вас тази сутрин и баща ти ме заплаши, че ще ме набие с камшика.

Пандора се усмихна.

— Чудесно — одобри тя.

— По дяволите, Пандора — въздъхна Сарсбрук. — Прекалено си сурова с мен. Да не би да съм чудовище, затова, че те желая? Мила моя Пандора, обичам те повече, отколкото съм предполагал, че мога да обичам.

Тя се извърна.

— Вие дори не ме познавате, милорд. Смятал сте, че съм някоя друга. Госпожица М. сте желал, не Пандора Марш. Само бих ви разочаровала.

— Говориш глупости — прекъсна я Сарсбрук и стисна ръката ѝ. — Не знаеш ли колко те обичам, Пандора? Искам да се омъжиш за мен. Кажи, че ще ми станеш съпруга.

— Това е невъзможно! — изохка Пандора.

— Защо? — поиска да узнае негова светлост, като я взе в прегръдките си.

— Не знам — отрони тихо Пандора.

Близостта на тялото му пробуждаше силни чувства в нея и тя внезапно се почувства безсилна.

Виконтът я притисна до себе си. Желанието му беше почти непреодолимо.

— Пандора — промълви той.

— Не, моля ви...

Сарсбрук спря протестите ѝ с устните си. Целуна я жадно, със завладяваща страст, която спря дъха ѝ.

— Милата ми Пандора — прошепна той.

— О, Сарсбрук, наистина ви обичам — промълви Пандора, а протестите ѝ се стопиха.

Тя го целуна с не по-малка от неговата страст и това разпали още по-силен плам в него.

— Пандора! Пандора!

Трябваше да измине известно време, преди гласът на Лизи да откъсне Пандора от устните и ръцете на виконта.

— Пандора!

Лизи викаше колкото ѝ стигаше глас. Пандора се отдръпна от Сарсбрук.

— Лизи!

Тя се обърна и видя, че сестра ѝ я гледа разтревожено. Зад нея бяха господин и госпожа Бакстър.

— Добре ли сте, госпожице Марш? — попита госпожа Бакстър, като се взираше с широко отворени очи във виконта.

Беше чувала, че лордовете имат нисък морал, но никога по-рано не беше виждала толкова живо доказателство за това.

— О, да — викна Пандора и погледна Сарсбрук, който не беше доволен, че ги прекъснаха, но определено изглеждаше в добро настроение. — Милорд, мога ли да ви представя господин и госпожа Бакстър? Господин и госпожа Бакстър, това е лорд Сарсбрук. — Като видя, че семейство Бакстър гледа неодобрително негова светлост, тя продължи: — Обещах да се омъжа за лорд Сарсбрук.

Очите на Лизи се разшириха. Тя се усмихна радостно.

— Ще се омъжиш за лорд Сарсбрук?

Пандора кимна.

— Казахте го пред свидетели, госпожице Марш — напомни виконтът и хвана ръката ѝ. — Не можете да ми избягате сега.

Пандора вдигна поглед към него и изражението ѝ му каза, че тя няма никакво намерение да се опитва да бяга. Той се усмихна широко и въпреки удивения поглед на госпожа Бакстър, отново прегърна Пандора и я целуна.

ЕПИЛОГ

Никълъс Марш вдигна поглед към часовника върху камината в гостната.

— Татко — каза той, като се обърна към баща си, който седеше на дивана и четеше вестник. — Почти три часът е. Пандора пише в писмото си, че ще пристигнат днес. Мислех, че ще ни посетят.

Господин Марш отмести поглед от вестника си.

— Не бъди толкова нетърпелив, Никълъс. Ако не дойдат днес, със сигурност ще ни навестят утре.

Никълъс се намръщи. С такова нетърпение очакваше да види Пандора и Сарсбрук, които бяха заминали преди повече от три месеца на сватбено пътешествие в Гърция. Никълъс пресече стаята, за да погледне нажалено през прозореца. Териерът, господин Стъбс, го последва, като въртеше опашка.

— Толкова исках да ги видя още днес, господин Стъбс — оплака се Никълъс.

Малкото куче вдигна поглед към господаря си и поклати глава.

Лизи седеше до баща си и разглеждаше един модел на стилна рокля в някакво модно списание. Тя се усмихна на брат си.

— Няма смисъл да униваш, Ники. Съвсем скоро ще видим Пан.

Никълъс се отдръпна от прозореца.

— Лизи, смяташ ли, че тя ще бъде променена? Искам да кажа, нали сега е виконтеса.

— Не бъди глупав — каза Лизи и отново се загледа в списанието си.

Господин Марш хвърли един поглед на най-малкия си син.

— Сестра ти сега е важна дама, с много задължения, но тя все още ти е сестра. Предполагам, че ще я видиш много малко променена.

Господин Марш се върна към вестника си и се усмихна на себе си. И той споделяше нетърпението на сина си да види отново Пандора, защото тя му липсваше много. Наистина не беше доволен от новия си зет, че извежда дъщеря му извън страната, към странни и непознати

земи. Знаеше, че ще се чувства много по-спокоен, когато Пандора се завърне успешно в Англия.

Бащата на Пандора се замисли. Припомни си шока, който изпита, когато Сарсбрук, Пандора и Лизи се бяха върнали вкъщи. Когато Сарсбрук обяви намеренията си да се ожени за Пандора, господин Марш въобще не се зарадва. Все пак молбите на Пандора го умилостивиха и той прие идеята този богат благородник да влезе в семейството им.

Не мина много време и господин Марш видя брака на Пандора в благоприятна светлина. В края на краищата Сарсбрук беше човек с толкова огромно богатство и високо положение, че едва ли някой баща можеше да иска по-добра партия за дъщеря си. А фактът, че Пандора и виконтът очевидно бяха много влюбени, правеше нещата още по-хубави.

Сарсбрук скоро осигури финансова помощ на семейството, като плати всички дългове на Уинфийлд. Като реши, че безделието е част от проблема, виконтът помогна на своенравния брат на Пандора да получи длъжност във Външното министерство. За голяма изненада на господин Марш, Уинфийлд хареса новата си служба, работеше съвестно над задачите си и впечатляваше висшестоящите с положителните си качества.

Никълъс отново погледна през прозореца с надеждата да види как се приближава каретата на Сарсбрук. Дълго гледа движението по улицата, а после се отдръпна. Няма смисъл цял ден да стои и да чака, каза си той. Реши да хвърли един последен поглед към улицата и внезапно очите му се разшириха. Една карета се приближаваше!

— Виждам ги! — изкрещя момчето. — Наистина ги виждам! Те са тук!

Развълнуваните викове на Никълъс станаха причина господин Стъбс да избухне в лудешки лай.

Лизи и господин Марш станаха нетърпеливо от дивана и хукнаха към прозореца.

— Това са Пандора и Сарсбрук! — извика Лизи.

— Наистина е така! — присъедини се и господин Марш, който беше толкова развълнуван, колкото и децата си, че ще види Пандора.

Неспособен повече да чака посетителите да влязат вътре, Никълъс се втурна навън от стаята, господин Стъбс го последва. Като

срещна Пандора на пътеката към входната врата, той се хвърли сияещ в прегръдките ѝ.

— О, Пан! Толкова се радвам, че си у дома!

— Аз също — каза Пандора и прегърна силно брат си.

Господин Стъбс ги обикаляше в кръг, лаеше доволно и показваше голямата си радост с подскоци във въздуха.

— Хей, ти си пораснал, Ники — каза Пандора, когато най-последно пусна брат си.

— По-висок съм — осведоми Никълъс гордо. Обърна се и се усмихна на виконта. — Добре дошъл у дома, господине.

Усмихнат, Сарсбрук разтвори ръце. Никълъс побърза да прегърне зет си. Господин Марш и Лизи бързо последваха Никълъс. Лизи избухна в сълзи, когато прегърна Пандора. Господин Марш разтърси топло ръката на виконта, а след това подкани пътниците да влязат вкъщи.

Когато всички се настаняха в гостната, господин Марш се усмихна с обич на Пандора и нейния съпруг. Той реши, че двамата са много хубава двойка. Пандора изглеждаше чудесно, облечена в небесносин жакет над светлосива, права рокля от батиста. На главата ѝ имаше шапчица, която беше обточена със синя коприна и се завързваше със сатенени панделки.

Сарсбрук беше облечен просто, но с изключително внимание. Господин Марш забеляза, че той изглежда спокоен и доволен. Виконтът беше образец за любезност, усмихващ се на всички и очевидно беше много доволен, че е сред тях.

— Хайде, разкажи ни за Гърция, Пан — не издържа Лизи.

— О, Лизи — отвърна сестра ѝ. — Не знам откъде да започна. — Тя хвана Сарсбрук под ръка и вдигна очи към него. — Беше толкова прекрасно.

Сарсбрук ѝ се усмихна.

— Точно така.

Двамата си размениха многозначителни погледи. Прекараха славно в Гърция. По време на морското им пътешествие имаха късмета морето да бъде спокойно и времето да е хубаво. По-голяма част от времето си в Гърция, прекараха в една разкошна вила, която гледаше към Егейско море.

Пандора и Сарсбрук ходиха до Атина, за да посетят Парthenона и другите приказни места, но най-хубавото, което виконтът си спомняше от пътешествието в Гърция, беше времето, прекарано с Пандора. Дълго щеше да помни нощите, които двамата с Пандора прекараха във вилата, като се любеха под хладния ветрец, който идваше от морето и поклащаше тънките завеси.

— Ще ви разкажем всичко за Гърция — обеща Пандора, — но ти, Лизи, трябва да ни кажеш първо какви са новините тук. Наистина получихме някои от писмата ви, но се страхувам, че не са били всички.

— Сестра ти е красавицата на Лондон — започна господин Марш. — Поклонниците ѝ са прекалено много, за да бъдат споменавани.

— О, татко — възпротиви се Лизи изчервена.

— Срецна ли някого, когото харесваш, Лизи — попита Пандора.

— Точно това е проблемът, Пан — каза Лизи. — Толкова много очарователни господа срещнах. Ужасно е, че трябва да избирам измежду тях. — Тя се усмихна на виконта. — Лейди Върдън беше толкова любезна, милорд.

— Наричай ме Сарсбрук, Лизи — предложи виконтът дружелюбно. — Това се отнася за всички.

— И за мен ли? — каза Никълъс.

— Особено за теб, Никълъс. В края на краищата, ако не беше ме поканил на чай през онзи ден, може би никога нямаше да ти стана зет.

Никълъс се усмихна.

— Идеята да ти пиша, че имам нужда от помощ по гръцки, беше добра, нали?

Всички се разсмяха. Сарсбрук се усмихна на Пандора.

— Никога няма да забравя този ден. И каква изненада беше, че Изабел избра точно този ден, за да ви посети.

Виконтът промени отношенията си с Изабел малко след като предложи на Пандора да се оженят. Нейна светлост беше много разтревожена за брат си, но скоро промени мнението си. След като узна истината за Пандора, тя нямаше нищо против брака им. Дори се зае да възстанови сред обществото доброто име на Пандора, една изключително трудна задача, като се имат предвид пораженията, причинени от Майлс Брекли. Все пак влиянието на лейди Върдън сред обществото беше толкова голямо, че тя успя да оправи нещата. За

кратко време Лизи и другите членове на семейство Марш отново се превърнаха в желани гости на най-важните събирания в Лондон.

— А Уинфийлд как е? Ами Хенри и Огъстъс? — попита Пандора.

— О, те са изключително добре — похвали се господин Марш. — Хенри и Огъстъс ще си дойдат след няколко дни. Няма търпение да видят и двамата ви. Ами Уинфийлд! Сигурен съм, че ще бъдете много доволни да разберете колко добре се справя.

— Да — каза Никълъс. — Той е много важен. Прекарва времето си в избягване на войни и прави разни други полезни неща.

Пандора се разсмя.

— Радвам се, но предполагам, че има други в Уайтхол, които са отговорни за избягването на войните.

— Радвам се да чуя, че се справя добре — усмихна се Сарсбрук.

Виконтът помогна малко неохотно на Уинфийлд за този пост, като имаше предвид очевидните недостатъци в характера на младежа. Все пак реши да му даде шанс.

Разговорът отново се върна към Гърция, защото Никълъс им зададе множество въпроси за това място, което според него беше много екзотично.

Чаят беше сервиран, докато Лизи, Никълъс и господин Марш слушаха напрегнато разказите на Пандора и Сарсбрук за тяхното пътуване.

Когато стана късно, виконтът и жена му си тръгнаха неохотно. Пандора прегърна всички включително и господин Стъбс и нареди на баща си, Лизи и Никълъс да ги посетят на другия ден в Сарсбрук хаус.

Когато Пандора и Сарсбрук се настаниха в каретата, за да се върнат в лондонското си жилище, Пандора стисна ръката на виконта.

— Оказва се, че тук всичко е наред, благодарение на теб, скъпи Робърт. Ти направи толкова много за моето семейство...

Сарсбрук взе ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Щастлив съм да сторя каквото мога, мила, само като си помисля, че ти ме направи най-щастливия мъж на света.

— О, Робърт — промълви Пандора, — толкова те обичам!

Виконтът сложи ръка на раменете ѝ, притисна я до себе си и я целуна пламенно.

— Сигурно си изтощена, Пандора — каза той нежно.

— Не. Чувствам се съвсем добре.

— Това е лошо — каза негова светлост.

Пандора погледна въпросително тъмните му очи.

— Лошо?

— Смятах като се върнем да кажа на прислугата, че нейна светлост е изтощена и трябва веднага да се оттегли... — той се засмя — ... в леглото.

— Ти си непоправим — възкликна Пандора, разсмя се и сложи една целувка на бузата му. После се усмихна палаво. — Всъщност, наистина съм много уморена.

— Добре — кимна виконтът и като се усмихна отново, целуна нежно устните на жена си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.